دیوان ذره - نثار

دیوان ذره - نثار

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: مجموعه: گلشن راز - دیوان ذره - دیوان نثار - منتخب حدیقه سنائی

مؤلف: شبستری - ذره اصفهانی - محمد مهدی نثار (اردوبادی) -

شماره ثبت کتاب ۴۴۵۰۶ / ۵۲۷۰

شماره اختصاصی (۱۴۲) از کتب (خطی) اهدائی

کتابخانهٔ مجلس شورای اسلامی — خطی اهدائی ۱۴۲

بسم الله الرحمن الرحیم

خواهم که از بوسه زنم لعل لب جانان را	همچنین بر لب آرم جان را
خواستم تا بشکنم از زلف شب هجران را	[illegible] قصه [illegible] تو سپردم تن را
من که در غم توام از چه پی آزارم	[illegible] [illegible] قربان را
طره [illegible] حسرت [illegible] دلم [illegible]	[illegible] [illegible] چو [illegible] را
[illegible] و جان بسپارم تا چند	[illegible] [illegible] مثال [illegible] را
تشنه [illegible] توام ای بحر جان	[illegible] [illegible] را
عهد [illegible] تو سپردم پیمان	[illegible] [illegible] پیمان را
[illegible] [illegible]	[illegible] [illegible] ایمان را
[illegible] [illegible]	[illegible] [illegible] را

گر تو را ای نور چشم [illegible] دل
[illegible] سایه [illegible] را

[illegible] ای شه خوبان [illegible]
[illegible] ملک [illegible] را

[illegible] آن [illegible]
[illegible] سلطان [illegible]

[illegible] دختر [illegible] را
[illegible] چشم [illegible] شیوه [illegible] را

[illegible] از [illegible] را [illegible]
[illegible] را

سر کوی [illegible]
[illegible] عالم [illegible] را

آن [illegible] رفت [illegible]
[illegible] چشم حسرت [illegible] را

کشته ام [illegible] دل
[illegible] را

[illegible] دل
[illegible] را

[illegible] صبح [illegible] ام
[illegible] دل [illegible] را

[illegible] آتش [illegible]
[illegible] دل [illegible] را

[illegible]

[illegible] تا [illegible] را
دل [illegible] را

تا [illegible] چشم [illegible]
[illegible] نرگس [illegible]

[illegible] حسرت [illegible] را
[illegible] دل [illegible] را

[illegible]
[illegible] را

[illegible] سبب [illegible]
[illegible] کشته [illegible] حصه [illegible]

[illegible] میگوید
[illegible]

چشمه آب [illegible]
[illegible] لب [illegible]

گریم ای دل [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible] دل [illegible]
[illegible]

[illegible] دل
[illegible] دل

[illegible]
[illegible] دل

دلی دارم گسسته [illegible] تنگ دل | بدل اندیشه محبت کنید تا ...
ملک دارا ببر شش گرد [illegible] مهر جان | ز چه جو مهر لبت [illegible] ادکل
قد الف شکسته بار [illegible] همدان | بهمه [illegible] اسل [illegible] مکش

آتش [illegible] سوزم [illegible]
آتش [illegible] شمع [illegible] محبت

جهان [illegible] همه [illegible] | [illegible] جای بد شبی [illegible]
به یکسال [illegible] | خوش [illegible] دام [illegible]
[illegible] | [illegible] چشم [illegible]
[illegible] محبت [illegible] | [illegible] بهی [illegible]

[illegible] جفا [illegible]
[illegible]

[illegible] دل [illegible] | [illegible] بعصر [illegible]
[illegible] قصر [illegible] | [illegible] جهان [illegible]
[illegible] خزم [illegible] | [illegible] کشش [illegible]

بگوئیم

[illegible] ناک [illegible] | [illegible] شکر [illegible] بت [illegible]
[illegible] حسنت [illegible] شیر [illegible] | [illegible] شیر [illegible]
[illegible] شکند | [illegible] بدان [illegible] چشم [illegible]

[illegible] سیم [illegible] جگر [illegible] چو [illegible]
[illegible] دیده [illegible]

[illegible] ناز چو [illegible] | [illegible] زعفران [illegible]
[illegible] | [illegible] خوش [illegible]
[illegible] چشم [illegible] | [illegible]
[illegible] آن [illegible] | [illegible] روح [illegible]
آتش هجران دل [illegible] جنت | [illegible] آتش [illegible]
[illegible] سلطان [illegible] | [illegible] چراغ

[illegible] جان [illegible]
عیش [illegible]

گر [illegible] قطره [illegible] جام [illegible] | [illegible] آب [illegible]

در میان آتشم دائم ز اشک و آه آه
گر نمی‌شد دامن [illegible] ز آهی [illegible]
[illegible] با لب مه‌پاره محجوب [illegible]
[illegible] شمع [illegible] بزم [illegible]
گر برآرم [illegible] از سینه [illegible]

[illegible] چشمم [illegible] آتش [illegible] بگریست
[illegible] آتشکده [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] از [illegible] [illegible]
سوزد [illegible] سوزد [illegible] [illegible]

آتش [illegible] رسیدم [illegible] آتش [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
چشم [illegible] آتش [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
تو در [illegible] [illegible]

[illegible] چشمم [illegible]
[illegible] چشم [illegible]
[illegible] آتش [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

رسیدم تا [illegible] [illegible] | [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] آن لب [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] هم [illegible] آن [illegible]
[illegible] [illegible] آتش [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] آدمی [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]
آتش [illegible] [illegible]

[illegible] دل [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] آتش [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] جهان [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] جهان [illegible]

هزار پروانه‌سان آتش گرفتست | که یارم شمع بزم دیگران است

به جوانی که اخر با [illegible]
چرا باست شبه قمر سازم
نگر غنچه لب آبدار لعلش
که ای [illegible]

[illegible] دیده ام [illegible]
[illegible] کلی [illegible]
[illegible] عیلان [illegible]
[illegible] دیده ام [illegible]

دم [illegible] چشمش [illegible]
[illegible] داد [illegible]

[illegible] آتش [illegible]
[illegible] چون
[illegible] پیش [illegible]
[illegible]
چو [illegible]
[illegible] آتش [illegible]

[illegible] جمع [illegible]
[illegible] دیده [illegible]
[illegible] آتش [illegible]
[illegible]
[illegible] آتش [illegible]
[illegible] در [illegible]

[illegible] عده [illegible]
چو [illegible] آتش [illegible]

تا زلف [illegible] تو [illegible]
[illegible] دل [illegible] کش
[illegible] شمع [illegible]
با هر کسی که [illegible]
ترگس [illegible] چشمش [illegible]
ترگس چو چشم [illegible]
[illegible]

[illegible] آتش [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] این [illegible]
[illegible] لب [illegible]
[illegible]

[illegible] شوای [illegible]
گوشه [illegible]

ای [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] عجب [illegible]

از عشق [illegible]
[illegible]
این [illegible]
[illegible]

[illegible] عشق [illegible]
[illegible]

سوارش که بغیر از تو هوا کاری نیست
با کسم جز تو در لطف تو سر و کاری نیست

باز قد علم ز دلی ای ماه سماری باز
که مرا هست فراوانی غم و غمخواری نیست

در همه عمر نبودم دو دلی زلبی
گوشه ذره همه آن قد من داری نیست

بعد دلداری تر ترک ان چند برسال
که مرا چاره تو دگر یار وفاداری نیست

گر برد لب رخ آن ماه تو لب همه شب
همچو اشکم لعل ثابت در لب نی نیست

یار ما بدعی امروز نیش و طرب رنگ
صحبت آدمی دو وجه بی محبت ا

بهره زلف قسم از تو لب زلف در حیب
شام هر شره تر از لب لازم

ز علاوت مرهم تلخ لعلت طلب
این علاوت که لعل لب بار طلب

در شب وصل بجانم بنشستم بر لب
اگر به پیش آتشم ته طرقی او محبت

مرهم داغش بود ای تو در سوز لب
با کمان گفت که در آتش زلف لطف

نی بر تسم دیدیم من چشمش شم
که مرا سلسله در این بر صحبه ی لطف

این که من ان ما ر طرح شامی
ز هر دو لطف عشم از مجنون لطف

زلف تو که بهر ماری از شبه ان
بلی که جهان راحت همه لعسان است

دو جمع

در وصف تو نیست نخل سوی مجید
صد حیف که یار بجز تو مویی میان نیست

این عارض بیسکوی تو با مهر و مه فرا
این قامت زیبای تو با سرو روان نیست

چشم تو بچون در ای دل آهو سرمه
تو کیست جهان بوده که با سرو گلستان نیست

کعبی تو که بلبلی لب هر نیست تشنه
الحق که عیان گفت چو جیب سالی نیست

گر دل هوس گشت ساله
از پیش دلبر ما بها نیست

مشهور شده لکه لطف آن برآن
تو شیدا روح روان گشت در این

بر سنم شکی از آن زلف شکن در سخن
که بیسایی دلم ته هر سنگی صدا از

حیر از یار سرم زلف هوس از یار
هر که والده حری پیغمبر او حوس

من آن رو پیشش تو مهر بیش
قامت سرو خوان رازان موزون

گفتم قیمت این دو لب ایچشم
شم لطیف ببوی غیره لطیف عمر

ته دو داده نه دهی رحم
ست ببوی دو بیت از آن

دلی هوا از سر زلف تو سر الفدام
شعر از گشت هری که ساده حق

تو به رعنائی رخسار و مهر ملکست [illegible]
تو به [illegible] بالای تو سرو چمن است

پس چشم [illegible] ...
همه [illegible]

هر که خرم ز جهان نیست چو من خرم [illegible]
آدمی [illegible]
کم [illegible] شد [illegible]
[illegible] غم [illegible]
هر که [illegible] بهشت [illegible]

هر که [illegible] همه عالم [illegible]
این [illegible] همه [illegible]
هر که [illegible] آدم [illegible]
تا کسی [illegible]
مجموع [illegible] عالم [illegible]

[illegible] ... زلف [illegible]
[illegible]

مرا [illegible] تو [illegible]
[illegible] شدم [illegible]
هم [illegible]
طمع [illegible]

رخی [illegible]
چرا [illegible]
[illegible] همه [illegible]
تو [illegible]

کرم [illegible] لطف [illegible]
[illegible] که [illegible]

[illegible] مسکین [illegible]
[illegible]

[illegible] تو [illegible]
[illegible] مداح [illegible]

شکر [illegible] لب [illegible]
تا [illegible]
[illegible] رحمت [illegible]
[illegible] رحمت [illegible]
[illegible]
[illegible] زلف [illegible]

همه [illegible]
همه [illegible] لب [illegible]
[illegible]
در شب هجر [illegible]
[illegible] آتش [illegible]
[illegible] زلف [illegible]

[illegible] دل [illegible]
[illegible]

دلبرم [illegible] محمل [illegible]
تا [illegible] دل [illegible]

[illegible] نسیم [illegible]
محمل [illegible]

کار من شد در غم آن که ایک سفر
رهی چو یار هم سر دل بر دل گشت و دل

تا بیارم دست بالای در سر بیع زلف
دست ما هم محکم آن زلف و هم جمعی گرفت

تا دلی و نفس ام ذوق کمر گیر
ابرو ار زلف پایش سلاسل گشت ملک

امرا ان ملک ... شهریار
بار آن گرد از نوای ... گشت

لعبه معصوم سنگ ... سرو گشت
قبله ما باب ... جز خم ابرو گشت

زهر که با بجه زلف ... بخشش
جز خم ما بجه از رخ ... گشت

اخر ما را بجه تیر گی از زلف
دیده ما بجه ... از روی گشت

با همه افسون ای ... از سر
بسته از ما ... زلف ... گشت

به نقش سر ... غمزه ... سرم
از لب زخم و ... بجا زدی جست

جای ... جز جنبش از ... گشت
و ... هندوش ... جای ... گشت

سر ... که ... در دل
سو ... تیشش ... گشت

و ... سر ... گشت
... لب ... معنی ... ل

دلی ... دلبران ... حقائق گشت
شیشه و خارا زدن محال گشت

سینه ... آسمان ... با ... تن
وحشیان را رام ... مشکل گشت

ای ... از ... عنبرافشان
ای ... چون ... گشت

... ابروی ... محراب گشت
هر چه ... ما عقل ... گشت

... دل ... گشت
... عشق ... گشت

... صد ... گشت
گاه ... صد ... گشت

سفر ... [illegible] ... نوشت
چنین همه مدح امیر بازل گفت

تو ... از ... دل
خود ... جهان ... بود

یک جام ... داده ... لب
در ... آن ... جان ... کرد

چنین ... ما ... بجه ... مطلق
از ... غنچه ... رخ ... کرد

گر یار ... عاشق
با ... عشق ... کرد

... جان ... لب
... جست ...

سر چشمه ... رخ ... زد
... دیده ... [illegible] ... رخ ... زد

جان ما رفته و از ما نفسی می‌آید / آن نفس هم به تمنای کسی می‌آید

خبر از مرغ دلم نیست ولی می‌شنوم / ناله‌ای [illegible] قفسی می‌آید

یارب این قافله [illegible] / تا از این قافله بانگ جرسی می‌آید

مدعی در ره عشق تو چو من [illegible] / کار [illegible] نه ز هر بوالهوسی می‌آید

[illegible] قافله [illegible] / که به تماشای تو [illegible] کسی می‌آید

[illegible] گرد [illegible] داغ [illegible] / [illegible] دارد که [illegible] می‌آید

جوانی [illegible] در سر [illegible] پیر گیرد / سر [illegible] جوانی را جوانی [illegible] گیرد

[illegible] / [illegible] تبسم [illegible] گیرد

[illegible] / [illegible] گیرد

[illegible] / [illegible] گیرد

[illegible] / [illegible] گیرد

[illegible] / [illegible] گیرد

[illegible] / [illegible] گیرد

از هجر تو چون دلم از چشم تو [illegible] / اشک از دیده و [illegible]

جان [illegible] دلم [illegible] / ای [illegible] که یک [illegible]

[illegible] / [illegible]

[illegible] / [illegible]

[illegible] / [illegible]

[illegible] خبر از [illegible] / [illegible] دل [illegible]

[illegible] / [illegible]

[illegible] / [illegible]

تا سحر [illegible] دل [illegible] بود / که از [illegible] بود

این چه [illegible] بود که [illegible] / [illegible] بود

[illegible] عشق [illegible] / [illegible] بود

[illegible] / [illegible] بود

[illegible] / [illegible] بود

اگه دو تیر عدو چون دل ای اگشت
گفت ... گرسم ما گشتم نبود

اگر داده دل چو دلم با ستمها
هم چشم کشم ز عشقت ای عاشقان
بر جان دیده ره خود زنسته
... هم دلم ... ای نگار
... گفت ... ای ...

این دو دل دامن چشمه ...
... دل گفت ... را
آن مهوش ان ... ان
باران ... گفت ... ان
... مدام ... ان

با هم مادم دلم چو ... ام
ماه تمام را سر ... تمام او

از چشم ... دو دم ... را
تا چو ... ای دل حق
... در ... آن ...
... باش ... در ... ام
... دوستی ... را

با هم ... ره ... گه
... ای ... علام گه
از ... ان جوان ... ام گه
در عشق ... ام گه
هر کس ... دیده گفت ... ام گه

قاوس سست ... که ... ان گلگ ... حرام کرد

... در ...
ان ... ملام کرد

تنی ... ز سر ... داد
... سر ... داری
... خبر ... هسته
... کاری
... ان ...

... سرد ... ان داد
... ان داد
... ان داد
... ان داد
... ان داد

... ان ... ان ...
که غم ... ان داد

... ای کس ... حرام می کند
... چشم ... حسن ... ام
... دلم را دارد ...
... چهره ... چشم ...

... ای ... دل ... مکند
... چون چشم ... مکند
... ای ... مکند
... تا ... مکند

بر عمری که گذشت [illegible]
[illegible] کرد [illegible] بحکمت [illegible]

دلم ز تو [illegible] بی‌طاقتی [illegible]
[illegible] دلم را
بگو جانان که [illegible] چشم تو
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] ولی که بار [illegible]
که [illegible] از این دل [illegible]
[illegible] در غم یار [illegible]
که [illegible]
که [illegible] آن زلف [illegible]
که [illegible]

اگر [illegible]
[illegible]

چه [illegible]
[illegible] چون [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] بصورت [illegible]
که [illegible]
[illegible]

به [illegible] سنگدل [illegible]
[illegible]

[illegible] کوکبش [illegible]
[illegible] آن [illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible] ولیکن [illegible]
چو [illegible]
[illegible] در [illegible]

چشم [illegible]
[illegible] آن [illegible]
چو [illegible]
[illegible] آن [illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
دل [illegible]
[illegible]
[illegible]

گفته قصه گفته قصه ملال انگیزش
غمزه مدعی شیوانش

ندارد شب خاطر ریش
دادم از [illegible] تر ریش

هرگز ازو گران بری بر پیش
[illegible] ازو غلطانش

و له ایضاً

دیش [illegible] بعیش در [illegible] ارانش
گفتی پرهیز قدام قدم [illegible] حوش

گشتم از نرگس بیمار تو دایم بیمار
بستم از زلف پریشان تو پیوسته پریش

خود [illegible] سهره در دهره عشق
عشق را چاره چه دانم خود [illegible]

بسکه [illegible] از [illegible] دیدم
چشم امید [illegible] بستم [illegible] خویش

چون تو [illegible] دل خویش [illegible] همه کس
محرم خویش [illegible] محرم خویش

یار با من [illegible] یار [illegible]
صحبت [illegible] سر دادش

[illegible] یار [illegible] تو [illegible]
یار [illegible] یار [illegible] دادش

هر طرف دستی [illegible] بهیش
شد [illegible] در جهان [illegible]

[illegible] از من [illegible] تو [illegible]
[illegible] [illegible] آلایش

[illegible] بیست او دید [illegible]
عمر انچه [illegible] بهیش

از [illegible] دل [illegible] جان [illegible]
بهشت [illegible] دلت [illegible] ابیش

انچه تو [illegible] دل او [illegible] داری
کا [illegible] [illegible] ابیش

دور وصال [illegible] کرت [illegible]
تا [illegible] [illegible] ایش

از لعل [illegible] [illegible] بهیش
بار [illegible] تم [illegible] بیش

رخ [illegible] از [illegible] حیرت
گر [illegible] [illegible] بیش

[illegible] [illegible] ام [illegible]
ترم [illegible] از [illegible] خویش

[illegible] [illegible] [illegible]
اه [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] نشیب [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] عیش

[illegible] [illegible] [illegible] عیش
[illegible] [illegible] [illegible] پیش

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] سحره [illegible] بخشش

[illegible] [illegible] [illegible]
چشم [illegible] [illegible] [illegible]

نکه رحم برای دلم پیدا ای | منجه الهی از حال دل درویش

دکر عمره دور دورست ای ...
رفت صبر از دل ...

تا معه ... آری ... رخ ... | لعل ... دیوانه دستم ...
... | ...
... | ...
... | ...
... | ...
... | ...
روز ... | ...

حوالت ...
...

[illegible]

که ... زلف ... چو ... | ... دل ... هردم ...
درشش ... حلقه ... | ...
... | ...

... تو ... این دل
... این دل

... | ...
... | ...
... | ...

... در ... دل ...
در شهر ... این دل

[illegible]

نمی‌توان ... گفتن تو ... | گر کجای چشمش ... قاتل
چشم تو ... | از ... تیغ حایل

بس کجا این قصه ...
[illegible]

... این ... گشتم | گر ... گشتم
... | این ... گشتم
... | ... گشتم
... | ... گشتم
تسبیح ... | ... گشتم
این ... | ... گشتم

[illegible]
[illegible]

چو ... | ... بستم
... | ... بستم

... | از شوق ... خواستم ... نشستم
... | ... دل ... بستم
... | جواب ... مسلمان ...
... دل ... | ... بستم
... | ... عشقم

چو ... فلک ...
... بستم

بوسه ... | باز ...
... | ...
... | ...
... | ...
... | ...
... | ...
... | ...

شب [illegible] دین [illegible] چیز که بودی [illegible]	هیچ [illegible] ست از قلعه [illegible]

بود [illegible] انجام [illegible]
که [illegible] در [illegible] عشق [illegible]

به [illegible] چون [illegible] بجان [illegible]	[illegible] بار [illegible] انجام [illegible]
[illegible] از [illegible] ان [illegible]	[illegible] از [illegible]
[illegible] ان [illegible] که [illegible] باری	به [illegible] ان [illegible]
[illegible] جو [illegible] نار [illegible] ان [illegible] داری	[illegible] در راه عشق ان [illegible]

[illegible] که [illegible] در [illegible]
[illegible] تیر [illegible] ان [illegible]

[illegible] تو [illegible]	[illegible]
تو [illegible] ارتم [illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	به [illegible] تو [illegible]

مرده [illegible] دولت [illegible] بد بادم	تا بدانید که [illegible] بد بادم
یکه مشغول [illegible] خوشم	[illegible] تو [illegible] که [illegible]
[illegible] ان [illegible]	[illegible] از [illegible]
[illegible] سر همه [illegible]	[illegible] تا [illegible]
ترک [illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible] عشق تو [illegible]
در [illegible] نار تو [illegible]	[illegible]

[illegible]
[illegible] که [illegible]

اگر [illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	اگر [illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible] یاران [illegible]	[illegible]

بس ز نخوت اگر تو لبم بر لب ... ... | فلک ... بد ... ذوق ... با ...

... ازان ... زده ...
در ... رخ و ...

ز دل ... معرکه عشق عاشقان
... چو با ...
بی اعتبار ما شدم در میان عشق
... چو ... رنجم

در عاشقی ... سرو ... شدم
آن عاشقم که ...
... دلبر ... شدم
... بنام ... ذکر ...

... حسرت ...
آب ... عشق ...

هر چه گفتم ... ... دل ...
... ...
گفتت ... ...

لی ... ... در ... دارم
... ...
این ... ... بادرم

ترک چشم ... از ترکان ... | ... ...

از ... ...
... از سودای ...

لی ... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
این ... ...

... ...
... ...
... ...
... ...
... ...
گفت ... ...

هر چه ... ...
چنین ... ...

... ...
دست ... ...
... ...

... ... تمام ...
... ...
... ... حرام ... ... حرام

مقصد عیش لیلیست و بار لیلی بهوای تو | کی بملک چهره در عالم مجنون بکام

آه گر نشوی بمحنت جفت [illegible]
تا کی نگرم غصه [illegible] کلام

جمع [illegible] آن بت [illegible] جهان
بارخ [illegible] شکی [illegible]
[illegible] از هم [illegible]
[illegible] عشق [illegible]

[illegible] آتش [illegible] ان [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] تن بجسم [illegible] آن [illegible]
[illegible] [illegible] عشق [illegible]

[illegible] آن [illegible]
[illegible] بهم [illegible]

[illegible] دل [illegible] داغ دارم
آه بهار عیش [illegible]
هستی [illegible] چشمان [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] جان [illegible]

[illegible] که [illegible] سیاهم
[illegible] [illegible] دارم
ای [illegible] که [illegible] دارم
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] دارم

مجنون [illegible] و بیابان [illegible] | [illegible] عشق [illegible] [illegible]

آه از [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

جمعی [illegible] از [illegible]
[illegible] از آن [illegible]
[illegible] [illegible] چشم
[illegible] [illegible]
الکه [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] پیچ [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

[illegible] دارم [illegible]
[illegible] [illegible]

ای [illegible] دارم [illegible]
با [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

در [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

[illegible] آتش [illegible] حقیقت [illegible]
گر چشمت [illegible]
[illegible]

[illegible] آشنائی [illegible]
[illegible]
[illegible] دکان [illegible]

[illegible] حقیقت [illegible]
در [illegible]

[illegible] تو [illegible]
[illegible]
گر چه [illegible] چون [illegible]
[illegible]

[illegible] تو [illegible]
[illegible] چرا [illegible] تو چون
[illegible] چرا [illegible]
[illegible] تو چون

[illegible] چشم تو [illegible] چشمه [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] چشمش [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] چشم [illegible]
[illegible] عشق [illegible]

ابرو

ابرو [illegible] کشتی [illegible]
تا دید [illegible] عمر را [illegible]
[illegible]
تا [illegible] چون [illegible]
از سر [illegible]
سلامت [illegible]

معشوقم را [illegible] نگار [illegible]
صبح [illegible] همه [illegible] صبح [illegible]
تا [illegible] چون [illegible] غم [illegible]
[illegible] جهان را [illegible]
[illegible] مهر تو [illegible]
بنده [illegible]

[illegible] عشق [illegible] حسن [illegible]
[illegible] جهان [illegible]

غزل [illegible] عمری [illegible]
[illegible] یاران [illegible]
[illegible] دولت [illegible]
[illegible] امید [illegible]

چو [illegible] دلت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] دلش [illegible]
[illegible] چون [illegible]

زر ز لعلت این نه بحث باره | بود ما بحث این شبک گریه ما هو
کی که تیر دل از تیر هرمان | کی که قصر جان از ربیع آید
نگاه دم تو از سحر ادری | پیش چشم جادوی تو جادو
بیت حال را دل دبیر قصا | که جا در شکرستان گریه نهاد
نگاهی دگر گر قار کنم دم | سوی بش افکنده بهر چه گیسو
تا بس بار جنبش بر دل ترا نکت | نکته دکوه باد و هم نمی آرد
قدم عذار جیب ترو وند هم | که جا بر سر سر باشد بلک جو
تحیر دان خوابید ر طاوس | بیت مدار ن لعل تهمن آهو

ز عشم از چشم طوفان رای در گو
تو سیلاب چمن عذاری زیر کو

دارد هر کان دلم چون ای سکوکه | قصر این پاره با شمس حجم که
از لب ترش ر از قند عمرای پیر | باره خون در هوس
این لعل لب با شکر امکت دره | با نمک را جهان
ان بهشتی روی را باز ریب بتهاکه | خویشی را برآسیای

[illegible] ملک [illegible]
[illegible] عنبر [illegible]
[illegible] از [illegible]

از نگاهی ملک دل را تسخیر کرده
داشتم یار مهسا را پر از تیر غمزه
داشتم چشم داشتم [illegible]

دلبر [illegible] قصه‌ی خوش [illegible]
[illegible] دیگران [illegible]

چشم [illegible] ابروی خم [illegible]
[illegible] چون [illegible]
[illegible] یار [illegible]
[illegible] از [illegible]
[illegible]

[illegible] از [illegible] کشته
از چشم [illegible] ابروی [illegible]
[illegible] زلف تو چون [illegible]
[illegible] دیده [illegible]
دارم [illegible] یار [illegible]

[illegible] دل [illegible]
[illegible]

ای [illegible]
[illegible]

[illegible] آن [illegible]
[illegible]

زلف [illegible] چشم [illegible]
[illegible] چون [illegible]

[illegible] خوش [illegible]
[illegible]

[illegible] از دست یار [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
تو هم چون [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] خاطر [illegible]

[illegible]
[illegible] چون [illegible]

[illegible] آدمی چون [illegible]
زلف [illegible]

[illegible]
[illegible]

دی چو شش این دان کر قمر شد [illegible]
سروم دیده تیر که قدم مسروری
ای تو چو عیسی [illegible]
ای ترج یار دلبر [illegible] حبیبی

جای نظاره چمن [illegible]
سروم دیده [illegible] چه بحسم [illegible]
این شهر [illegible] آن [illegible]
دی لب لعل [illegible]

حوادث [illegible]
لعل [illegible]

چه شود [illegible] ستم [illegible] روزی
[illegible]
توطی این [illegible]
آن بهشتی که [illegible]
[illegible]
[illegible]

تا [illegible] یار ستمگر داری
[illegible] خون [illegible] داری
[illegible] داری
[illegible] داری
[illegible] داری
[illegible] داری

[illegible]
[illegible] داری

دیول

ای دل [illegible] عشق داری [illegible]
[illegible] چشم [illegible]
[illegible] خون [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

همه [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] عشق [illegible]

[illegible] دلبری
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

مرا که جز غمش نبود از تو بودم کسی
هست از [illegible] صفت [illegible]
با این عیب دیده او [illegible] محمل یار
[illegible] بوسه دلم که از لب [illegible]
میخورم [illegible] بی نیاز [illegible]
دود از [illegible] تو در سینه دلم

[illegible] که به دادم کسی
[illegible] که [illegible] بدادم کسی
آه اگر آید از این [illegible]
[illegible] هر کسی [illegible]
[illegible] در محلت [illegible] عیسی
[illegible] ابیت [illegible]

از کران [illegible] لب [illegible]
[illegible] شکرستان [illegible]

هر دم [illegible] ای [illegible]
هر کس [illegible] چون [illegible]
[illegible] من تو
ای [illegible] در تیغ داری
هر کس [illegible] داد که [illegible]
از تو [illegible]

[illegible] از [illegible]
[illegible]
دان [illegible] دان [illegible]
باران رحمت [illegible]
دانم که [illegible]
از [illegible]

کند

گشت [illegible] داری
[illegible] جلوه [illegible]
گشته [illegible] از روی [illegible]
خوش [illegible] حسن

قصه [illegible] تو بدل [illegible] داری
در پس [illegible] داری
[illegible] چون داری
ای ملک [illegible] داری

قصه [illegible] است
[illegible] داری

در سال یک هزار و سیصد و چهارده هجری [illegible] این قصیده [illegible]
[illegible]
[illegible] الله [illegible]
[illegible]
[illegible] شده
شهر جمادی الاولی
سنه ۱۳۱۴

بسم الله الرحمن الرحیم

بازم گرد عشق تو بازار خویش را | آتش کشیده خرمن هموار خویش را
از سودای ... دیوانه ام سر ... | گر دیده تو روی زار خویش را
از جور ... تست از خویش ... | دیدم ... بیش ... خویش را
آخر ... | ... خویش را
... | ... خویش را
با دیگران ... | ... دیوار خویش را
... | ... خویش را

در ... ... | با ... ... را
با ... عشق تو ... | ... یار را
در ... عشق ... | ... را
چون ... | ... را
با تو ... | ... را
... | ... را

که ... غفلت ... همیش مرا | ... تو ... هوای خوش مرا
در هوای تو ... | ... آتش ... مرا
... | ... مرا
در حال تو ... | ... مرا
... | ... مرا
... | ... مرا
... | ... عشق ... مرا

همه جوش و خروش این دل شیدائی را
سوختم در غم جمال تو چو خورشید سپهر
کشته [illegible] تو [illegible] عجب
گر بدم شهره [illegible] شهره و رسوائی عشق
[illegible] دلبر [illegible] دیدم [illegible] مقصود به تب
[illegible] چو سر زلف تو [illegible] دهر
[illegible] را [illegible] عجب
عمر را آن کس [illegible] که [illegible] بیا

هر کی خبری [illegible] در [illegible] را
[illegible] تو که [illegible] شیدائی را
[illegible] آن همه حسن [illegible] را
[illegible] عالم [illegible] رسوائی را
[illegible] شیوه [illegible] را
[illegible] سر سودائی را
[illegible] در تنهائی را
تا [illegible] تو شیدائی را

تا [illegible] جمال [illegible] را
پای [illegible] ارکم [illegible]
[illegible] تو [illegible] بهشتی
[illegible] چون [illegible] صنعت [illegible]
سحر عشق [illegible] است

سر زلف [illegible] کشته [illegible] را
[illegible] است [illegible] را
[illegible] تو [illegible] را
گوه [illegible] را
قصه عشق تو [illegible] را

ایش

[illegible] تو از [illegible] مدعوی
ای [illegible] از [illegible] خویش [illegible]

چو [illegible] شد دلم [illegible]
[illegible] چو [illegible] تو
[illegible] دلبر [illegible]
[illegible] که [illegible]
اگر [illegible] الله [illegible]

ای [illegible] عشق تو [illegible] دلم جاری
[illegible] تو [illegible]
[illegible] هوای [illegible]
یار [illegible] است
[illegible] شوه [illegible] قران [illegible] است

[illegible] که [illegible] جای [illegible]
[illegible] حاجت [illegible]
[illegible] است
[illegible] است
چه [illegible]

جان [illegible] است
که [illegible] است
[illegible] است
[illegible] است
[illegible] است

شمار [illegible] زاهدان [illegible] لعلش [illegible] / [illegible] اگر [illegible] ستم [illegible] است

دیده [illegible] فلک [illegible]
که [illegible] است

اجزای عشق که [illegible] عالم [illegible] / که از آتش عشق [illegible] است

[illegible] / آخر [illegible] دریای محیط [illegible] است

ای [illegible] خاک [illegible] / [illegible] سحر [illegible]

شاخ [illegible] / [illegible]

[illegible] / تو [illegible] است

بارها [illegible] / [illegible]

بار [illegible] که [illegible] / [illegible]

[illegible] شعر [illegible] / [illegible] چون

[illegible] درگاه [illegible] است / [illegible] است

[illegible] / [illegible] است

از چشم

ز چشم مست تو [illegible] خواب [illegible] وجود / [illegible] است

به [illegible] / به [illegible] است

[illegible] / [illegible] است

[illegible] / [illegible] است

چه [illegible] / [illegible] است

[illegible] از غم تو / [illegible] است

وله ایضاً

[illegible] است / به [illegible] چشم [illegible] است

[illegible] / چو [illegible] صحرا [illegible] است

[illegible] روان [illegible] / [illegible] است

[illegible] / [illegible] است

[illegible] / تو [illegible] است

[illegible] در جهان [illegible] / [illegible] است

[illegible] / [illegible] است

به هزاران چشم گریان بی تو شب تا صبح است
گردشی چون گوشهٔ چشم تو کم دیده است

بولهوسان چشم بیمار تو را خنجر کشند
زلف شبگیر از آن طرهٔ پرچین جوهر است

گر ز محراب ابروی تو قبله‌ای فاش شود
پس چرا چین نگه در نقش ابروی تو است

الحذر از نگه عصمت چشمت که او
سعی دل را از سر کان تا به قصر است

ساحری می‌کند و چشم از پرسش سهم

ای که هر کس شوهر شد بی شمار دارد
دارد پس از الف تا حرف سوره

گر از دارم تحملی زلف چون تحصر
در هزار قصر من ابروی خود شمشیر چیست

ترک چشمت که به قصه الفت مژگان
زلف کمان از خوان ترکش ابر چیست

خواب می دیدم که در دام بلا
نیش مژگان ترک تیر بهر نگه تو عشق چیست

شب هجر تو بحر تحمل هر دو لب
سیل که از چشم و ز دیده ام بر چیست

از لب شیرین همی آید مگر حکمت علی
خوی چون از دهن ملا نگوی سر چیست

کوه از ... من از دل شیشه عمرا است
دلی قبتی ساز تا این همه بهر جر چیست

سرو گوشه که دلی ثمر ای شهر است
سر قد تو حواشش هوس بهشت است

به تقصیر خود ز ابرو ای نعوذ باللّه
گر که ز عشق تو رسوای همرا است

تا تو ز خویش مهر از دل خود
هر که دل را چه ز خویشش لیلی همرا است

تا که در حال نگاه روی تو منزل کم
در سر آتش می تو ام بر لعل همه سحر است

گر تو ای مهر هوس ای لاله ابرو است
گه رخ دل ز سر آتش مدار از نظر است

حرف ز عمر چکیم و همه کس پیدا ن
که دلم مهر تو از زلف تو شعر راست

حکمت از حال روی تو نیز بیاید
وارخ از آتش بحلش دام بلا است

همه را ز ره تنگ تو جز غم
مستی از هر ان الاعمر ان کمرا است

پیش لالای تو هشیار خم باده بیت
گره رخسار تو چشم ملک حمرا است

هر ریحانه حمار می تو از حسن تو مرا است
مستی بادهی ذوق دمادم دهر است

همه را تو به عشق ایست بی کار
هر کدام دیگر که تو خبر از هم مرا است

سر و شست رها کان قد تو بیت ارجمند
سر قد پس از آن لامت بیت

عشوهٔ چشم تو سرو تحمل
چشمه در چشم تو سعادت است

لب فرو بست محیی بر حی است هستی‌اش
ای که از بهر رهبری در این توقیع
بخشش ... هر دو جهان ... به بار
... چون ... دل ... دام کو
... از درد حلت خشم ... عشق
عشقش از هستم ... حرم
... آتش ...
... دست ... لا
... عطر ... راست ... دم
... از آتش عشقش ...
... از ... ملکش طلعت است
... است ... است

هر که ... لب ... است
... سر ... است
... چون ... است
خوشی از عشقش ... کو ... است
که هم ... از دم ... کو حیات است
که ... از ... کو حیات است
... از خشم ... کو حیات است
... چون ... کو حیات است
که در ... کو حیات است
کو ... آتش ... کو حیات است
... است
... است

قطر

گفت ... چو شمع ... است
شاه ... تو که از ...
ای شمع اگر ... تو ...
... است ...
...
بار رحمت دید که روی ... گشت
که در ... آتش ... است
... اگر ...
... از آتش ...
ای ... که ...
... بار ...
... حق ...
... حق ...

... است ... است
... که ... است
... آتش ... است
... است
... است
... صادق گشت
... دل ... صادق گشت
... گشت
... دل ... گشت
... گشت
... حال ... گشت
... حال ... گشت
... گشت

باز صبا به … صبح بر درت — زین نکهت از آنکه … عالم معطر است

مگر نیست آن تبسم سحر از لب تو باز — در است از همه نکهت … عنبر است

ای قد … راستی است — این گل رخان … دلبر است

ای آن … رنگین … — جز دو دلم … دلبر است

جز شمشیر … برنام … — بار … است که کس … است

بارها که هر شب … — با … آن … است

… — … چو … است

چشم … هر شب ای یار … — … چو چشم … است

… حال تو … — … است

… حال … — تا حشر … است

… — با آنکه حال … است

… — علم … است

عمری گذشت … — تا حشر اگر … است

از … حال تو … — هر حرف … است

از چشم … — … است

… حسن تو … — هر … حال تو … است

… — در … است

… — … عشق … است

… — … است

… — … است

… — … است

… — … است

… — … است

… — … است

… — … است

اهل … — ان … عشق … است

… — تا … است

سه از خم طره‌ات تیست … الحمری لعبت [illegible] گشت

ای روی تو … بدم برا [illegible] … دهر … [illegible]

ای دهر … تو شکسته … اهل … کرده … [illegible]

در خم … تو شم … در … [illegible]

محمس تو … حل … [illegible]

دلکه … مرا … بوسی … کاه … [illegible]

… [illegible]

فریاد … در شش … کا [illegible]

ای … در تو … [illegible]

بس … در تو … تا … [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

چون … دل … چون چشم … [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

چون … [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

محمس … [illegible]

… [illegible]

روی تو … [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

ای

آتش … تو … [illegible]

… [illegible]

… دل … [illegible]

حسین … [illegible]

… تو … [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… هر لحظه … [illegible]

… هر لحظه … [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

… [illegible]

کعبه نشین آن که داد چمن گشت
جلوه طوبی است که تمکین قد تو
چشم تو ناز بهر نظر بی ملامت
گوشه نشینی هوش سر است چو بهرام
صف لعبت هوران جلوه نمود هزار
مهر فلک کاسش روی خوش پدید

کعبه دلم در سرو نشین گشت
نور تکلم است ای شمع حسن است
زلف تو با کار دلم کیدر حسن است
حال چو لطف تو گوشه نشین است
ملک سلیمان نشان بر من است
روی تو چون شهرگان درمن است

کوی تو شهرادی هوای یار کعبه دم
گوشه جنتی که گوشه نشین است

خوش است ای دل تو با چشم بر زنهار بدست
نگاهم هر طرفی ملکی از لعل تو بست
حالی هوای تو هوای کس نکوست
سر هوای تو دم کنان که آه ای
دلم شکسته اگر آن هوای تو یار
ورای آن نگاه حالت ایمنی بنمود که

تو از سوی بیزم در ان هر کس است
سر و چشم تو نازم که بر او ملکوت
که ای خوش که ملکش هوای تو
که عاشق تو ماهیان الف دست
سر هیچ جلوه دست از که بگه
که با دست زلف تو بستی از است

سوار

هوای قد تو ای ماه در سر است
دلم قفس گشته در جهان عشق جهان
که ره به این شکن و شیب بهشت است
اگر قد سرو لطف هوش ابرو است

نثار از سر عشق صدر جهان
از من کمند ملامت به حکم است

کوی تو بهشت و نیست
صد چشمه حسن از آن نیست
آن را که مطلع حسن کمال است
سودای تو بر ز او کمال است
ای سوخته از غیبت روانم
هم دل و قرار تو در دیده ام
همچون شکر از چه بتبسم
شیرین شکر تعلم سلام
ای قصه سحر در دیده باز آی
از شکر دهان تو صحرا

قد کش همه دل هوا کش است
صد حیف ز چشم من که بهشت است
تا بهره جهان کس کوداست
آن قصه که گفته ام ز آن است
در سر بهر تا درم
چشم در جبین تو ناز است
با رقم فرد از تبسم
تا نام لب تو از لب است
رحم از آن کس با سلسل
هر لحظه هزار کار روا است

ای شمع وش [illegible] همه شب [illegible] آتش زده دلم [illegible] [illegible]

[illegible] مرا نیست

در کشور حسن کامروائی هر حکم که کنی روائی گر مهر سپهر را بخواهی

در مهر تو [illegible] نیست

ای رفته ز دیده [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] که حال [illegible] نیست

هر بار [illegible] در [illegible] چشم [illegible] [illegible]

از موی [illegible] ادب نیست

[illegible] از [illegible] [illegible]

با [illegible] همه نیست

[illegible] ... نیست	[illegible] ... نیست
[illegible] ... نیست	[illegible] ... نیست
ای [illegible] ...	[illegible] عشق تو [illegible]
[illegible] هر دم [illegible]	[illegible] ... نیست

در عیش

در عیش و وصالم [illegible]
چو [illegible] چشم [illegible]

[illegible] سرشته [illegible] نیست
[illegible] که [illegible] نیست

بالله [illegible] نیست
هر دم [illegible]

[illegible] نیست
[illegible] نیست
[illegible] نیست
[illegible] نیست

[illegible] نیست
[illegible] نیست
این [illegible] نیست
[illegible] نیست

[illegible] نیست
[illegible] چرا [illegible]

حسن [illegible] عشق [illegible] نیست
[illegible] ...
قصه [illegible]
[illegible]

عشق [illegible] نیست
[illegible] نیست
[illegible] نیست
[illegible] نیست

هر که سینه‌ام تیغ اثر دیده چون کوه
حالی که هر سو شمار سودا لاله است

هر کس سوختم به تیر از عشق او سخاوت است
جام عشق و هوس او در دیوار است

خود تهمت ساز او پیش کار عشق
هر کس تیغ از عشق او در است

آن چشم لعلت بی سر شکم زمین است
آن گشت که سر بود و ملک خوی

شیرین تر و جلوه گر و عشوه دو دست است
گر کلام زخ پیش سر او است

چشم سیه‌اش زهر آن حور است
اگر لاف گلت رنگ هر کم چیش گشت

سر بی شان پیش زخ او زمین است
سیمین بر آن و لاله زخ در پیش است

در سرو کلام قد سرو شی اوست
ادی جو مهش آفت آن دل است

باشد شمار از غم او جور کس
گاه سرو شی گوه قمر ما همین است

گر چو من از غم [illegible] دست نیست
قسم چشم که ولایت رنگ یار

کرام نیست از لعل چشم در بند
در دلت همه از چمن دل گلی است

رقص سرشک از آن دل او است
که از همش دلت شه بیچو تحمل است

سیاه زلف شوق تو بارست برای شیحون او
گرام شده قهر او تو که ره گیر شده
تحو باش در روز کار حس امروز

که ملک صبر بود بران اران شبحون است
که را که هجر شماره او شک مجنون است
بیرا همچو سرت شی ملوحون است

بسیار از غم آن یار بار عشق همه
همه شعلها که از غم که در آن است

مهد لقه در تحیر از آن ملک مرو
بیرار آن مهر سپاه از ما در آغوش لعل او
اگر سر او بر سرت شعر او سر
جوانی هر کجا چون رشتی اهم اوست

از دهر که روی هشتاد آن عارض دوی لعل است
رمهر سپه از قتل ها چه ماه ملک است
نگاهیم بالشکر هزار سپاه هالی سر او
لشکر هر کی چون لعل شمس اهم بهلو ساخت

سهی اوراد است سرام داد
سرآب منعه دل او
از هالی نور لعل سرا است
چشمت نقطه سکان
سر بهر جدل اتحاد است

این بوجهر فکر جام داده
تا به سر گرام دادی
کان دل هزار دام داد
کو پا سر قد جام داد
هم مه ای جام داد

الحمد لله حقا که خوردم تا کی
آخر همه کس غلام دارد

رحم [illegible] شغل [illegible]
[illegible] تو [illegible] دارد

الله [illegible] ای تو
این شاه که در غلام دارد

بیرون [illegible] زلف [illegible] کشیده
سرو [illegible] دو آه [illegible] کشیده

گوئی [illegible] نقش [illegible]
گر ازل تا ابد این همه تصویر کشیده

[illegible] نه [illegible] بر من
الله عشقت [illegible] سر کشیده

سروی [illegible] دلجوی تو [illegible]
ماه را حلقه زلف تو زنجیر کشیده

[illegible] حالی [illegible] چو [illegible]
زلف [illegible] تو [illegible] کشیده

[illegible] علاج [illegible] دو [illegible]
از سر زلف [illegible] کشیده

[illegible] آخر [illegible]
[illegible] اگر [illegible] کشیده

[illegible] از [illegible] بار [illegible]
ای [illegible] ان از [illegible]

[illegible] تو [illegible] چو [illegible]
[illegible] تو [illegible] قرار [illegible]

از [illegible] تا [illegible]
در [illegible] هر کس [illegible] دارد

[illegible]

[illegible] بردم [illegible]
آخر [illegible] چشمی [illegible] دارد

[illegible] چشم [illegible] تو [illegible]
[illegible] چشم [illegible] کوی تو [illegible]

[illegible] چو [illegible] من [illegible]
[illegible] تو [illegible]

[illegible] سر [illegible] چشم [illegible]
در [illegible] تو [illegible]

[illegible] زلف [illegible]
[illegible] نقش [illegible] روی تو [illegible]

[illegible] چون [illegible]
[illegible] روی تو [illegible]

[illegible] آتش [illegible]
[illegible] آتش [illegible] تو [illegible]

[illegible] از [illegible]
از [illegible] دولت [illegible]

[illegible] از [illegible]
[illegible] در [illegible]

[illegible] اگر [illegible]
[illegible] دل [illegible]

[illegible] زلف تو [illegible]
دست در حلقه [illegible] دولت [illegible]

[illegible] از [illegible]
[illegible] آن [illegible]

دور از تو مهر از چشم تجلیان [illegible]
[illegible] چون [illegible] شب تا سحر [illegible]
[illegible] لعل تو [illegible]
پای [illegible] لعل [illegible]

[illegible] تو از [illegible] کس [illegible]
[illegible] تو [illegible]
[illegible] شکن [illegible]
[illegible] پیش [illegible]

[illegible] چون [illegible] گر [illegible]
[illegible]

[illegible] خوش بود آن [illegible]
[illegible] بود این دل [illegible]
[illegible] همچون شمع [illegible]
[illegible] از [illegible]
[illegible] شد [illegible]
[illegible]

[illegible] عشق [illegible] بود [illegible]
[illegible] بود این غم [illegible]
[illegible] همچو [illegible]
[illegible] از [illegible]
[illegible]
[illegible]

و هم [illegible]

[illegible]

عشم آتش بار [illegible]
[illegible] دائم [illegible]
[illegible] ترا [illegible]
[illegible]

موج [illegible] آتش [illegible]
این [illegible] پاره [illegible]
[illegible]
[illegible] از عشق تو [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible] شکل [illegible]
از [illegible] تو [illegible]
[illegible] عشق [illegible]
ای [illegible] تو [illegible]
در [illegible]

در [illegible] آن [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ذکرت همه جا هوای او گردد / همه ناله برآرم ز بهر چند
دارد ز آن عشوه مالی / شعلت برآن تهمت ها چند
ستم کش از جنون عشق / حیرانم ز دنیای خود بسند
دارم من صنعت جوان ماه / یاری ز عمر چو کوه الوند
اقلید سار شیراز / نقش چو کلمه نه در بند

ای ماه ناز سحر لب
سرو قد بت شیراز اقلید

ما دوست دلبری که در آنگاه ما رهد / محرم لکه زاده درست برآرد
تشنه از آن تمند ماه از نجوم قلی / ما بهار تو دان رحمت در بارد
ای قصه زادم هر سر تحمینه / در باستان همه جا جهان رهد
گر بوده تن لیک فهم تحمداست / در دردهای کوه هم ز ما رهد
صد بار اگر خورد خطا ترسم خوش شمع / ولیکن آن حکایت مهر درد رهد
پیدا نما اگر راهی رحم هم خوش / دل تشنه تم اگر دهی غم دعا رهد
از شرح شکوه که نه این نشاندم / ای تسبیح ماک آبرو در جان ما رهد

آیا

۱

زلف پراشم بهر ما پس از دوست / دل ما رلی دو تن که زلاحصار رهد
او خود نه شکسته سلطنتم نمی بردم / من محو تنگدستم شکر چرا رهد
ای دلبر ما اگر تو سرای بیداران / ما مهر کسی که تو ولی بهر رهد
ما کام و کام شکسته دن چو ماه مهر / تشکر لکه بر سر مهر دهد رهد
هر راهی شکسته کش در دست جدا / کش رش شکسته از ما جدا رهد

او با قصه که زلوتم چه سازم
ما قصه که زدست کی رهد

چو شمع از چشم رقصم بیرون / زین آب آتش من برآید
نه جز گهواره دیوانه الحمیر / در نقش دست چرا دلدار شد
شنیدم باشن تن نه رهایم / در تو فهم حکایتش چه شد
جمع دهم دو ای من فرد شد / صحن کوه جای سحر شد
از هم هوس مراهی اجداد / تقسیم صبر باید ما رشد

در جنون هر کسی به جز آن
سر زار هر ره عالم بحر آن

تحفه سرد لب دوست [illegible] ماتم

ابر نیسان [illegible] عمره [illegible]

[illegible] شکر قطره [illegible]

[illegible] لب [illegible] غمی

[illegible] دلال [illegible] چشم [illegible]

[illegible] چشمی [illegible]

[illegible] دلال [illegible] چشم [illegible] حکمت

هر سر [illegible] حکم

هر [illegible] حق [illegible] ابرو [illegible]

[illegible] سادات [illegible]

[illegible] ماتم

[illegible] ماتم

[illegible] چشم [illegible] ماتم

چشم [illegible] ماتم

[illegible] ماتم

[illegible] ماتم

[illegible] ماتم

[illegible] ماتم

[illegible] ماتم

[illegible] ماتم

یک باده [illegible] شکن [illegible]

[illegible] شربت [illegible]

[illegible] جهان [illegible]

[illegible] جهان [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] جهان [illegible]

[illegible] چشمی [illegible]

[illegible] عشق چون [illegible]

[illegible] دلکش [illegible]

[illegible]

[illegible] شکر [illegible]

[illegible] مصر [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] حکمت جهان

[illegible] چشمی [illegible]

[illegible]

این بحر [illegible] تو [illegible] تیر آید
موج [illegible] بالای [illegible] مستور [illegible] آورد
تا [illegible] حیله‌ها [illegible]
گر [illegible] که [illegible]
[illegible] از [illegible] ش [illegible]

سرکش [illegible] آن [illegible]
[illegible] چمن [illegible] آن
کس [illegible] حالی [illegible] چشم
مهر [illegible] شده [illegible]
[illegible] که [illegible]
[illegible] تو [illegible]

الله [illegible] تو [illegible]
[illegible]

ای [illegible] از [illegible] عشق تو [illegible]
[illegible] تو [illegible]
[illegible] و [illegible]
[illegible]
[illegible] از [illegible] گشت [illegible]

[illegible] از [illegible] که چون [illegible]
[illegible] عشق [illegible]
که [illegible] آتش [illegible]
آسمان [illegible]
[illegible]
[illegible] تو [illegible]

[illegible] آتش [illegible]
[illegible]

[illegible] آتش [illegible]
[illegible] از آن [illegible]

[illegible] آتش [illegible]
[illegible]
[illegible] آتش [illegible]
[illegible] از [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

از [illegible] آتش [illegible]
آتش [illegible]
[illegible] آن [illegible]
[illegible] آتش [illegible]
[illegible]

[illegible] آن [illegible]
[illegible] آن [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
آن [illegible] آن [illegible]

زمین بوسی دمی تو
سالها رفت محو ایم تو
می‌رسد هر دم ز جای
سیم از غصه سیاه ارزق
حسن ما هم از برای
یار بی‌تربت ز رانکم
کاش دست دعا علم
سوی شماره مهر محرم
شده یار اتی
قصه‌ها داری از آن

ای چو تم کوه
بحر جوش بیرون
در میخ به آن
زدم لیک
دعا
تا سر
دو بار اید
پیدا ای
و شد
زلف یار دارد

دیری رحم کردم
که زدت زکات
فارغ از عالم جسم
حلقه زلف درین
چهره ما من و
حرف ها دعوت
پیش مشک یار
بیا با یار چشم
همه جور از دو
عمر از دو بو چو د

طالع دارم کوه
آن سوم کوه
و بلکه کم دو کم کوه
سعه سر دم کوه
دیده بر دو کوه
از سر ملکم کوه
رکوم یار اید
ازین دعا اید
زلف کم از اید
آه ما

نه سعادت ز یاری ضمنت یار
که چو پرتش همه علمهای محرم سار

از هوای آن نای روی ... سوال چشم
که ای ... دیدم هر ... از دو ... چشم

تا که این سر دست ... از دل شهر
دهر پر کس ... محروم از دیوار دوست
از ... عاشق که ... عشق

مهر شمع ... دست از ... چشم
پیش چشمش ... هزاران ... چشم
از دل خاک ... چشم

تا رجا و ... از آن بهر ...
در هر ... چشم

ای شب در کجا ام ... بود
ای ... تحرم ... ای
بر ... دل ... دوش
خبر عشق ... ارم
دشت ای ... بود

شکر لله که ... ارزان بود
در چشم ... بود
از ... دراید
که در این ... بود
دلبری ... بود

از برای تحل ... یار
... بود

ز بار ... کرد
از ... کرد

[illegible] ... سو
از ... چو شمع [illegible]

تا قرار تو دادم که روح همه تن
بگو به پرس حال دلم پریشانی
شب سیاه در روزی که خود قرار تو

سحر حال دلش در تبی کرد
به سیاهی شب تیره شب بتی کرد
هزار عیب بیشتر ز همه تهی کرد

همه که ابروی تو شد آمد دل
که کس نگار ز رای قصه تهی کرد

هست در هر چه رقم رلف تو ز آن بحکم
که تاب او چنان در قدر سیب قایم
قصه را شود غیر تو دیده رم
که مردم ز اهل عشق تو بر من جفا
عجب نیست اگر سر نشدم تیر
ناوک چشم تو فلک سر لرزد آن شتر

گشته در عقده ز بحر تو یک شهر دیگر
ایس را لطف که سلطان است حکم
هوای حرف تو که باد لعل
خطر در چمن شکار شد از اشک عنبر
اگر نگاه ابروی تو بی مادر
عقده زلف در سلسله دلها شیر

تا که کم شد مهر تو از لب یار
از اول عشق تو آنکه اداها شیر

رود همه از رنج با من آشنا یار
دام روش کرم تحفه با تو یار

چو حلقه از غم بنده توئی دل
بود جان که مهر ای تیر تو جان
حال توی تو و شیر هزار عیش لب
چرا شکسته دل گشته زلف تو مرا
و قصه حسن تو ام هر چه لب تا کام
[illegible] تو [illegible] لاله تو
از بوی تو آیم [illegible]
شاه مه و سلطان بیار دولت

بها چو خاک سر کرد از کرم سراد
هوا نیست و شعر کسی من عصر این ارار
شکنج زلف و تهر هزار عشق ار ار
هر که شد سیران عشق تو یار
ز اسلم عشق یار اعتبار
و عبرت تقصیر عشق ما سر اسرار
دل تیر از تو تحفه چشم تو یار
چو مهر تحش تو از عمر آن تا بکار

جان لطف ز عمل شاه شد جهان
که با ر من شهر شعر ما یکی از سرار

سلام دوست بی دهر این کهه دیر
جسد از ابها عار سفر جان او
برقع عنبر درج یا ما تیر

هیچ حوالت مهر از لحظه حرم حرم
یار آه که شد عشق تو در دم
نیک ای چشم دل ادای تو هر راز

[illegible] که او را [illegible]	در آمدی [illegible] به محشر

[illegible] که [illegible]
[illegible] از [illegible]

تیغ در کف [illegible]	[illegible] این [illegible]
تو طالع گشته [illegible]	[illegible] آمدی [illegible]
[illegible] تا [illegible]	[illegible] عالم [illegible]
هر یاران [illegible] این [illegible]	هر سر [illegible] آن [illegible] جهان [illegible]
[illegible] دارم [illegible]	[illegible] که دادی [illegible]
هر کس [illegible] عشق [illegible]	[illegible] عشق [illegible]

[illegible] عالم [illegible]
[illegible] عشق [illegible] دل [illegible]

شمع [illegible] که [illegible]	[illegible] آمدی [illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible] که [illegible]	[illegible] در [illegible]

[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible] عشق [illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]

ما که از یک نگهش چشمش [illegible]
در بلا کم ز چشم بیمارت
ای بهمه سوی سرو چو لالم
از غم آن بهشتش [illegible] خبر
[illegible] ای آتشی از تک
با همه هیچ مهر [illegible] سرم

[illegible] نگهش عنبر [illegible]
چو چشمش [illegible]
[illegible] [illegible] چو لاله
دگر [illegible] از تو شادم [illegible]
[illegible] آتش [illegible]
[illegible] [illegible]

گر رهائی باز [illegible]
[illegible] قلم آورد

از روی لطف رحمت تو کردت بکرم
بی دیگران قدرت بهشتم [illegible]
[illegible] [illegible] نادها تو از علم تو
[illegible] که [illegible] ام از [illegible]
قطره از روی تو نوشم که از [illegible]
تا از تو روی بپوشم دلم بیاد [illegible]

مستحق [illegible] از [illegible] همیشه [illegible]
[illegible] ای قامت [illegible] کرم
[illegible] دست زدم باغشتام کرم
لعل لبش چو [illegible] رخت [illegible] برم
بیاد [illegible] رحمت [illegible] از لطفم
دگر نظاره کنم چهره [illegible] بصرم

مهری

گهی از آن رخ ماهان [illegible] چو گل
گهی از آن لب [illegible] چو شکرم

[illegible] [illegible]
[illegible] از تو [illegible] بکریم [illegible]

[illegible] دهن [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] تو [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

حساب [illegible] وصلت [illegible] ندیدم
چو در عشق تو جان دادم [illegible]

[illegible] عشقت ندیدم
راحت [illegible] ز روح [illegible]

یاران شرح غم دل من یک زمان دست
تا ... بود یاری عشق
گر یاری کنی بدولت ... [illegible]
گه با سردی مهر ... [illegible]

چو کار از دست من بودی ... [illegible]
... از غصه ... سودم

یکی که ... [illegible]
... که از ... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]
... در شعر ... [illegible]

بر ... [illegible]
ای ... [illegible]
دریای ... [illegible]
در مهر ... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]

... در هم عشق
... [illegible]

... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]

... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]

نوران ... [illegible]
نوران ... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]

... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]

... [illegible]
... تا شام ... [illegible]

... [illegible]
تا ... [illegible]
... [illegible]
از تو ... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]

... [illegible]
که ... [illegible]
... [illegible]
یار ... عشق ... [illegible]
تا ... [illegible]
... [illegible]

تو در چشم سیه طوطی و کوثر چه کنم
همه اسرار جهان در ورق عشق تو بود

بس نه‌ای در سر جمع بهر شمارم
آمدی از مهر چه گفتیم ترا که اسلام

خوشا مهر و محبت که بی تو بهار
و هم بجرم چرا از لعل لبش کامم

گر به عاشق شدی حاکمی محکم
تن بمهمانی ندادم لاکر کشتن بیمار برا
کاش ای تو که رخ خوب تو دیدم در جهان
گوش ملی زاری کمینه بنهم سرا
درد سر ام از آن دام های کمند الفت خطش
دولت سرع از آن همدم استم
کاش از لعل تو عجب نگاری بینم

کاشکی در پی ان نگار شماره کردم
زحمت این همه بار شماره کردم
تا که درد قصه سیه از شمار کردم
که بهر تو چه با یار شمار کردم
که این نقطه دور نگار شمار کردم
گر بهرام تو گفتار شمار کردم
هر شب کاش چرا شمار کردم

والهی کرد از سحر تو بیمار
کار از عشق تو شمار [illegible]

لائق اگر که قصه بتحریر از قلم نیست
بر حسرت تا معنا مقصود نیست

ابجدم

از یار بحضور جلوه دادت در حضور
من از در تو بی خود سیمی یک کنم
جانانم به پیش چشم تو سرم بر آر
از لب تو [illegible] چه حرا

بر باد داده همه شب خدمت ملائم
تو سید بساط همه خلق از ملازم
دلا که [illegible] کار از [illegible]
[illegible]

تا بدست از انجم نشان عشق
از روح دار کار رفته از علامتم

ای شوق بحیر از جسم سر گرد ساقیم
[illegible] الهی [illegible] در لعل
دلم [illegible] جمعیت
[illegible] عنبر شکر

[illegible] در جبر ایم
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] آتش [illegible] استم
[illegible] آتش [illegible]

آن [illegible] آتش در وجودم
[illegible] گران [illegible]

[illegible]
[illegible]

در عالم دلی را به پریوش قرار نیست
تنها ماره رسید و داد شما رفت
گهی در پیش او بالا چو حکم
زلفش نه آنچه زلف رخشم

گره تا از سر زلفش گشودم
که تحمل تو حالا ... گشت رهم
گهی در دام او زلفان چو عقرب
که جلوه از قطره را ... رهم

... از دوش ... گوشه تری
جوانم گوشه ابرو تیغم

تو لیلی که سکه چو زلف رخ سیم
تیغم لعل تو ... دوش چلال
روای تسلیم ... ای ... شیل
گو به تن تماشا تو ... هم
لنگ ... که در ... ماه
اگر بیفتد تو ... کرکس
یکی هیچ ... از حد ادوم ... آتش

بیدار کار تو ... عشق چو سیم
که در طرف لعل ... حکم
رخ تن آتشه سکان ... لطف ... سلیم
از دو ... بت ... تو ...
که هر طرف ... سیاه ... ام
از کجس تر آید ... علام
گهی از ... سیاه گهی ... هام

از عهده

گر نبود لیلیات کی الله بخشم
چون تیر ... آب ... حیات و جسم
این چه لیلی است چو سیم حلیس ...
بیت حرف دو ... است ... احوال
قصر حسن تو ... ام ... بیت

تو چشم یار لعل لبت تو بکام شیم
... که باز ح ... از دوش طور است وطیم
گهی از ماه رخش ... چشم تیم
علیکی جو تر از ملک سلطان تسلیم
این ... که ... گشت ... قصه ... تیم

آرام جو از دوش سوار ... سال
مرهم ... ات ... تیر ... الحلم

کشتم ... سیمی ... بیوم
یاد تو ... لیلی ... است
دلم ... از حمن سلسله ... مشک
رخش در ... نباغ جنت
به من ... زلفش ... ست
به برم ... مهر ... ام بیحرک
به دهنش ... الجمع دارم به

تو در ... ام ... کرده
دانش لعل ... لعل لطف ...
تم ما ... از چین ایش دموم
ابیش در ... ن ... از ...
که دان ... اسرار ... عدوم
به پیش ... سر جسم به ... دم
به جهادم ... در ... به جرم

ست از رقم سر نامه جان ...
کاین نسخه آرایش عشقیم

سوخت از شرم آنچه ما ست بهم
کرده پیوسته ... رخسار تو یار
با سر گیسوی تو عنبر ریخته را
ما بود آن شیخ سحر بهم برکات
ای آیینه ... که یک ...
بهمه در حلقه زلف پریشان دشوار

ما که ... دلی ... دست بهم
که ز ابروی تو ابروی تو پیوست بهم
بسته بهم دلی زلف گسست بهم
چکیده از سودا ... در سینه ببست بهم
روز ما را ... چنین شکست بهم
... در آن داره ... بهم

... از آتش ...
... از حسرت ... بهم

لطف و شفقت ... که ... بود
رحمت ... بدم
وقت ... من ...
دل ... سر گشت ...

... شمع از رخ تو ...
... از مهر ...
... این ...
... از حضرت ...

نثار آن سر زلف ... دست
که چنین ظلمت ...

آزرده ...
...
...
از آن ...

...
...
...
...

این ...
...

از دست عشق ...
دی ... تو بهتر ... دارد
باشد ... چشم ... دارد
...
...
تا کی ...

...
ای ...
چشم ... دارد ...
در دست یار ...
...
...

[illegible]

چو لیلی ان سرشته محبت تو ای دل هوای تو
یاد دل کی قدری سر زلفت ای مرغ لقای تو

ای کی ان نیش تو سلام مو جهان در دام
تو سا این و تو ران سلام که ای نوم ای تو

تنگ شد ای راهم اثر و بی نشسته
جهان چه دهی که تم چکیم اشتم حرای تو

گفتم لیکه ما تو کجا ایم صلام لکه در رالکم
همه که لکم همه ن بم چه لطف قیمتی تو

هی لاود ان لیکن ما لیلی ای جسم مهان را
سر بهار بی از جهان جا چه ان را ان لطف تو

چو بهار سر دوست دلبر سوی نهی منه
به محبت دل قدر چه دل ان لعل دلبر ای تو

عقلت آتشی دل ان دعا زره ن از تو
چه نهان گم ان آتشی سوزان از تو

سر نهم در سر زلفت که ولا عشق
که در این مصر که تو آتش دو جهان از تو

ای آنکه بر محبات جاوید هر یک
تا چه محبت کشته ان سیم جهان از تو

عمرم ای دیده تن سار که تب ار کنم
گشتی روح که بر جانم سیم طوفان از تو

یاد چه که سته که همه لعل اثر لعل
سرها که چه اکه لعل ایمان از تو

همه تن جسم از سر تو الم عشق
علمی داری دعالم شده دیوان از تو

از بی تو خو کشته شوم بر تب
تنگ دلم عمر از لعل بی ان از تو

نیست بی تو از خود جهان چمن دوست تو
دل و محبت دل ماند لعل ای شمع ای

داتم آنکه که از حسرت جسم دوران
سیه ای جسم هوای تو دل مهرای بی نسبت جهد

دلدار جانم ای که لعل لب تو
بی تو چمن دل ای تو چمن جان تو

دل تن از ان از آن عالم ملک تو
ما لعل در دل چون کشته عمر سر تو

ز جهان ای تو ازان کشته سحاب
که بر از جهان زهر ای عمر کران ای تو

ای کشته عرق چمن دلم در هوای تو
تو ماه رخ لعلی و جوان ستاره ای

بیمار جهان ما که سرم بر ای تو
تو شاه ملک چمنی خاک ای تو

ای یار خور کسره دیدار تو بیش
سگ که کشته ام که تو آستان تو

هر شب چمن دیده خواب سرم
تا روز ام از شرم ام در پای تو

ای سهو را ام تهی لب جهان
علم کشت به تو دل ام در هوای تو

ای ماه دلبر تو لب چمن یار
جان ام مت ما سیم لعل تو

کی نقش کی از جای کشیده
در کوه تم مهر دست جای کشیده

دوش زلف یار [illegible]
[illegible] زلفش [illegible]
گفتم از زلفش [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] کشیم
[illegible] کشیم
[illegible] کشیم
[illegible] کشیم
[illegible] کشیم
[illegible] کشیم

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] باشم

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible] | پس [illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible] عشق [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

تو [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] عشق [illegible] داری
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

کشته بودی که بسمل ابرویت نمیشستم
ای طبیب که بجز ابرویت چاره ندارم

تا ابر مشعوم تا قیامت بشنوی
رستم ان لحظه بشنوی که ماه [illegible]

که بست از چه دارو که حس [illegible]
چو علاج نشد دین لحظه [illegible]

بیدردم از انکه مژه بدامن سهم کم
سرانکه دانا کلک [illegible]
دانم که کسی ح [illegible]
دیده [illegible]
کم [illegible]

تا کی ها چه [illegible]
از درون [illegible]
یک [illegible]
[illegible]
[illegible]

ای یار من [illegible]
[illegible]

ای ارکسی [illegible]
[illegible]
[illegible]

اب آورد [illegible] غفلت [illegible]
[illegible]
[illegible] غفلت [illegible]

چشم دارم که چشم از تو
تو چه [illegible] سر قلم

چکم از تو چشم ندری
[illegible] در تو [illegible] اثر

های [illegible] چشم [illegible]
[illegible]

بس بزه جلوه [illegible] آورد
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

آه [illegible] سواری [illegible]
[illegible] چشم [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ای یار [illegible]
[illegible]

دوم از [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

ای خلاصه که روی ... لطف ... غیبت
... ماه ... ای ... حسن
هر موی ... شد ... آتش ...
ما را که جان سوخته دل ... تو
... شد ... محشر ...
ای ... داستان ... مهلت ...
کام ... از ... سیاه

... از ... غیبت ...
از ... دل ... ولایتی
تا ... ان ... تو ... عمی
چون ... ای ... چشم ...
از ... ست ... سلطانی
... این ... برای
... ان ... از تو ...

... لب ... جمال ... ست
... شمس ... ان ...

بنت ... ما ... دام ...
ما تو ... ان ... اسلام
هر که ... پناهی
شوق ... از تو ... در ...
حرف ... از ... در ... پناه

... بین ... دلی
... سرام ... از ...
... ست ... مجنون
... از تو ... دلی
... از ... تو ... دمی
...

شور سودای تو در سر ... عمی
در ... غمی ... وفا
سر ... ست ... بیدار
... چشم ... شد ... وفادار

سوداء سودای تو در هر گذری
آری ... تو آن ...
با ... بهم ... آرام ...
... شدم چون ... ...

... ملک ... ...
... شکر ... بهار ... ای

یا تو ... هیچ ... که ... حقی
... ست ... عمر ... تمام
... از ... آخر ... از ...
تا ... لعل ... در ... حسن
... چو ... از ... ...
... از ... سر ... ...

کس ... ست ... تو ... حسی
در ... دیر ... از ... می
... که ... باره ... از ...
... در ... از ...
... کس ... است ...
تا ... در ... ملک ... از ...

... تو ... تو ...
در ... شعر ... از ...

رشکم آید که چو خورشید سپهر [illegible] … [illegible] کس [illegible] ایلا [illegible]
[illegible] … [illegible]
[illegible] تو [illegible] … [illegible]
[illegible] محبت [illegible] … [illegible] این دفتر [illegible]
چهره [illegible] … [illegible]
[illegible] … [illegible] بسته [illegible]
[illegible] … تو [illegible] عمر [illegible]
[illegible] … [illegible] جهان [illegible] دل دل [illegible]

[illegible] … [illegible]
[illegible] … حیف [illegible]
[illegible] … [illegible]
[illegible] کس [illegible] … [illegible] تو [illegible]
[illegible] چون [illegible] … [illegible] چشم ملک [illegible]

اگرچه

گرچه [illegible] … [illegible] جان [illegible]

[illegible] … [illegible]

[illegible] ملک [illegible] … [illegible]
[illegible] تو [illegible] … [illegible]
[illegible] … [illegible]
[illegible] … [illegible]
[illegible] … [illegible]

[illegible] … [illegible]

[illegible] … [illegible]
[illegible] … [illegible]
[illegible] … [illegible] سلیمان [illegible]
[illegible] … [illegible]

بن ادعم تو استرم اگر توار او
دریغ سنت اگر ترتیب ره فی

من ره‌ال ایستم اگر او سهوری
[illegible] صنعت سوحس [illegible]

ولهم ایضا

دلدم ارایش عشق بو مودیر عیشی
میل ایکمراتمک [illegible] اریح
سو یا شو هیجیم عشق او جون [illegible]
مرسالم ره [illegible] سرا حضرت
هیشوا عکسی مهرو ملک یالکی
الاف آرایش حمیت [illegible]

ارایش ارایش شمع ایتم [illegible]
سوالیه ره دلم [illegible]
هیچ چون [illegible] ایان [illegible]
[illegible] عکس همت [illegible]
[illegible] ارایش [illegible]
[illegible] ملک [illegible]

اولی قدر در همت شکر [illegible]
[illegible] اران [illegible]

ای شکر [illegible] عشرت [illegible]
[illegible] شیوه [illegible]
[illegible] ملت [illegible]

[illegible] همه [illegible] یاری [illegible]
همت [illegible] باراز [illegible]
[illegible] ده ماه [illegible]

یار کاره آتم یا مرق میرم
باین یم [illegible] تو کجاسی
[illegible] حال پای تو باشم [illegible]

در بحر عشق [illegible] الکون [illegible]
[illegible] یم ره کوی تو [illegible]
[illegible] طالع مدد [illegible]

[illegible] حال تو ای یار من [illegible]
همچون مدل [illegible]

ای شوخ [illegible] شهر [illegible]
[illegible] تو [illegible]
ای [illegible] ارقه [illegible]
[illegible] دلم [illegible]
ان [illegible] جان [illegible]

[illegible] یارا [illegible] ارتو [illegible]
[illegible] چشم [illegible]
[illegible] هر [illegible]
[illegible] حسکم [illegible]
[illegible] ترل [illegible]

[illegible] معشوق [illegible]
[illegible] ارد [illegible]

[illegible] لطافت لطف [illegible]
[illegible] یار [illegible]

[illegible] عشق [illegible]
[illegible] داستن [illegible]

سپهر از [illegible] پا بسته همچو عادم
تعالی الله [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] دست هوا با [illegible]
ولی [illegible] عالم [illegible]
[illegible] و عالم [illegible]
[illegible]

سال او [illegible] بحران
[illegible]

[illegible] از [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

در چهارم شهر [illegible] تمام شد
[illegible]

بنام

بنام آنکه جان را فکرت آموخت
چراغ دل بنور جان برافروخت
ز فضلش هر دو عالم گشت روشن
ز فیضش خاک آدم گشت گلشن
توانایی که در یک طرفة العین
ز کاف و نون پدید آورد کونین
چو قاف قدرتش دم بر قلم زد
هزاران نقش بر لوح عدم زد
از آن دم گشت پیدا هر دو عالم
وز آن دم شد هویدا جان آدم
در آدم شد پدید این عقل و تمییز
که تا دانست از آن اصل همه چیز
چو خود را دید یک شخص معین
تفکر کرد تا خود چیستم من
ز جزوی سوی کلی یک سفر کرد
وز آنجا باز بر عالم گذر کرد
جهان را دید امر اعتباری
چو واحد گشته در اعداد ساری
جهان خلق و امر از یک نفس شد
که هم آن دم که آمد باز پس شد
ولی آنجایگه آمد شدن نیست
شدن چون بنگری جز آمدن نیست
به اصل خویش راجع گشت اشیا
همه یک چیز شد پنهان و پیدا
تعالی الله قدیمی کو به یک دم
کند اعدام و اعادت هر دو عالم
جهان خلق و امر اینجا یکی شد
یکی بسیار و بسیار اندکی شد

همه تو هم نیست این صورت [illegible]
[illegible] عظمت اولی تا به آخر
دلی راه [illegible] چنین [illegible] باشد
در [illegible] ان سیر گشته [illegible]
[illegible] کشت [illegible]
بو [illegible] آید [illegible]
مقام [illegible] جمع جمعیت
[illegible] در [illegible]
در این اول بار [illegible]
[illegible] چون گشته [illegible]
[illegible] جهت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] دایم [illegible]
بود حق جهان گشته [illegible]
دلی [illegible] کار [illegible]
همواره همواره آخر [illegible] کار
[illegible] آید [illegible] آخر
بود [illegible] از هوا [illegible]
حیات [illegible] جمعیت
[illegible]
[illegible] از [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] چون [illegible] اشارات
[illegible] معنی [illegible] حیران
[illegible] گشته [illegible]
[illegible] با [illegible] [illegible]
[illegible] هست مشهور
همه [illegible] [illegible]
[illegible] معنی
در [illegible] چه [illegible] عبارات
[illegible]
رسول [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

در [illegible] اشارات
[illegible] دانش آن
[illegible] سوال
[illegible] حیران
[illegible]
[illegible]
[illegible] معنی
[illegible] اشارات
[illegible] معنی [illegible]
[illegible]
[illegible] گشته [illegible]
[illegible] معنی [illegible]
[illegible]
[illegible]

یکی گفتا ولی بردش مقبول
پس از شرح اشارتکم اعتبار
هست لحظه بیان جمع بسیار
کمی از لطف و احوالی که داریم
همه دانسته لیکن پس از همه عمر
برای طبعم لکن چه تو مادر
ز شعر او چه گشت بسیاری حیث
هر دو من ما قصه معنی نسختم
منشی هرگز نبرد حرف ها
چو ما از حرف قصه درس کتابیم
نه قصه رسیده این سخن کز بیت
چرا از شاعری قصه ما بر
لکن چه رسی نقطه جو دلم اسرار
ولی این رشتی الفاظش
مع تکمیله جواب باشد دردم

از تو مطلوبم سپاریم معنی
جواب باشد در الفاظ الجار
عظیم این بحث شکوه عزاد
ز این جو قصه کبری در کنار اثر
همه آن تسبیح قصه قصه شعر
ولی قصه نقطه الله بیاور
نظم مثنوی هرگز پر از جنت
به هر حرفی از معنی منجمر
ز بحر قلزم ابرار طرف بار
چرا حرف دگر بودی فراهم
منسوب اهل تیمور عطار گشت
که در جو قرن چین عطار ما
بعد یک بنده از دکان عطار
نه چین دیوار فرشته اسرار گشت
عظیم یک نه پیشی تا کلم

رسالت ان ما همه از نسبت باطن
دگر باره عزیز ما را قربانی
از این نسبتی که گفتی در آیات آن
نمیدوم در اوقات قصه جلی
به وصف این معنی گشتها است
ولی بردش قصه دانش دل
بی دل ما گنجه روش تو همراز
نبود قصه و دوستی جوانمرد
نبی از حضرت جمع ما همه جواب
چو حضرت گه ما همه پیش
نخست از مکر چشم در تحریر
لعل رفتن از باطن سوی حق
حکمان نگارین گفته عشق
چه چین در این گنجه معنی تقدیر

از این را بی که آمد بارش باز
چرا گفت برین حق پری شعرای
ز این جسم عشق ما همی آیات آن
چو پروانم شود از ذوق و دلی
چو ما صاحب مال داری آن حالات
بگفتم بر سؤال نای دل
در آمد طوطی طبعم بگفتار
عظیم حکمه را در ساعت جهد
جواب آمد بر آن کامل کس ما است
نگه بر چشم دل حکمش روش
چه حیرت است که ما این نقش
تحریر اسرار مهر آن لعل عشق
جنس قصه در ایام لعل نقش
تحسین ما همی باشد تر

ز وی چون بگذری هنگام فکرت — بود نام وی اندر عرف عبرت
تصور کان بود بهر تدبر — به نزد اهل عقل آمد تفکر
مقدم چون پدر تالی چو مادر — نتیجه هست فرزند ای برادر
ولی ترتیب مذکور از چه و چون — بود محتاج استعمال قانون
دگر باره در او گر نیست تأیید — هر آینه هست آن محض تقلید
ره دور و دراز است آن رها کن — چو موسی یک زمان ترک عصا کن
درآ در وادی ایمن زمانی — شنو انی انا الله بی گمانی
محقق را که وحدت در شهود است — نخستین نظره بر نور وجود است
دلی کز معرفت نور و صفا دید — ز هر چیزی که دید اول خدا دید
بود فکر نکو را شرط تجرید — پس آنگه لمعه‌ای از برق تأیید
هر آن کس را که ایزد راه ننمود — ز استعمال منطق هیچ نگشود
حکیم فلسفی چون هست حیران — نمی‌بیند ز اشیا غیر امکان
ز امکان می‌کند اثبات واجب — از این حیران شد اندر ذات واجب
گهی از دور دارد سیر معکوس — گهی اندر تسلسل گشته محبوس

ظهور

ظهور جمله اشیا به ضد است — ولی حق را نه مانند و نه ند است
چو نبود ذات حق را ضد و همتا — ندانم تا چگونه داند او را
ندارد ممکن از واجب نمونه — چگونه دانیش آخر چگونه
زهی نادان که او خورشید تابان — به نور شمع جوید در بیابان
اگر خورشید بر یک حال بودی — شعاع او به یک منوال بودی
ندانستی کسی کاین پرتو اوست — نبودی هیچ فرق از مغز تا پوست
جهان جمله فروغ نور حق دان — حق اندر وی ز پیدایی است پنهان
چو ذات حق ندارد نقل و تحویل — نیاید اندر او تغییر و تبدیل
تو پنداری جهان خود هست دایم — به ذات خویشتن پیوسته قایم
کسی کو عقل دوراندیش دارد — بسی سرگشتگی در پیش دارد
ز دوراندیشی عقل فضولی — یکی شد فلسفی دیگر حلولی
خرد را نیست تاب نور آن روی — برو از بهر او چشم دگر جوی
دو چشم فلسفی چون بود احول — ز وحدت دیدن حق شد معطل
ز نابینایی آمد رای تشبیه — ز یک چشمی است ادراکات تنزیه

ز نابینایی آمد رای تشبیه / ز یک چشمی است ادراکات تنزیه
تناسخ زان سبب شد کفر باطل / که آن از تنگ چشمی گشت حاصل
چو اکمه بی نصیب از هر کمال است / کسی کو را طریق اعتزال است
کلامی کو ندارد ذوق توحید / به تاریکی در است از غیم تقلید
رمد دارد دو چشم اهل ظاهر / که از ظاهر نبیند جز مظاهر
ازو هر چه بگفتند از کم و بیش / نشانی داده‌اند از دیدهٔ خویش
منزه ذاتش از چند و چه و چون / تعالی شأنه عما یقولون

سؤال

کدامین فکر ما را شرط راه است / چرا گه طاعت و گاهی گناه است

جواب

در آلا فکر کردن شرط راه است / ولی در ذات حق محض گناه است
بود در ذات حق اندیشه باطل / محال محض دان تحصیل حاصل
چو آیات است روشن گشته از ذات / نگردد ذات او روشن ز آیات
همه عالم ز نور اوست پیدا / کجا او گردد از عالم هویدا
نگنجد نور ذات اندر مظاهر / که سبحات جلالش هست قاهر
رها کن عقل را با حق همی باش / که تاب خور ندارد چشم خفاش

در آن

در آن موضع که نور حق دلیل است / چه جای گفتگوی جبرئیل است
فرشته گرچه دارد قرب درگاه / نگنجد در مقام لی مع الله
چو نور او ملک را پر بسوزد / خرد را جمله پا و سر بسوزد
بود نور خرد در ذات انور / بسان چشم سر در چشمهٔ خور
چو مبصر با بصر نزدیک گردد / بصر ز ادراک او تاریک گردد
سیاهی گر بدانی نور ذات است / به تاریکی درون آب حیات است
سیه جز قابض نور بصر نیست / نظر بگذار کاین جای نظر نیست
چه نسبت خاک را با عالم پاک / که ادراک است عجز از درک ادراک
سیه رویی ز ممکن در دو عالم / جدا هرگز نشد والله اعلم
سواد الوجه فی الدارین درویش / سواد اعظم آمد بی کم و بیش
چه می‌گویم که هست این نکته باریک / شب روشن میان روز تاریک
درین مشهد که انوار تجلی است / سخن دارم ولی ناگفتن اولی است
اگر خواهی که بینی چشمهٔ خور / ترا حاجت فتد با جرم دیگر
چو چشم سر ندارد طاقت تاب / توان خورشید تابان دید در آب

از او چون روشنی کمتر نماید　　در ادراک تو حالی می‌فزاید
عدم آیینهٔ هستی است مطلق　　کز او پیداست عکس تابش حق
عدم چون گشت هستی را مقابل　　در او عکسی شد اندر حال حاصل
شد آن وحدت از این کثرت پدیدار　　یکی را چون شمردی گشت بسیار
عدد گرچه یکی دارد بدایت　　ولیکن نبودش هرگز نهایت
عدم در ذات خود چون بود صافی　　از او با ظاهر آمد گنج مخفی
حدیث کنت کنزا را فرو خوان　　که تا پیدا ببینی گنج پنهان
عدم آیینه عالم عکس و انسان　　چو چشم عکس در وی شخص پنهان
تو چشم عکسی و او نور دیده　　به دیده دیده‌ای را دیده دیده
جهان انسان شد و انسان جهانی　　از این پاکیزه‌تر نبود بیانی
چو نیکو بنگری در اصل این کار　　هم او بیننده هم دیده است و دیدار
حدیث قدسی این معنی بیان کرد　　و بی یسمع و بی یبصر عیان کرد
جهان را سر بسر آیینه‌ای دان　　به هر یک ذره‌ای صد مهر تابان
اگر یک قطره را دل بر شکافی　　برون آید از آن صد بحر صافی
به هر جزوی ز خاک ار بنگری راست　　هزاران آدم اندر وی هویداست
به اعضا پشه‌ای همچند فیل است　　در اسما قطره‌ای مانند نیل است

درون

درون حبه‌ای صد خرمن آمد　　جهانی در دل یک ارزن آمد
به پر پشه‌ای در جای جانی　　درون نقطهٔ چشم آسمانی
بدان خردی که آمد حبهٔ دل　　خداوند دو عالم راست منزل
در او در جمع گشته هر دو عالم　　گهی ابلیس گردد گاه آدم
ببین عالم همه در هم سرشته　　ملک در دیو و شیطان در فرشته
همه با هم بهم چون دانه و بر　　ز کافر مؤمن و مؤمن ز کافر
بهم جمع آمده در نقطهٔ حال　　همه دور زمان روز و مه و سال
ازل عین ابد افتاد با هم　　نزول عیسی و ایجاد آدم
ز هر یک نقطه زین دور مسلسل　　هزاران شکل می‌گردد مشکل
ز هر یک نقطه دوری گشته دایر　　هم او مرکز هم او در دور سایر
اگر یک ذره را برگیری از جای　　خلل یابد همه عالم سراپای

همه سرگشته در یک حرف از آن
زمین تا آسمان یا از حدود امکان

یکی بر یک راه گشته محبوس
مجرد مانده گاه گشته مأنوس

تو گوئی در نگاه در سرو حسنش
همه پیوسته پیمان قطع در سبز

همه در جستجو دایم در آرام
همه از عارف گشته به انجام

همه پیوسته از دام خطا گاه
در این ساحل نشسته تا به درگاه

برو بگذر ز هر راه نهان
جمال شان فدای آن جلال

تو از دلم همین لطفی شنیدی
ز تو از عالم چه دیدی

چه دانستی ز صورت تا معنی
چه باشد آخر صحبت دهی

تو سیمرغ ز کوه قاف جو بود
بهشت و دوزخ و اعراف جمله

که اینست الجهان کو کشت شیدا
ز غرورش نه عاملی ای

ببین نهفته جهان آسمان دیدی
نه بالا سر من آخر نشسته شدی

سپه

بیا تا که بیا تا که گراست	جهان شهر عالم گرام است

شارق با معدرت هم گیرش
چه این عالم سر لطف از ع پر دیش

بیان سهی از این عباس
شو پس پوشش را بباش

تو در حال پر دلی در حال آنست
هزار گنج دشمن از دو حال آنست

دهیچ جز چمن گوی تو پیدا
هزار گل مهمه همت و پیدا او

چو ز حرو حال حشم احوال
ز من داستان گفته میر دل

چو خورشید عیان از سر سپهر
هزار از ما نهاده سرو چهره

قبر گشت تا آن پیک گناه
نه چمن نشیم زمین پاره پاره

هزار الحسن و لیکن هست والی
چو سوالی چه گفت اکبر نوالی

چه سلوکم چه دست عالم
هزار سرگشته پای از ملک

جهان آن بود تو بیرون گر
از تو محروم ز کس در هر کو

چو محسوس آن نهاد سر الدشمن
برات هجر های حق نشسته

شبی چون شاهان در کوی او بار
دلبران جهان آشفته در چین
مودی فهم [illegible] این [illegible]
[illegible] جوان [illegible] عصی [illegible]
اگر مردی برون آی ز لعلش
[illegible] ان [illegible]
مهندی است روح را طلب کن
[illegible] مهر و خورشید اکبر
گردون را بهم [illegible] ره [illegible]
[illegible] چون موسی عمران [illegible]
[illegible] کوه [illegible] بنیت
حقیقت که [illegible] ذات تو [illegible]
[illegible] کوه [illegible]
[illegible] از [illegible] جوهر شدی
[illegible] باسری

[illegible] جهل خویش [illegible]
تو سر [illegible] تهی [illegible]
که [illegible] جهل [illegible] تو [illegible]
چرا مردان ره [illegible] تو [illegible]
[illegible] که آخر [illegible] کن
[illegible] موقوف [illegible]
[illegible]
[illegible] حس [illegible] عقل [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] چه [illegible]
[illegible]
[illegible]

بوجه

برون آی [illegible]
[illegible] ز [illegible] پیچ [illegible]
[illegible] هر چه [illegible]
[illegible] که [illegible] در [illegible]
[illegible] هر [illegible] حروف [illegible]
[illegible] چون سوره [illegible]
[illegible] آمیز عقل [illegible]
دوم [illegible] است نور
سوم [illegible]
پس [illegible]
[illegible] در حرم [illegible]
پس [illegible] حرم [illegible]
بآخر گشت [illegible]
[illegible] محسوس [illegible]

[illegible] چه [illegible]
[illegible]
[illegible] همه [illegible]
همه عالم [illegible] حق [illegible]
[illegible]
[illegible] دل [illegible]
[illegible]
[illegible] مصباح [illegible] نور
چهارم آیة الکرسی [illegible]
[illegible] سوره [illegible]
که هر [illegible] آیتی [illegible]
که [illegible]
که [illegible] آخر [illegible]
برون آی [illegible] در [illegible]

در شرح الفکر الادق

نظر کن تو در شمس سعود است — که با ممدوح حق اوی دارد سعادت
ز شمس [illegible] با جمله شمس اعظم — که گوید شمس محیط [illegible] عالم
چرا قصه [illegible] شمس [illegible] — چه [illegible] [illegible] ثابت [illegible]
چرا در جنبش [illegible] در آرام — که محیط [illegible] در آرام
که گوید [illegible] شمس [illegible] — که این چون نقطه [illegible]
که آید در [illegible] نمایش — چرا پا [illegible] در محیط [illegible]
بود در جنبش اجسام [illegible] — چرا گشته [illegible] [illegible]
ز [illegible] [illegible] — [illegible] دائم [illegible]
[illegible] از چرخ اعظم — کند دور [illegible] عالم
بود افلاک [illegible] — که چرخ [illegible] [illegible]
[illegible] در چرخ اطلس — [illegible] این [illegible]
[illegible] [illegible] — که [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] — [illegible] [illegible]
دگر [illegible] [illegible] — [illegible] [illegible]

ثوابت

ثوابت مهر ازو ثبت و جا ریز — که بر کرسی مقام خویش دارند
بهشتم چرخ کیوان [illegible] — ششم بر چرخ [illegible]
به پنجم فلک مریخ را جای — به چارم آفتاب عالم آرای
سوم زهره [illegible] — قمر بر چرخ [illegible]
[illegible] [illegible] — [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] بهرام — اسد [illegible] [illegible]
چو زهره [illegible] [illegible] — [illegible] [illegible]
قمر [illegible] [illegible] — [illegible] [illegible]
قمر [illegible] [illegible] — [illegible] [illegible]
پس [illegible] [illegible] — [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] کامل — [illegible] [illegible] باطل
کلام حق [illegible] — اگر با [illegible] [illegible]
وجود [illegible] — [illegible] [illegible] بهرام
ولی چون [illegible] این کار — فلک را [illegible] جبار

نتیجه چون ز ارکان بی نصیب گشت / اگر گویم از این شغلی مرتب
پس نپندارد که این چرخ مدوّر / ز حکم و امر حق گشته مسخر
تو گوئی هست این افلاک دوّار / که گردش را [illegible] چون چرخ [illegible]
تو دوری هر لحظه [illegible] دایر / در آب و هوای [illegible] و [illegible]
هر یکی در شأن دارد [illegible] / رنگ [illegible] و [illegible] کار حکمت
کواکب گر همه اهل کمالند / چرا هر لحظه در نقص و [illegible]
همه در جای خود بی شغل [illegible] / چرا گشته دختر [illegible] محل
چرا که در حقیقت دیگر در او خبر / نهی [illegible] گاه [illegible]
هیئت چرخ از چه شد احوال [illegible] / [illegible] او [illegible]
همه [illegible] برد [illegible] پایان / نهی با [illegible] که شیب [illegible]
عناصر با [illegible] دانش [illegible] / گرفته جای خود در زیر افلاک
مقدم هر یکی در هر [illegible] / که [illegible] پای [illegible]
چهارم اصل [illegible] در طبع [illegible] / بهم جمع آمده [illegible]
مؤلف هر یکی از ذات صورت / شده [illegible] چو از علم صورت

[illegible]

هر ایشان که گشته ذات شان / جماد الکه نبات الله حیوان
بهر یک را [illegible] در میان / ز صورت گشته قارع [illegible]
همه از حکم و امر [illegible] داور / کمال [illegible] و گشته مسخر
جماد از قهر [illegible] خاک [illegible] / نبات از [illegible]
بروج و جانور از صدق [illegible] / [illegible] جنس و نوع [illegible]
با صفی جوشش [illegible] / که مادر زا [illegible] مار مادر

تا [illegible]

بهم از علم [illegible] داده [illegible] / هر او را [illegible] گشته [illegible]
جهان را سر بسر در جوشش می بین / هر یکی [illegible] با [illegible] جوشش می بین
در آخر گشت [illegible] آدم / طبیعی ذات او [illegible]
به آخر علت غائی در آخر / [illegible] بذات جوشش [illegible]
ظهوری و [illegible] / [illegible] مظهر [illegible]
چو پیدا گشت آدم شد [illegible] / [illegible] بخش [illegible]
شعاع [illegible] از [illegible] افلاک / [illegible] دو معنی [illegible]
تو گوی [illegible] عکس [illegible] / [illegible] تو [illegible]

بعد از هر شی … پیش …
ادان گشته … [illegible]
تو سفر … ان … در هر …
[illegible]

[illegible]

به لفظ من نه انسان است مخصوص / که تا گویی بدان جان است مخصوص
یکی ره برتر از کون و مکان شو / جهان بگذار و خود در خود جهان شو
ز خط وهمی های هویت / دو چشمی می‌شود در وقت رؤیت
نماند در میانه رهرو راه / چو های هو شود ملحق به الله
بود هستی بهشت امکان چو دوزخ / من و تو در میان مانند برزخ
چو برخیزد ترا این پرده از پیش / نماند نیز حکم مذهب و کیش
همه حکم شریعت از من و توست / که آن بربسته جان و تن توست
من و تو چون نماند در میانه / چه مسجد چه کنشت چه دیرخانه
تعین نقطهٔ وهمی است بر عین / چو صافی گشت غین تو شود عین
دو خطوه بیش نبود راه سالک / اگر چه دارد آن چندین مهالک
یک از های هویت در گذشتن / دوم صحرای هستی در نوشتن
درین مشهد یکی شد جمع و افراد / چو واحد ساری اندر عین اعداد
سؤال — تو آن جمعی که عین وحدت آمد / تو آن واحد که عین کثرت آمد
قاعده — کسی این سر شناسد کو گذر کرد / ز جزوی سوی کلی یک سفر کرد

مسافر

سؤال — مسافر چون بود رهرو کدام است / که را گویم که او مرد تمام است
جواب — دگر گفتی مسافر کیست در راه / کسی کو شد ز اصل خویش آگاه
مسافر آن بود کو بگذرد زود / ز خود صافی شود چون آتش از دود
سلوکش سیر کشفی دان ز امکان / سوی واجب به ترک شین و نقصان
به عکس سیر اول در منازل / رود تا گردد او انسان کامل
قاعده — بدان اول که تا چون گشت موجود / که تا انسان کامل گشت مولود
در اطوار جمادی بود پیدا / پس از روح اضافی گشت دانا
پس آنگه جنبشی کرد او ز قدرت / پس از وی شد ز حق صاحب ارادت
به طفلی کرد باز احساس عالم / در او بالفعل شد وسواس عالم
چو جزویات شد در وی مرتب / به کلیات ره برد از مرکب
غضب گشت اندر او پیدا و شهوت / از ایشان خاست بخل و حرص و نخوت
به فعل آمد صفت‌های ذمیمه / بتر شد از دد و دیو و بهیمه
تنزل را بود این نقطه اسفل / که شد با نقطه وحدت مقابل
شد از افعال کثرت بی‌نهایت / مقابل گشت از این رو با بدایت

لنگر گشته سقید اسراری وام
دگر لوری رسید از عالم پاک
دلش با نور حق همراز گشته
زمهر ناز رهاں تعیشی
بحرمه مصحف گشته در ابرم
زاحوال خود بیدار گشته پاک
چو پاهر از صفات کمالی
به هر قدرت حروفش در کمال
ازالوهت با رتبی حق گشته محرم
ز علم خویش پر هر رازالی تمثیل
دبیر صیت کلی هستی تاراج
زانجمن نقطه آسمان باد حوادث روزگار
یس جون آفتاب آخر دلیل ماه

گمراهی به گفته ز الاقدام
نفس میو با ازمکس رهاں
وزان راهی که آمد باز گشته
راهی باید باهمت نعلی
گشته از صدق داد داد آدم
چو ادریس تن آمد والاک
نشسته جمع نوح ازان حیث زلی
خلیل آتش گشته حیث کو ملک
زادهمی موسی آتش ز ناب عظیم
چو عیسی تن گشته زلی
دراین آزلی گمه معراج
دراین بی ملک گشته ببر بیک
بتقرینی گشته اسرار پیش ریم

بزرگ

بنوت قدر لی بر پشه پاره
ولی او بی اوی چون بحدم اثر
ازان گشته محجوبی ز اوراق
گشته تاج دلی اوی معنی
ولی اکثر زنیر کارش بام
گرچه یام است گرکه می
سی آکاهی گر بسیر او میاث
سلطانی با بر او عز آف باز
شریعت را سفر خوش رفته
حقیقت گشته مقام وادبان
به اطلاق حمید گشته موقف
همه با او ولی او از همه جو
تنه گشته سراسر سر پارام
ولی جمع گشته بی پوست مولانک

ولی انور نبی پیدا بهر
نبی را در ولایت محرم آمد
نکو چیار لی محبوب گشته
گشته ظاهر ولی درکوی معنی
که با آغاز گشته باز انجام
کشند در خواص کار علامتی
شهر حق بر سرش تاج خلافت
زخود اسرار ره دعوت با آسمان
طریقت راه دنیا خویش سالک
شده صاحب دل بیت نکرده اعمال
بعلم دانی د تقوی بصر مسعود
بروجه بی سر مسعود
گوشش از وصیت لحزانی بوده
لنگر شعر شش دار ابیات

شریعت پوست مغز آمد حقیقت ... میان این و آن باشد طریقت
خلل در راه سالک نقص مغز است ... چو مغزش پخته شد بی پوست نغز است
چو عارف با یقین خویش پیوست ... رسیده گشت مغز و پوست بشکست
وجودش اندرین عالم نپاید ... برون رفت و دگر هرگز نیاید
کند نشو درین نشأه دو دور ... دگر با پوست تابد تابش خور
درختی گردد او از آب و از خاک ... که شاخش بگذرد از جمله افلاک
همان دانه برون آید دگر بار ... یکی صد گشته از تقدیر جبار
چو سیر حبه بر خط شجر شد ... ز نقطه خط ز خط دوری دگر شد
چو شد در دایره سالک مکمل ... رسد هم نقطه آخر باول
دگر باره شود مانند پرگار ... بر آن کاری که اول بود برکار
قاعده
چو کرد او قطع یکباره مسافت ... نهد حق بر سرش تاج خلافت
تناسخ نبود این کز روی معنی ... ظهوراتیست در عین تجلی
و قد سألوا و قالوا ما النهایة ... فقیل هی الرجوع الی البدایة
نبوت را ظهور از آدم آمد ... کمالش در وجود خاتم آمد

ولایت

ولایت بود باقی تا سفر کرد ... چو نقطه در جهان دوری دگر کرد
ظهور کل او باشد بخاتم ... بدو یابد تمامی دور عالم
وجود اولیا او را چو عضوند ... که او کلست و ایشان همچو جزوند
چو او از خواجه یابد نسبت تام ... ازو با ظاهر آید رحمت عام
شود او مقتدای هر دو عالم ... خلیفه گردد او از اولاد آدم

تمثیل

چو نور آفتاب از شب جدا شد ... ترا صبح طلوع استوا شد
دگر باره ز دور چرخ دوار ... زوال و عصر و مغرب شد پدیدار
بود نور نبی خورشید اعظم ... گه از موسی پدید و گه ز آدم
اگر تاریخ عالم را بخوانی ... مراتب را یکایک باز دانی
ز خور هر دم ظهور سایه‌ای شد ... که آن معراج دین را پایه‌ای شد
زمان خواجه وقت استوا بود ... که از هر ظل و ظلمت مصطفی بود
بخط استوا بر قامت راست ... ندارد سایه پیش و پس چپ و راست
چو کرد او بر صراط حق اقامت ... بامر فاستقم میداشت قامت
نبودش سایه کو دارد سیاهی ... زهی نور خدا ظل الهی

ورا قبله میان عرب و عجم ثبت
هر ملت او چو شمع شد مسلمان
مروت جمله در باهر زادت
ز نورش شد ولایت سایه گستر
ز هر سیم و زر اینک گشت صیقل
کشتی هر عاملی باشد زیادت
بی چون در صورت لودا جلی
ولایت ش کرم جمله ظاهر
ازو عالم نمود تمام و ایمان
ظهر از جهان عکسی کافر
بعد او سود صورت ذات حق
اگر ز سر و صورت ذات اخر
کسی را سود صورت گشت در
هر عارف شناسی دو حقایق
بحر است حصی ... حیث

ازو را دیان نور عرش آمد
نور با یزدانی شد سایه بنهان
وجه قایلان است تثبیت ادبت
شاه ق با سعادت ش بر او
ورد آخر شده دیگر معاینت
رسولی را معانی در صورت
بعد از هر ولی با عار از معنی
برافتی نقطه هم ختم آمد اخر
حیات و جان نور باهر اود عیان
نخست عوامل حقیقی جمله ظاهر
ورد سر آر دهر مشعل
شناسائی هر آنکه عارف آخر
که او در وقف آن اسرار معاف
وجه معطی اورا در مهر دوا هست
دیا هستی که هستی باقی است اورا

سوال

جواب

وجه

وجه تو بهمه حالات دیگر هارت
برد تو حال همی سال فرود رود
چو تو سر زن شوی از اسرار اثر
کنی کار دگر گر بوده گشت محو
ازو جان محو لی معاش ثابت
ز هستی تا بود با چیز روش
مراتب با شرو ای زمینه جور
مراتب چهار در این عالم چهار است
نخستین یکی از اصرات نفس
دوم یکی را معرفت صیمیمی است
چهارم یکی مراتب از عشر
هر آن باد که صبحی این چهار است
تو با حق را نقل در است
چو داشت پاک بود از همه روش

روان اسرار از جمله حکم را پاک
مجانی مقام و جای محبوب
بنو هستی جمال حق را
به ولای نعیم گشت او دوای جاود
ازلی سمیع و لی سفیر آن هست با
مراتب علم عارف حضرت عین
در حق حال آن ما هرت نور
چهار است فصل اودی هم چهار است
دوم از معصیت از شر و دوا ... بس
که باد ای الهی تا مقبول هست
که ای الهی سلوک روش سیر
عشق سنگ سزاوار ... حاجت
[illegible]
[illegible]

مؤثر در میانه هیچ دیگر / شود معروف و عارف جمله مضمر

سؤال

اگر معروف و عارف ذات پاکست / چه سودا در سر این مشت خاکست

جواب

مکن بر نعمت حق ناسپاسی / که تو حق را بنور حق شناسی

جز او معروف و عارف نیست دریاب / ولیکن خاک می‌یابد ز خور تاب

عجب نبود که ذره دارد امید / هوای تاب مهر و نور خورشید

بیاد آور مقام حال فطرت / کز آنجا باز دانی اصل فطرت

در آن روزی که گلها می‌سرشتند / بدل در قصه ایمان نوشتند

اگر آن نامه را یکره بخواندی / هر آن چیزی که می‌خواهی بدانی

تو بستی عقد عهد بندگی دوش / ولی کردی بنادانی فراموش

کلام حق بدان گشتست منزل / که تا یادت دهد آن عهد اول

تمثیل

اگر تو دیده‌ای حق را بآغاز / در اینجا هم توانی دیدنش باز

صفاتش را ببین امروز اینجا / که تا ذاتش توانی دید فردا

وگرنه رنج خود ضایع مگردان / برو [illegible]

ندارد باور اکمه ز الوان / اگر صد سال گوئی نقل و برهان

سپید

سؤال

کدامین نقطه را نطقست انا الحق / چه گوئی هرزه بود آن رمز مطلق

جواب

انا الحق کشف اسرار است مطلق / بجز حق کیست تا گوید انا الحق

همه ذرات عالم همچو منصور / تو خواهی مست گیر و خواه مخمور

در این تسبیح و تهلیلند دائم / بدین معنی همه باشند قائم

اگر خواهی که گردد بر تو آسان / و ان من شیء را یکره فروخوان

چو کردی خویشتن را پنبه کاری / تو هم حلاج وار این دم برآری

برآور پنبه پندارت از گوش / ندای واحد القهار بنیوش

ندا می‌آید از حق بر دوامت / چرا گشتی تو موقوف قیامت

درآ در وادی ایمن که ناگاه / درختی گویدت انی انا الله

روا باشد انا الحق از درختی / چرا نبود روا از نیک‌بختی

هر آن کس را که اندر دل شکی نیست / یقین داند که هستی جز یکی نیست

انانیت بود حق را سزاوار / که هو غیبست و غایب وهم و پندار

هر آنکو خالی از خود چون خلا شد / انا الحق اندرو صوت و صدا شد
شود با وجه باقی غیر هالک / یکی گردد سلوک و سیر و سالک
حلول و اتحاد از غیر خیزد / ولی وحدت همه از سیر خیزد
تعین بود کز هستی جدا شد / نه حق بنده نه بنده با خدا شد
وجود خلق و کثرت در نمود است / نه هر چه آن نماید عین بود است
بنه آیینه‌ای اندر برابر / در او بنگر ببین آن شخص دیگر
یکی ره باز بین تا چیست آن عکس / نه این است و نه آن پس کیست آن عکس
چو من هستم بذات خود معین / ندانم تا چه باشد سایهٔ من
عدم با هستی آخر چون شود ضم / نباشد نور و ظلمت هر دو با هم
چو ماضی نیست مستقبل مه و سال / چه باشد غیر از آن یک نقطهٔ حال
یکی نقطه است وهمی گشته ساری / تو آن را نام کرده نهر جاری
جز از من اندر این صحرا دگر کیست / بگو با من که تا صوت و صدا چیست
عرض فانی است جوهر زو مرکب / بگو کی بود یا خود کو مرکب
ز طول و عرض و از عمق است حاصل / وجودی چون پدید آمد ز باطل

وزین جنس است اصل جمله عالم / چو دانستی بیار ایمان فالزم
جز از حق نیست دیگر هستی الحق / هو الحق گوی گر خواهی انا الحق
نمود وهمی از هستی جدا کن / نه بیگانه خود را آشنا کن

سؤال

چرا مخلوق را گویند واصل / سلوک و سیر او چون گشت حاصل

جواب

وصال حق ز خلقیت جدایی است / ز خود بیگانه گشتن آشنایی است
چو ممکن گرد امکان برفشاند / بجز واجب دگر چیزی نماند
وجود هر دو عالم چون خیال است / که در وقت بقا عین زوال است
نه مخلوق است آن کو گشت واصل / نگوید این سخن را مرد کامل
عدم کی راه یابد اندرین باب / چه نسبت خاک را با رب ارباب
عدم چبود که با حق واصل آید / وزو سیر و سلوکی حاصل آید
اگر جانت شود زین معنی آگاه / بگویی در زمان استغفرالله
تو معدوم عدم پیوسته ساکن / بواجب کی رسد معدوم ممکن
ندارد هیچ جوهر بی عرض عین / عرض چبود که لا یبقی زمانین

هیولی نیست جز معدوم مطلق
که می‌گردد بدو صورت محقق

چو صورت بی‌هیولی در قدم نیست
هیولی نیز بی او جز عدم نیست

شده اجسام عالم زین دو معدوم
که جز معدوم از ایشان نیست معلوم

ببین ماهیتی را بی کم و بیش
نه موجود و نه معدوم است در خویش

نظر کن در حقیقت در امکان
که او بی هستی آمد عین نقصان

وجود اندر کمال خویش ساری است
تعین‌ها امور اعتباری است

امور اعتباری نیست موجود
عدد بسیار و یک چیز است معدود

جهان را نیست هستی جز مجازی
سراسر کار او لهو است و بازی

بخاری مرتفع گردد ز دریا
بامر حق فرو بارد ز دریا

شعاع آفتاب از چرخ چارم
بر او افتد شود ترکیب با هم

کند گرمی دگر ره عزم بالا
در آویزد بدو آن آب دریا

چو با ایشان شود خاک و هوا ضم
برون آید نبات سبز و خرم

غذای جانور گردد ز تبدیل
خورد انسان و یابد باز تحلیل

شود یک نطفه و گردد در اطوار
وز آن انسان شود پیدا دگربار

نشئه‌ای در اطوار وجود

چو نور نفس گویا در تن آمد
یکی جسم لطیف روشن آمد

شود طفل و جوان و کهل و کمپیر
بداند علم و رای و فهم و تدبیر

رسد آنگه اجل از حضرت پاک
رود پاکی به پاکی خاک با خاک

همه اجزای عالم چون نباتند
که یک قطره ز دریای حیاتند

زمانی چون که گردد روی نهد باز
همه انجام ایشان همچو آغاز

رود هر یک از ایشان سوی مرکز
که نگذارد طبیعت خوی مرکز

چو دریایی است وحدت لیک پرخون
کزو خیزد هزاران موج مجنون

نگر تا قطره باران ز بالا
چگونه یافت چندین شکل و اسما

همه یک قطره بود آخر در اول
کزو شد این همه اشیا ممثل

جهان از عقل و نفس و چرخ و اجرام
چو آن یک قطره دان ز آغاز و انجام

اجل چون در رسد در چرخ و انجم
شود هستی همه در نیستی گم

چو موجی بر زند گردد جهان طمس
یقین گردد کأن لم تغن بالامس

خیال از پیش برخیزد به یکبار
نماند غیر حق در دار دیار

ترا قربی شود آن لحظه حاصل
شوی تو بی‌تو با جانان واصل

سؤال
جواب

وصال آنکه مه رفع حال گشت — حالی از هستی زخود خالی گشت
بگو مطلق ز صد خوشی اندیشه گذشت — هر او واجب شد و هم واجب او گذشت
هزار گو در منطق گشته خلق — گوهر کان بود ثبت حقایق
هزاران شد داری حجاب دیش — زه آشکار شد حجاب تیره نیش
زلطف جود ملک ات ازل — گوهم ات بهاد بهل
وصال مطلق دو حب بهم هیئت — حرف قربت لیله شد دلیل اهلیت
زمن لشو مرست علم و بینش — زلطف تو نور بلای از خویش
قربت الست گوارش بود است — پیوستن هستی و هست و بود است
لکر نوری ز جمع در نور است تر — کرا از هستی جمع دار ۴ سر
چه ماهیت کرا این بود بعد — از کاینات حرف ولی رها بعد
بهر آن آن کسی کا ورد شناسد — در طلب ازان جمع هی براسد
توحید خوف لا لاهوتی روا بر — کمال ابد ... تا ز با تو
کرا از آتش وزح ... گیت — که از هستی ... تو باک است
تا آتش از عاشق بر سوزد — چو عشق ... ابروی ... سوزد

کرا

کرا نیز از تو صرف ... دریش — دلکی از دو خوی جمله ...
لکر در خویشتن گوی آه از — جهت آنچه عالم یکبار
تو نی در وارستی جود اعلی — تو نی با لعظمه و حضرت سعادت
تنهای عالم از تو طاعت — از آن تو نی چه شغل بیچون کیست
از او تو نی مرا جمله استوار است — شان من ... عالم گواراست
نام ت ... تهمان بر — بهمه لطف رحمن ز ... بهاد بر
آنی کامل ره آتش اسرار است — بهمه این آتش سوی ... بعیت
لکر امیں ... امر فاتح — کسی را تو بعد با ... ملک
چو بود ثبت حیر ... — تو نی کا ... از ... بعد
کسی کا دارد و جمله از جمله ... — ... تو لش ... دهر باشد
کرا دیری تو ... جمله عالم — ... شاه باب ... بم
آزاده صدق اخر جمله ... — که با ... لهر ... تا ... بر
... با ... دلی ... — ... اهر ... دابهر ... تیب
... لشی ... همه ... — زجر و لشیش ... تیر ... ی

تو را چون پیش ... همه جای
ز حال خویش ... العبر ...
هر آنکس را که ... جرأت
چو آن کان ... اهرمن ...
به افعال ... عبرت
همه روی تو ... قیر ...
... داری حق
... پیش او ... وارز
... ساران ... طاعت
و از ... معصیت ... دیر
عجب ... ای ... هنوز
... دگر ... جمعون
... لا ... کمینت
... از آن ای ... اهل

... خویش ... پای
... وان ... قدرت
... که ... گیرات
... احمق ... حقیقت
... حقیقت ... ملکیت
... از همه کاری ...
... خویش ... عطش
... کاری ...
... طوق لعنت
چو ... اصطفی دیر
... لطف حق ... جمهور
... چند و چه ... چول
... لعنت
که این ... جهل

کی

کی تو را ... چون ... کش
... از چه ... چمن
... همه در ... گیر
... لطف و ... بیت
... را اصطفی ...
... برار ...
... کشته ... هنوز
... علم ...
... لطف ... گفته
... از لطف حق ... تو
... پای ... خویش
... در قصه ...
چه ... کشتی ... حل آمد
که در ... هستی ... حل

چو ... خویش را ...
نباشد اعتراض ... هوش
... لا ... حقیقت
... و فقر ... بیت
... را ... حقیقت
... خویش ... از
... مختار و مجبور
... محض لطف و عصمت
... حق ...
... در ... تو
... حق ... دانش
... کوا ... ره
... چه گو ... حاصل ...
... حاصل ... دانش دل

برادل

شیل

بهر یوسفی بسیاران در شهوار
بر زلیخا هیچ شهره بردم اوی
دجله علم از آن دریای شامل
بعضر ابر رقه غواص دره
تن تو سیمی بستی چو دریاست
خود غواص ان بحر معظم است
بی آبر علما هستند عطر کوف
نفس لعل و زلال جمن رقاص
صدق تیغ روشن در شهوار
لعنت با بهتان و نکو با صدق
هر اکو حیله عسر جهد دان لحد
آخر شی فرخنک دادی درد است
بی لی لسنت هاتکم اب هر معتر
شهوم که لسر ها تنابل

بر زمین یکه زنقش دعوی حسب را
همه قطره بر کرم از وی
صورت باش ادا از شمل
از او آمد بردن لؤلؤ لالا
کارش بعض دیاری علم است
که ادا صد حاصل در علم است
صدق زعلم این صوت حرف
زیر حرفها هیکش ساسع
سعی کسب سعوتعر در دار
عبد ادو بهمه هرام حرف
بهره صدق خیر از وی که
تا به هنر هر کو نیت کنت
رحم ظاهر ابر علم ای قدر
صدق لارعه ابجر همان

ام

زمین چون ...ان هر عبوش
هر عالم در هر عالم سروری باشد
همی کان او اسم اول باشد
ولی کار که از آن دلیل آید
بیان جسم جان بگو چه فرق است
از هیچ بار دان اجلال حال
تا علم کسب لکه دلله هی دی
معه جسیم برکر علم با او
علم دین را اطلاق فرشته است
حرف مصطفی آخر بیش لکست
در هر ها حسن هست صورت
او بحضت کس علم در است
کتاب حق کمالی تعبیر از او
اصحاب حق بیک آیه حکمت عرا

کمال او ... در علم دین کیش
اگر کشهره از وی مهندس باشد
بی شهره علم مال باشد
به چمن عقلیت کالکفار بی اثر
که این را علم سایه ایمان هوش
به نیت عوم قال حال
که صورت الله لا تبیت معنی
ملک حالی هست از حد و ابرار
تا هر در دلی تو لیک سر نهفته
تو کشو که اهر حس است
فرشته تا بر اثری صورت
رهبر آخرت سخن چراغ
هر تن تو باصدق جمله اخلاق
پس از این حکمت عادت غایت

دهره

همی راست کردار گشت در گشاد
به حکمت بپوشش پس پای آگهی
لطافت پیوست خصمی که گستری
شجاع و شجاع ازو دل همه
علامت چنین شد ذات او نیز
همه اخلاق نیکو در نهایت گشت
سایه چنین صلاح نسبت
سایع که نیستی هوی نشسته
علامت چنین شد دلش را صواد
بود هر جود نیری نهایت گشت
چنان که علم شد وزح هم
جوای عدل تو رحمت آمد
حلو نیکوئی در اعتدالست
هلاک چنین که شد نهاد بحجر
کسی کاو مشغوف گشته مانند چهار
نه کوکب باشد و نه چشمه ابحر
شود چون همچون جمعود آدمی زاده وار
سزا و دانش از میل ... بهور
نیارد علم از آن عقلش نکو شد
که از او قسمت او ... نفس نوا به امکانست
از هر روی خاصش قمر چهم است
نه ازو کشتی بحر ... او در
پس ... آمد از او ... راهم او
ازو ... وزح ... ست
... آمد ... عدل او
سرای علم ... آمد
علامت جسم را اقصی الکمال است
تا اجرا ... که د ... شهر
بسیط

بسیط الترات را ... که ...
نه هو هر ... از آن لکن آمد است
چه آب و گل ... مکان ...
چو با هم ... احزاد ارکان
شعاع جان ... دیت لقب ل
لکن چه ... عار ... من است
طلسمها ... عنصر ... حوبش
عناصر جملی ... آدمی ... گرم و سرد است
بجوهر ... روان ... شاه عادل
چه ... آمد ... موافق
لفاح ... معنوی ... اد دیش
از آن ... سر آمد ... حجت
حد جست از آن جهان ... بهشت لی
بهر ... علم ... او
میان این و آن ... کرده
نه ... صنف ... سرا است
رسد ... مروح ...
ادد ... فروغ عالم جان
چو جمر ... آمد ...
شعاع عشق ... مهر ... ست
... گرم و جنگ و سرد ... است
سعیر و ... وال ... است
که نه خارج ... نقش ... دل
جنبش نقش کو ... ش
جهان را نقش کاه ... کاهش
عوم و نطق و احلاص و حشت
در ... ز ... دا ... لی
... عالم را ... کو

بیشل

گهی از حسن چون او شهره شهرست
چو در نقش است خواهش علامت
ولی شاه و درویش دهمبر
جز از حق نمی ... در بالی
گهی شهوت ... مخدوم ...
موثر حق ... همه ...
حق اثر ... حق حق
چه جود ... اثر ... دید
دعوان خود ... قدرت
بود موجود ... اثر ... لی
وجود ... اثر ... طاهر
چو ... طاهر ... بسیار
نه آخر ... هستی
تو الله ... در حقیقت

جواب

گهی ... آبرو ...
چو در عقلت ... حقیقت
همه در ... هستم
که شرکت ... را در هوائی
که حق ... باطل ...
ز ... بر ...
حق اثر باطل اثر ... کار ...
علم حق ... چون ...
موجود ... بار ...
که او حیرت ... جز ...
که او در حیرت ... خود ...
بود او خود ... مقصود
که هستی ... ادراک ...
که از چشم ... شد حقیقت

دچو

دچو ... ولی ... آثار
عرض ... کان ... حیات
... ولی ... او ... نبود
جهان ... در هر ...
دگر باره ... چنین
... جهان ...
... ساعت ...
... آن ...
... فرق ...
نقش ... در ...
از ... هستی ...
ز هر چه ... در جهان ...
جهان چون ... نقش ...
... آن ... حقیقت

... کثرت ...
... عدم ...
... عدم ... نبود
عدم ... معنی ...
بهر لحظه ...
بهر دم ... کثرت ...
درین لحظه که ...
که این دم ... آن دم ...
... حقیقت ...
... در ساعت ...
... دو ...
... ولی ...
... چون ...
که هر لحظه ... گشت

شبل

دوم را نهاد حیوانات اسم دارد تحت
چو حرکت ارادی باشد مدخل
جهان را هست حرکت احتیاج
ولی هر لحظه می گردد مبدل
هوا گیرد گهی از خشک مدد
ز آب چون آتش شود اسما سرکت
چو او هست انحراف ارکان تحکمت
تحت ارادت ان او مراد
دماغ اشغر جانب سره گردد
شاهد گرد از حس سمجه را
که از این حس نهی دیده کش
بهم بحیره گردد ق باید
چو روح از ان لعلت حرارت شد
مرکب گرد باشد ای دایم

سوم محض مر ادراک اصطرار تحت
به نوع ایر جانش در شکر تبدل
که دل را از بهمه عالم تو داری
در آخر جسم نحو باشد اول
زیر تو در نوع می گردد هوا مدد
حرارات الحکم و حرکت شیر جان حکمت
نباتات هوی واطراف در حیات
عمرود چنین اتش لازم سیت
حرارات بهجو الحکم حیره گردد
تو درو دی مرهم نشسته پی مرد پا
ابنیس انتحوا بهاسم اتش
بهمه حصی نحو از حکمت حکمه علاق
اسکلت نوع معتقد الله ای شد
که تو در جوشش می جنبی در اسم

بعد

لقا حق ارث بی جمهور شب
کفی مر بها ان باب که
بعد انکار داعوام بر دم
همشر حق در حق مهر است
همشر قص مقدس حق تو لحی
ار انکار سپ بود انکار تعمید
دیگر چون کثرت این طور
که هر چیزی دیگر با تصورات
حصال دیس عس قرابت
لقا اسم وجود آثار بسکنت
سلطان هر چیز قسم از حق هسته
ز تو هر حسی کمال گشت ظاهر
بهو باری از لعنت احتیر

ما یابش جمه در سیع المالک
نفی حق هر هر جسم عیال گه
چو حق دلش نقش ان ادم
و اگر چه مدت عمر بش مدد است
بعد از آن حجه اسرار تکمی
دری جانب بعد هر لحظه تبدیل
لعالمی بعد در دل عقب
و عالم دلکه از معنی و صورت
لاابن دیگر اعوام قبت
رنگی کمال بود ابلیس
ز ادنی سیر عیس احسن
مراد گهی مار حیله دار
نقد در نقش جمه چیزی هر جز

دایم

بعادت خلقها با خوی کردند
ازین آموختند این عشوه‌ها را
همه افعال دارد تو دل مدبر
چو عمرها کردی او سراهی هر ش
حیث باشد نیستی بی ثمر است
همه پیدا شده ای بی مقدار
دلی پاره دوش عالم حق
چنان گردد که عنصر درانجا
همه اخلاق تو در عالم جان
ببین هر فعل که در هستی
همه مرکب تو در دار حیوان
بعد با مرد چشم تو چو دل
گهی نور حق از تو تجلی
دو عالم را همه اسم الهی تو

بمدت مهرها چو شکوه کردند
در آن رنگ که اکنون تشنه‌ها را
هواها گفته اند در محشر
شده عیب هنر همچاره ازیش
که دام از دو چشم آب صورت
فسرده چون آتش علی الشراره
شده اخلاق تو اجسام داغها عیش
فرا بیند به کام که گشت پیدا
گهی انوار حق که گاه پیدا
مرده در لطف با لاد پسی
شکوه را آنچه ذات و حال
شده ذاتی رحمت حور ملک
به عین تجلی حق را لطف الهی
تمام ما چه مستهلکی تو
سلام

سقاهم ربهم چه بود بیندیش
زهی شربت زهی لذت زهی ذوق
هوسها ازدم که بی خویش باشم
نه دین و عقل بی تقوی نه ادراک
بهشت و حور و عقبی اینجا چه سنجم
چو ازدست دهرم و خوردم ازدی
بلی هر مستی باشد خماری
دهرم و محرمش از هم چون هوا
دیرم و محرمش از هم چو هوا ست
همه است دان شهر عقل است
عدم موجه که این محالات
تو این اس گفته حال خود را
جهان حق حکمه از اعتبارات
بود نقطه از آتش بعد از آن

جلوه‌ای حقیقت فاش از خویش
آبی وحدت آبی حیرت ای ذوق
عقلی مطلق در درویش باشم
شناسم سنت حیران و سر حال
که سقاهم دران خلوت مستحجر
سرایم با چه حال از سر اوری
دران ایشه بهر چون گشت باری
که سقاهم دران خلوت مستحجر
که از سعت هیچ داماد است
سؤال
جواب
جز از حق جمله اسم همی است
وجود از وی هستی لا یزال است
همه اشغال کرده باقوت آن است
جوان یک نقطه تا سر و سران
که عین دایره از سر حق آن

یکی گر در شمار آید به ناچار / نگردد واحد از اعداد بسیار
حدیث ما سوای الله را رها کن / به عقل خویش این را زان جدا کن
چه شک داری در آن کاین چون خیال است / که با وحدت دویی عین محال است
عدم مانند هستی بود یکتا / همه کثرت شود از نسبت پیدا
ظهور اختلاف و کثرت شأن / شده پیدا ز بوقلمون امکان
وجود هر یکی چون بود واحد / به وحدانیت حق گشت شاهد

سؤال

چه خواهد مرد معنی زان عبارت / که دارد سوی چشم و لب اشارت
چه جوید از رخ و زلف و خط و خال / کسی کاندر مقامات است و احوال

جواب

هر آن چیزی که در عالم عیان است / چو عکسی ز آفتاب آن جهان است
جهان چون زلف و خط و خال و ابروست / که هر چیزی به جای خویش نیکوست
تجلی گه جمال و گه جلال است / رخ و زلف آن معانی را مثال است
صفات حق تعالی لطف و قهر است / رخ و زلف بتان را زان دو بهر است
چو محسوس آمد این الفاظ مسموع / نخست از بهر محسوس است موضوع
ندارد عالم معنی نهایت / کجا بیند مر او را لفظ غایت

هر آن معنی

هر آن معنی که شد از ذوق پیدا / کجا تعبیر لفظی یابد او را
چو اهل دل کند تفسیر معنی / به مانندی کند تعبیر معنی
که محسوسات از آن عالم چو سایه است / که این چون طفل و آن مانند دایه است
به نزد من خود الفاظ مأوّل / بر آن معنی فتاد از وضع اول
به محسوسات خاص از عرف عام است / چه داند عام کان معنی کدام است
نظر چون در جهان عقل کردند / از آنجا لفظ‌ها را نقل کردند
تناسب را رعایت کرد عاقل / چو سوی لفظ معنی گشت نازل
ولی تشبیه کلی نیست ممکن / ز جست و جوی آن می‌باش ساکن
بدین معنی کسی را بر تو دق نیست / که صاحب مذهب اینجا غیر حق نیست
ولی تا با خودی زنهار زنهار / عبارات شریعت را نگه دار
که رخصت اهل دل را در سه حال است / فنا و سکر و پس دیگر دلال است
تو را گر نیست احوال مواجید / مشو کافر ز نادانی به تقلید
مجازی نیست احوال حقیقت / نه هر کس یابد اسرار طریقت
گزاف ای دوست ناید ز اهل تحقیق / مر این‌ها را به کشف آمد به تصدیق

اشاره بچشم

بگفتم وضع و الفاظ بتعیین
بمعنیش در شمائل سوی تست
تو چشم تو می از آن بسته سخن
چو زان این غمزه هر سحر
اگر از چشم زن چشمت بود
ز چشمش جادوئیک بر آهوی
ز چشم است دلها حلقه مخمور
ز چشم او بسحر دلهای جگر خوار
بچشمش گر چه در علم
وی ادبهوشی دلها بود
بنومی چه تیر آتشین دردناک
او هر غمزه دام دو ابروان
ز غمزه هی دهر مستی بغارت
ز چشمش تو ما در چشمش دایم

دو ابرو بسته رازی بر ابروانی
بکار کس نکردم راز غایت
دو دیگر و چه ها سیه سخن
و ام ان بیت او چه دیگر
ز عادت کین نوازم را برد کی
ابروش مثنی در کمند هستی
ز ابروی امت تابها حلقه مستور
ابروش مثنی چاه زنخدان
ابروش بر مه بیعتی لعلی
و سحاره کمان را چاره دارد
بهم با آن ابروش با افلاک
سر دردو هر گوشه سحاره
بوسه بسحر بارش عمارت
ابرویش تیغ ما هم مشتاق دایم

غمزه

غمزه چشم او بسی سر ما
چو از چشم ابروش جوئی لعل ای
بغمزه عاشق را کار است
ازدرک غمزه دل مالک را
ز ملیح بامصراع حسن عالم
چو از چشم و ابروش اشاره غمزه
بچشمش در سیاه جمله مستی
جزو دلها این هم ز ابروش
هم جست لعل آن لب در ادراک
سر بسی از هر لب ریش
ز هر شش مستی غمزه بمن پرس
گوئی ابرو مستی گشت با جادو
عشق هم هزاران ملک هر سو

اشارت بلب

لعل او لعل او مانی قرار
بهار ان لو تو اب لوی
بوسه بجز آن لب شیرین
وزدرک بوسه و ابن او ان
ز لعل روح و جان گشت آدم
چه ابرو لب ما در بیشه شکر
دور چمن آب احسان هستی
لب او بتیغ عیسی جراحت
چه شاه حق لب چه مانی ارادت
لب محبت همه زنجیر
همه لعلش خداکه در پرسش
دو در بخشش آب راه طلب
لب شهد دل بر من از همه او

اگر ایسی جهود برف بر
واگر جهودلرنقش سینه سانکی
چو دام [illegible] [illegible]
نگار نقشی [illegible] عیسم
چو لدر کا لدن عقدی [illegible]
سایه زلف اوی لحظه اسلام
زروی زلف لی صر [illegible]
لب لعل [illegible] دان دم محمد
بن دولت لارنقشی [illegible]
[illegible] هر لحظه کار [illegible]
[illegible] لعل نقشی [illegible]
رخ [illegible] حسن جوانی [illegible]
رخش حقی [illegible]
خط [illegible] سبزه راز عالم [illegible]

اشارت به خط

[illegible] لم [illegible] گاه [illegible]
[illegible] جهان عشقی [illegible]
[illegible] بار [illegible]
[illegible] لم [illegible]
[illegible] وشش [illegible]
[illegible] الله [illegible]
[illegible] بولعجب [illegible]
[illegible] نقش [illegible]
[illegible] محمد [illegible]
[illegible] وشش [illegible]
[illegible] دولت [illegible]
[illegible] خط [illegible]
[illegible] نقشت [illegible]
[illegible] نقشی آتش حیوان

ایکی

زمانی که نقشی [illegible]
حضر واد [illegible] مقام [illegible]
[illegible] نقش [illegible] کار عالم
[illegible] خطی [illegible]
[illegible] راد [illegible]
[illegible] نور [illegible]
[illegible] جانی لعل [illegible]
بادل رخ نقطه جانی [illegible]
[illegible] خط [illegible] عالم
[illegible] چمن [illegible]
[illegible] عالی [illegible]
[illegible] صورت [illegible]
[illegible] دل [illegible]
[illegible] عالی [illegible]

خطی چشمه حیوان [illegible]
[illegible] خطی آب [illegible]
خطی باز [illegible]
[illegible] خط [illegible]
[illegible] حرفی [illegible]
[illegible] بحر علم از عالم راز
[illegible] خط عارض [illegible]
[illegible] محیط [illegible]
[illegible] خط نقشی [illegible] آدم
[illegible] نقطه خال [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] نقطه [illegible]
[illegible] خال [illegible]
[illegible] دل [illegible]

اشارت [illegible]

بن لذه روی ده باده بیت ادی
اوکه بیت اولی بدی هیس اوکل
کهی جون چشمی بیارشی حرابیت
کهی بوشی چو روی ان چو راهی
کهی سحبو بو کاهی کنشت ایت
پسی او زهر دوع کعه دکر بار
شرابت شیخ دیشت بدعس سعی ایت
شرابت شیخ دورق اوسره بل
شرابت ابهار صح شیخ مصبح
زشاهد بر ملی کهسی شرابند بیت
شرابت شیخ دجام ان نور ابرار
شرابت شیخ دشت بلا جمله حق
شرابت بحوی دوسی کلی
بکوری بار چو نیست دارمی

غزل

بن بشر سرای ان راه نفک
جوا علیان آخر مصحف حال
کهی جون بعث دوا عصر اولدیت
کهی باری چمن حالی بیابیت
کهی اقر رو قصه حالی
شراب دشیخ دشاهد رو طلبکار
کر دو هر منزلی اوراکلمیت
بمن شیخ به آکر اوکسی تیک بهان
بود اورا قسروع بود اوراح
شرابش آتشی وبمنش نحو شد
دلی شاهد جون ابات ایرای ایت
شو عاقبی زشاهد باری احسی
نکر اودبیت حجه بابلی یکی
دجه قطره دریا رس ابر

شرابلی

شرابلی حور به بدنشی ادی بااولدیت
شرابلی را عجب لب ساقی دجام
خهور ان بی بحو زکوش سسی
نکوهی دارکان حمدرا ایسرودی
کنی کاه اقتر اوکاه حی اور
که قدم را ظلمت صو برد شد
اکر آتسیر دولار دو دیت
ز دوشی زاری جوب بی افکار
جهان دیل بود نعمی لیت
شر بدعشی لی جنین دهرسوش
همه عالم چوک حمی بهر ایت
حره بیت بیلا بیت رمانیت
علی بر کشته لودی داد یو لکان
اکر دعصر حل اوکوره

جاله چشم بیت باهر حوراایت
شراب باهر حوار نی آشام
برد بکی دهر دردش مستی
که هر بستی به حیت ایک کوی
حجاب ظلمت اورا بهر ار نور
روز نیستی مغون ابرشد
چو حمو را بسر ابرزی جو بروا
بی نعمی شلی بری اطلاق
جانشی اولیلی برابیت
حاله نقش کل بلا علصر درهمیشر
دل هرزه تمام ایت
هوایت درهر بیت ایمک ایت
هوا درملی یسدیاکر بوی
بجرعه رکنه دری ری حالی

خرابات آشیان مرغ جان است ‌‌‌ خرابات آستان لامکان است
خراباتی خراب اندر خراب است ‌‌‌ که در صحرای او عالم سراب است
خراباتی است بی حد و نهایت ‌‌‌ نه آغازش کسی بیند نه غایت
گروهی اندر او بی پا و بی سر ‌‌‌ همه نه مؤمن و نه نیز کافر
شراب بیخودی در سر گرفته ‌‌‌ به ترک جمله خیر و شر گرفته
شرابی خورده هر یک بی لب و کام ‌‌‌ فراغت یافته از ننگ و از نام
حدیث ماجرای شطح و طامات ‌‌‌ خیال خلوت و نور کرامات
به بوی دردیی از دست داده ‌‌‌ ز ذوق نیستی مست اوفتاده
عصا و رکوه و تسبیح و مسواک ‌‌‌ گرو کرده به دردی جمله را پاک
میان آب و گل افتان و خیزان ‌‌‌ به جای اشک خون از دیده ریزان
گهی از سرخوشی در عالم ناز ‌‌‌ شده چون شاطران گردن‌افراز
گهی از روسیاهی رو به دیوار ‌‌‌ گهی از سرخ‌رویی بر سر دار
گهی اندر سماع شوق جانان ‌‌‌ شده بی پا و سر چون چرخ گردان
به هر نغمه که از مطرب شنیده ‌‌‌ بدو وجدی از آن عالم رسیده

سماع جان نه آخر صوت و حرف است ‌‌‌ که در هر پرده‌ای سری شگرف است
ز سر بیرون کشیده دلق ده تو ‌‌‌ مجرد گشته از هر رنگ و هر بو
فرو شسته بدان صاف مروق ‌‌‌ همه رنگ سیاه و سبز و ازرق
یکی پیمانه خورده از می صاف ‌‌‌ شده زان صوفی صافی ز اوصاف
به جان خاک مزابل پاک رفته ‌‌‌ ز هر چه آن دیده از هر چه گفته
گرفته دامن رندان خمار ‌‌‌ ز شیخی و مریدی گشته بیزار
چه شیخی و مریدی این چه قیدست ‌‌‌ چه جای زهد و تقوی این چه شیدست
اگر روی تو باشد در که و مه ‌‌‌ بت و زنار و ترسایی ترا به

سؤال

بت و زنار و ترسایی در این کوی ‌‌‌ همه کفرست و گرنه چیست برگو

جواب

بت اینجا مظهر عشق است و وحدت ‌‌‌ بود زنار بستن عقد خدمت
چو کفر و دین بود قائم به هستی ‌‌‌ شود توحید عین بت‌پرستی
چو اشیا هست هستی را مظاهر ‌‌‌ از آن جمله یکی بت باشد آخر
نکو اندیشه کن ای مرد عاقل ‌‌‌ که بت از روی هستی نیست باطل
بدان کایزد تعالی خالق اوست ‌‌‌ ز نیکو هر چه صادر گشت نیکوست

وجود آنجا که باشد محض خیر است
اگر شری است در وی آن ز غیر است

مسلمان گر بدانستی که بت چیست
بدانستی که دین در بت‌پرستی است

اگر مشرک ز بت آگاه گشتی
کجا در دین خود گمراه گشتی

ندید او از بت الا خلق ظاهر
بدین علت شد اندر شرع کافر

تو هم گر زو نبینی حق پنهان
به شرع اندر نخوانندت مسلمان

ز اسلام مجازی گشته بیزار
کرا کفر حقیقی شد پدیدار

درون هر بتی جانیست پنهان
به زیر کفر ایمانیست پنهان

همیشه کفر در تسبیح حق است
و ان من شیء گفت اینجا چه دق است

چه می‌گویم که دور افتادم از راه
فذرهم بعد ما جاءت قل الله

بدان خوبی رخ بت را که آراست
که گشتی بت‌پرست ار حق نمی‌خواست

همو کرد و همو گفت و همو بود
نکو کرد و نکو گفت و نکو بود

یکی بین و یکی گوی و یکی دان
بدین ختم آمد اصل و فرع ایمان

نه من می‌گویم این بشنو ز قرآن
تفاوت نیست اندر خلق رحمان

اشارت بزنار

نظر کردم بدیدم اصل هر کار
نشان خدمت آمد عقد زنار

نباشد اهل دانش را معول
ز هر چیزی مگر بر وضع اول

میان در بند چون مردان بمردی
درآ در زمرهٔ اوفوا بعهدی

به رخش علم و چوگان عبادت
ز میدان در ربا گوی سعادت

ترا از بهر این کار آفریدند
اگر چه خلق بسیار آفریدند

پدر چون علم و مادر هست اعمال
بسان قرة العین است احوال

نباشد بی پدر انسان شکی نیست
مسیح اندر جهان بیش از یکی نیست

رها کن ترهات و شطح و طامات
خیال نور و اسباب کرامات

کرامات تو اندر حق‌پرستی است
جز این عجب و ریا و کبر و هستی است

در این ره هرچه نه از باب فقر است
همه اسباب استدراج و مکر است

ز ابلیس لعین بی شهادت
شود صادر هزاران خرق عادت

گه از دیوارت آید گاه از بام
گهی در دل نشیند گه در اندام

بداند از تو احوال نهانی
درآرد در تو کفر و فسق و عصیان

شود علامه و در پیش تو
ولیکن هرگز لی ربی تو

کرامات تو ار درحق
ز فرعونی ولی دعوی کبریا

گنی گو ورزیت باحق آشنائی
همه روی تو در حلقست ایهار
چو با ماهه نشستی بیخ تو روی
بیا از هسیح با حیت ...گار
لعل لعلی شهزاده مارس حسیر
بجسیت لعل رکعه تو تیش
قالکه سروری الیوش کهات
گرد حال اعور تا چو زیم
بهمه مارس ای سرد حاش
حرلی را حی بهمه درتیت ال حر
چو حاهم مقتد آحرار تو
نه بس انگس که بود دوستان امیر
مه [illegible] لیرر سه رقیب ارام
بهمه اخلاقش لم بار بود ۱۳ سال

سه هر هرکه او دی خفه ہے
مکن حصه را ای عمل گرفتار
چه حال بیخ بره تسبیح ادی
که در حضرت نکوئی عالم بود اد
گو لگے در حه کارات انجمن عصیر
عزیز را میخواد لعه ذی ارشیل
ادی نشسته مردم جمله حال
فیرشمار است در عالم نمونه
حر اورا که بهشش بهت حاس
شده از جهتی تحسین اتک الکرم
سه حیو هن ها اوس سعی ای ... کرده
علوم دین همه را استاد شده
بمیں وللہ کسی را حاجت شوم
اد تو ... عاصع مردم چه ... اولیت

حضرتش ان فیروز طامع
که ون تا شیخ خود ادی ادای حر
حو اوله لعرقا نهرات عم امیر
دگر دارد شان ها ست خفه پور
هر تو بیک رای بهت کمکت
دل شکن شیخ دالی کرده ان کار
بهوی عم دل آهو مش لجه
کسی از مرده علم اهو حشت هرکه
مرا در ملک پیش آمر اس کار
نه زان معنی که هم نهیت ارام
شرکم جون حبش آمر در اس کار
در باره رسیده الهامی حق
اگر لا تیس منه درها ملک
لبه حسیا آخر عه عم

که اورا نه سر ماهه میسالح
خدا اکمی حری بیک راز تو حرتو
مکو مالک که له ترا سر
چه کوم جون لجه ترا مع تور
چو مهوه ابره مسه دراحت
همار بیک ارام سر بیشکو
چراغ ملک زیدا قسم جنس تجه
ز ره نشسته چراغ افروخت هر کرا
سبتم در پیا پوشش بار
مع دارم ولی زان بیک دارم
حقیقت تهی از شهرت بسیار
که رحمت بر او آهی دق
بهمه حق از شهر لیر جهانک
حسین اکبر حهان دلیله اعظم

دلی از صحبت ایشان مکرر / عبارت جوابی از عبارت پر به هر
همه جمع با عبارت عبارات / عبارات مسکینی مکرر ز عبارت

اشارت بتمثیلی

ذرینهٔ عرش که هر دو عالم / خلاص از قفس لطفت دوام
جهات قدس صورت در حقیقت / که مستجمع لطف از آن شریعت
ز روح الله چو انشای آن کار / که از روح اللهی بادی آن کشت
اگر مائی ملاحظ از آن بیابی / در آنجا جهات قدس را حوت
بهر آنکس که او محو چمن ملک ستم / چو روح الله در چارم فلک شد
ابو محسوس لطف شد هواره / سرود یار اثر کا بیواره
چه نیست او بار مستقر تو / اگر محو گشت همراه پیران
حاضر ولا چو ام سلطان / تو فرزند و بر دادم سبب آن
ازل گهات عیسی کاه ابرار / که این امتک بی دادم سبب آن
اگر جوابی تو کردی بیع سودا / سرور همیشه هم این بر شو
بهر آن ده برای نیک سوار / جهان همه عشق از آنش ابرار

بجهت

بهر آنست دائم دست بست است
بمودی واله آن خمه راز بر دوان
زیرع ارت قصه ما تو مهمی
حقوق شرع راز بهار علاوه
زلال نیست الله تا یقسم
حقیقی شود همه بست آیات
که تا در نظر عیب از عبرت
چو زخم در چمت مهرات خیر
بهر تا لی بهر لحظه هستی
ست راه دوست و بایش
اگر جوابی که کردی بند حیص
رو خوداد زاد جوش ابیر
با جان نفس چون تست قر
ز تو هر لحظه امکان باره کردن

که آن خلاصه کان از شیخ است
ولیکن نفس را تسبیح گردان
شوی در هر دو کون از دین معطی
ولیکن خویش را هم بکه دار
که عزاز چمن عیسی مریم
ادا کرده در دین تا بهم دار
اگر در سحری آمن و برابت
که هر تو سحر دشد دیر
خلاف نفس بردن از هستی
اشارت شد بهم با تو بکس
مهت شو برای صدق الله
مهرت لحظه اتمام ایر سر
شو راضی برای اسلام ظاهر
مسلمان شو مسلمان از مسلمان

بسی اینان بود گر نگفتم سالها | یکی گفته این ایران امان شاه
زباد سمعه ها همی بی غبار | سخن حرف دو بند زنار
چو بهر او از تیغ فرودی | او محوی بر سر ... ما بمردی
محمود شور بر ... و العاد | به ... رسالت ... سالها

اشارات رشت

بت و ترسا بجه ... باهر | که از روی شان ... متقاعد
کشر از حکم ... دنیا را ... | الهی که ... سخنی کاه ...
زهی مطرب ... از تیغ ... خوش | زنر در حرم صد سال ... آتش
زهی شیخ ... او از ... سجاده | کشر بخیه را صد ... سالم
رقص در عالم ... گشته | کهر افسون ... راه ...
دگر در سجده آید ... کله | سخن ... سرو آگاه
رقص در ... چمن ... | نغمه اوی ... پاره محمود
زعشق ... کاره ... | رحمان ... ادراه شده
... دگر ... | همه عالم را ... شراد کرد

خراسان

قرارات ... معمور قصه | ساجد از ... پرتو کشیده
بهم کارم ازوی شو ... | سر دوم ... آتشی کافر
دلم از ... حکمت ... | رحمت ... ثبت
در لدم از درم ان ... | ... آگاه
... حوری ... | ... تا حوری تسم
چو گفتم ... | ... جانم ...
... شاه ... | ... ثبت
... ثبت | ... غیرت
نظر ... ساعت | ... ادای
... ادای | ... ایام ...
... ادحی | ... ادایت
چو ... اوری ... | ... درم ...
... | ... کرده ...
... | ... تو

...

خوابش دیدم آن شب به راه · در ایام هیش در سر خاک
نشستم به دستم درخت بنشستم · به بستان رسم به محبوبم بسم
گهی چون چشم او دارم خرامش · گهی چون زلف او شام سرش
گهی ازو چون حمه در مجلسم · گهی از روی او در گلشنم من

از آن گلشن که رفتم شمه بار · بهار آرم باور از عیش یار
درو از لاله‌ها گلها شکفته · که وا کرده پری دهر مضه
بیابان سوسن از چمن لیک است · عنوان نرگس او جمله عنبرست
تا نرگس چشم بر مه لعل ... · به آب وجود از آتش ...
به من مقصود مشغول حالی · معشوق نصه در عمر دوران
بحسن شوی شکر در او حوار · که گلها گنجه که در چشم بود
زبان با نیاز شاه نشسته · نشسته که حجه درحق است
مرغ من حمه ان کر گنبد باک · که هزاری بودم رحمت بر او باک
ببام خوش نیت فقه حشم ماشر · الهی عیشت مجمعه که ان
غم بحجه رخ ان عالم ازادمی · مرا با من نمه ادم سرایای

الباب الثانی فی وصف العالم والارواح والاشیاء وفیه [illegible] فصول

الفصل الاول فی صفت العالم

چه کوئی رخ حمره فیش · که هرانرا کرد ... بخشش
به مه چشم منت محیط · دراز کی چشم کشت دو علی
از آن حرج کشند داد · بهشت و دین با دو ملک با دو بر
بر کیی آن بهاری باشد · دو ملک کام کی باشد
کی ملک دو آن حیات من عالم · ترک هیچون رکام بهره بهم

فی مدبر علماء ...

دار عشق و رخه امن اند · عشر در هوای خوش اثر
ملک شرع را بدند و جسون · بر شرع بار سید جسور
بهر دراه ان حیب کلی کوب · بینه حرز و حصب بحو بسوز
بهر حوی نه بود عکس اثر · بهر قلب تر نیست دین اثر
دولت المعارف ضرر قصد · هر چه قسه قصد ان تیر قصه
هیچ سمات لب مفرح · از لی حرمی ال دمشق و فرح

بهمه علم اندر دست این همه حقه‌ای	چون چراغی گشت از جهانست دی
بهمه را بشکست روی دلم دانسته	همه چمن غمی در سما بسته
در نحو چمن شد گسسته چهار	چمن گسسته شرح جمله آتش خوار
آری از متن مقصد آن رود است	الکه راه چه راه هوا بیست
برکه بین دشمن گشت روان بیت	والکه الراتحول فی الاسلم او بیست
رحمه الله به اینست این بشنو	رحمه الله جمال دین باشند
باری او زین سکان زمین لبرو	جمع دست حرام را دو سماتر
همه یاران این جهان نفس نفس	یار سمع گیر چون کش
مهمیز وعظ رعیت هوس است	هر که همه دا عظ توی کست
لی هوس بند بهجو قند لبد	با هوس بند بای بند لبد
ابراز عنصر بو العضولی چند	گفته از روز فلک او برقند
بسیج یا دیده از علوم اگر	بسیج یا ما قوم حال خبر
از مقصد مجو شر در بنده	از ملک بهجو مرغ پرنده
شرع را برگشت پای لقد	هر که از رای خویش رای لقد

شرح

شرع را هر گشت پای لقد	هر که از رای خویش رای لعبد
ای نزول هوای لی بهشت	ازلی بهشت رهبر هوای
در هم بسته رهای سر برواز	با هوس که گشت بر سر دار
این فرو شد کرده همسر	دار گشته شر دشمن تو

السادس [illegible] فیما یتحقق بالمشتق العصبی فی الکشف البعض الکرسه

ابرار ابر چو دشمن در سکنر	العلم لله مباح تو ای آن پر
کنده چمنی دشمن از کالی	نشسته دهی دره قراد لی
رای چون آفت ترا ابر دود	جا به همین جا به سپهر کبود
کنک چون نقش او اشکبار	کلمه جوامع رسته بهار
لی گاه عمرو مانده اسیر	از تو دو هوا رادت اسیر
شود کمال مالکران برای توست	این هوس مایه نیست های توست
قسم ای ارادت سرشته از	ای عیسی ایج تو دور حور
این چه ای دور جهانش است	کنک حکم عالم از جهان است
که عمارت برای گنج لجه	از خرابی مقام گنج لجه

نمودار ز سرای زنخ تیب
درکش ادهم بر حسن ... تیب
مقر با مبارک ... تو ... خواب
کنشم این ... راه تو ... تو
گفت من دیشتر ن ... دار
وان زمین کامران بهار ... بیت
وان گردی لو لهراسپ ... بیند
بمهر مستغرق حال قدم
[illegible] ... رقم ... بستد
الحمد ... فتح ... ان دلتنگ
نقشم آخر ... ان کشور
ان حیس ... چو لیث ... را
پ چو سگان سپه ... قرار ... تو
دلی ... ان ... دیوان
جو به ... مدد سپه سرکار ... من

کاه و ... شیر ... هم از ... طلب
... پرهنر ... خلق ... بیت
... ذوی ... حکایت ... سبب
... تیر ... تو ... نی ... تو
... صنعم ... برج ... گیت ... دار
... چو ... شیر اتان ... نیت
گوهر ن ... سرورای ... باب
... ایشی ... دلم ... آندوم
... ان خطره ... آتش ... اثر
... بستک ... برج ... اند
گفت از این ... برتر
... لهر ... چشش ... سرآ
... سر ... الملک ... از ...
... گشت ... ناده ... دیوان
بر ... دانش ... برج ... کین

بر

بر گرد دوش ... بود
بر خروج ... اسم ... سرو جوان
بر دانش ... برج ... کهن
از برج ... جانشه ... وان

فی مستعف الشیر

راکیم که ... کار ... حمه
... از ... چهار ... پل ... بار
بر ... شدم ... بلال ماه
شب ... باشم ... رسید
... مردم ... ماه ... را ایهی
السی ... ان ... کوچ ... حیلت ... بجود
عبارت ... همی ... بسته ... باز
... بخشند ... اصفهان ... زبان
... صبح ... برم ... رجهان ... سپید
... بدوم ... صبح ... تم ... سرکشی

فی التصریع ...

ای ... بخشی ... بتر ... بنو ... مهدی
... دولت ... درم ...
... پهرا ... مهدی
... آرم ... ابطال ...

فی ختم الکتاب

این کتابی که نوشته‌ام در بند	چون رخ خوب دلبر دلبند
آنچه نقش کرده دل که اشارات	در تماشا که ابروش اشارات
معنی آن همه و آن همه جمع است	بهر سرّ و راز را شمع است
تیغ دشمن چو بی علم داند	با چو دشنام بازد چه بدارد
گرچه بسیار دیده لعبت	هیچ دیدی بدین صفت تصنیف
و استاد اهل دل دیدیم	که همه ... در اول دیدیم
گر بدیدی این عصره دید بهشت	همه سر بدین بدیدار بهار است
بوی همی گر شنید از سروار	که ازین گلشنی برام داد
با لعبه بهشت و جاودانه اعلام	با لعبه بهشت دیگر نشسته تمام

باد بر مصطفی درود و سلام
ابدالدهر صد هزار سلام

در آخر شهر جمادی ... هزار سیصد و چهارده ۱۳۱۴ در دارالسلطنه اصفهان در ... بمقام ... تمام شد

بسم الله الرحمن الرحیم

حمد بیحد صفات یزدان را / مدح بی قدح ذات یزدان را

آنکه هم اولست و هم آخر / آنکه هم باطنست و هم ظاهر

اول از محض آخریت خویش / باطن از عین ظاهریت خویش

ذات او از کمال نور ظهور / به حجاب ظهور خود مستور

داده ذات خود بذات خود ثبات / ذاکر و شاکر صفات خود ذات

ذات او مطلع وجود صفات / صفتش مظهر تجلی ذات

نقش او لوح آفرینش / صنعت او دبیر معرفتش

کرده شاکر حقوق رحمت او / کرده ذاکر حقوق نعمت او

رحمت او ز حد و عد بیرون / نعمت او ز حد و حد افزون

ذکر رحمت ما ز رحمت او / شکر نعمت ما ز نعمت او

در نعت

ابد الدهر اوج مهر العلی / یاور مصطفی درود بشر

سرور انبیا رسول امین / مهر ختمت نهاده او را دین

هشیار ابدا ز علامت وی — صرف ز عدل و جهاد علم ایش
دایم ارشد سلام در عبودیتش — باد براهی حبیب دیار رویش

سبب ابتدای

پیش ازین داعی که بی [illegible] — کرده بود از جد لطف مسیحی
روی در خاک سرت خود — اندرین ان صحت جاری کرد
لیک ازجمله باز سر آن از — ابتدائی برای استقصار
خاطر آن التماس اثبات کرد — در وی این صحت بود ان آورد
همت بر وفق اسم ذات صفات — هر دو ان هزاروی اسباب
دایم از لطف اروی تا حول — کار دانی سعی در ضمن قبول
در گذارد زه حقد و زوال — بار بو شد لعفو حرم و ملل

صد ابیات [illegible] خمسه [illegible]

ای دودن پرور [illegible] اروی — دی خود بخشی چو [illegible]
دوامن بهره ما که کرده — ابشای تو ابرار جان ا
کهر [illegible] بیرو [illegible] — دهنده لاشه که تو [illegible]

ده ده بو روان سرای [illegible] — بار کشند حبیب که تهی
بهره دانند روان عبده — آفرین چرا قر عهد
اعتقاد آفرین سبک بداب — باعث جسم و بدیع جرداد
هست در وصف او دیر و لیل — لطف کشته وفا سبی لطف
گر بگو لی بد او سخو بود — در گولی تا ابشری او بود
جون روان از سکی لود او — گوشه خاطر بولی لود او
گی سگان باشدی اش در کم — که سگان خود سگان بدارد کم
با سگان آفرین سگان چه کنم — آسمان بر بر سمان چه کنم

بی ابتهی

با تو چون رخ در آسمان مقبول — بوده اگه و زوی حول
پیش ان کشی بیان شاید بود — صورت و آسمان شاید بود
هر چه ازو اب سقفار — رو کمال لولا تصبا ره
او خود راتب بر بدهاست — حیث در آسمان است و بد دیداست
گوت شاید که بر دید دیدار — آسمان کم مدار ازو بیش دار

کاشکی که هست او در تیغ | آنچه هست نماید اندر میغ
نیستی از هر شه نیکوتر | دو رویی نماید از حجر
حق با طلب سعادت بخشد | صحبت کار آید که کند
هر که اندر حق بنشست دید | بیش از خود و خودستا
گر ز خود رسته‌ای تو هم بی سرود | از بی صنعت خود اولی او
تو ز خود رسته در جهان پاک آ | آن از منقش حسم حق پاک آ

در بیان سر

صورتش برده صفات آمد | صنعت سر عشق ذات آمد
هستی و مستی و دیده دست | پرده بارگاه او لیکست
هیچ دل را چه او ز بست | عشق دل از جمالش آگه نیست
عشق را داد کی نماید او | که درام آنچه درآید او
همه را بهره دل و دل آمد | دل که آن دل بی آمد
مرکب آن بس صورت عقوی | باقی اطلاع بر حروف

هر کسی دیده چون او اجل | در حکایتش زده حق حقا
آنچه هستی و خوش از آن ره | غایت علم تو ات اللّٰه است

در توحید

احد است و بشمار اعداد و معدود | حمد است بشمار اعداد محمود
آن احدی که حس شد دوسه | وان حمدی که عقل داد دهم
ما برا از ادراک نما است | چه کنی دل چه رده که چو
تو هم اندر طریق علم یقین | بیچاره که احول کج بین

تمثیل

پسری احول از پدر پرسید | کی شهاب ستیره را چو عقد
گفتش احول یکی دو بیند چون | هم یقیم از آنچه هست فزون
احول از هیچ گر شود بیش | بر فلک مه که است چهار بیش
پس غلط دیده است احول از قصه | کما حول از عاقل نگرد حسن است
هرچه است نقص آن قصه | کما حول از عاقل نگرد حسن است

پیش تو چند آید و بنهد پیش تو   همه هیچ اند هیچ او است
با الف است با او با همراه   باد با تو بود الف الله
بر بیاید چون عشق ز دل   چه حدیث است این سخن و دل
بیک گوئی جهان زیشت ز تو   جز از او بد بد بلکه خود او

در بقاء و نصیر

گفت ازین جوشیدن دل کبهر دل تو   برجع الامر کله الی او
بدو بیک توئی بهره را بده او است   تا بداند چه دشمنی با او نیست
کرده امر خدای در هر فن   قول را نفع آن است
تا چو راه شمیم یک بد   وانچه گفتند جای آن راند
هر چه آن هست بود و خواند بود   آن تو از بد کرد تو فرمود

در جبر و اختیار

داره جبر و اختیار جدا   لیک بود با تو یک کار جدا
جبر او در بت کن او بر   پس جدا از است امر قدر
آنچه مختار را اراده او است   وانچه مجبور بنده کرده او است

ردیج

آدمی را میان عقل و هوا   اختیار است شرح گر خواهی
جنبشی جبر حق و هوا   اصلش اختیاران دم راز
دست با یک همسران ابرار خوی   جنبش بدو یاری که خوی نکوی
تو تو ئی وارث و یاری   نوع آن اندران میان بار
هر چه است و بر تو است آید   عقلی در یکی آن تو آید خواهد
بنده کان را که او خداداست   خودسر را نشان که اتهم از خداداست
بیشتر جنبش زان که هاست هست   بار پس جنبشی که یاریست
هر چه را برد بود همه سلو   وانچه از است سر بسر او بهوست
هیچ و نیز بی چو بهره ورد باشد   زشت شود همه تو باشد
حول را بلا بهد قضا شود   از لوا الله گوی واه بود
که گهر با قضای او است   جز قرد ای و گفر دآهی
گو در آن راه کرد گردن   که تواند قضای او گردون
بود با بدی هم از ع   تا رید دست لعل سیا

حکم و تقدیر او بلا نبود　　　که قصاص نظر عطا نبود

حیوان

خیر و شر هست در جهان بحق　　　نفس حیوان شریر بحث و بهم
سوی او نام زشت و نام نکوست　　　دم بدم نفس عطا هست هرچه از او است
بد بحکم عطف حرد حرد نکند　　　که بگوید کار هیچ بد نکند
اندر آن راه از بدی نیکی است　　　آتش حیوان اندر تاریکی است
هرچه در عشق نوری و نار نیست　　　اندر آن هر جدای را راه است
هرکه از حیله بد نکوئی را　　　مال شهرت حیله است نور را
هرکه آن را بجان و اجرا نیک　　　رهبر او را عداوت آن را هست
گرچه کژدم بجنبش خود آید　　　وارونه را بهشت نگاه آید
مارا اگر چه بر بهشت خواست　　　پای رسد درخش منزل است
از وی گرچه عمر کاست　　　هم بجهان گنج شاهان است
بهر درکشش ام جبار بد　　　بهر بر دوش ام بر کار زند

بهشت در وی برای درگاه　　　گشته رسته دعه با تو دارد راه
بهر او کار گاه الله است　　　کمکی است که آن کار بد است

صنع و الابداع

نقش بند در آن کلها از است　　　نقش دادن دادن دلها است
او درویش نگاشته صنع و آن　　　نه ارزو و سفید و سرخ و سیاه
در برو سر نگاشته افلاک　　　از جمله او با دو آتش خاک
داده خود سپهر نشسته　　　نقش الله جا داد آن باید
دعه سپرک زد تو را سرکشت　　　باد نشسته او بهر کرزنک
صانع هست و آنچه با هست او است　　　صانع هست و آنچه هست او است
قصه از طرق رهبر هست　　　صنع او سوی او بینی دو نکوست
زر که در آن با سود صنع خدا　　　ساخته چار حسم ارک بد
جمع اشیا بی صورت او است　　　قدرتش نقشبند حکمت او است

بهشت محض قدرش او ببیند | همه با او از او همی جو بیند
ببینش از تو نوی نور بود | نوری را ز شتاب دور بود
قدرش کرده در جهان نحو | ولی را بر قطع آتش
عنصر را با همو لائی | چرخ را آتوان چه او کاملی
همه را علت سیاهی دان | کرده حال با هم الهی دان
خواه امید کرد خواهی بیم | هیچ بر بیراه یا فرید حکیم
حق را داده بر جمع خویش | هر کرد چیزی جز آنت پیش
همه را داده آنی در خور | از لی عدل نفع و دفع ضرر
در جهان آنچه رفت آنچه آید | دانچه هست آنچه آن همی باید
تو فضول از سیاه مرد بر | کوشش جز در خورات با رحم

در صفت حکمت

الهی دید اشرش چرا | لطفی لطف همه لطف است چرا
رفت اثر که امروز بیکار | عیب لطفش عین بخشش وار
دولح هم همتی به لطفش نگاه | تو هم راه راست رفتن خواه

لطفش

چشم از سمت چنان آمد | کو کجی دستی چنان آمد
همه را له حق حکمت داد | هر چه با کیست کس ازان همه داد
دو در عالم از فراوان است | هر چه بود هر آنچه در آن است
بی را نشد کی بود نو است | کو بد کوش نشد را ز او است
کوه ابر بوربار شد سوی او | سنگ باق هست هم در کوه
شب هست با حسن هم هست | لیک را کوش با ل چون ز حسب

حکایت

کوش را هر چه رهبر او باشد | لطف را هر چه قهر او باشد
لطف و قهرش چو در جهان تو است | بهشت کرد بهشت شوی است
قهر او چون عنبر آید دام | شاه اود ز صواب معدوم
با قهر در خواه لطفش بار | یک امحی با لطف در عار
لطفش ازلی بود لوازید | قهر او تازی که از ربه
لطفش از چون مفرح آید | لطف مرهم لطف بر جود
بار قهر حس چو آید آید ز کار | کف سر در شد کف کرد ار

نیک بود عفو خود پس بود | خاک بر قتلهٔ سعدی گرد

گر نبودی ابر عدلش کی | بدی تا جدا مشک ...

ای عدالت ... علم غیب | علم غیب العالم غیب

او بود ... دادی ... | او بود ... زاده ...

در ... شهر

داد مردی گرم بیشی پسر | داد چندین ... برادر ... در

پرسش چنین ... | تو ... نعمت برادر ...

گفتش بابا نعمتم من تو | گفتش قسمم تو در ... همه

قسم تو ... | من بده دادم او ... ما

او بجز کار ... | ... با تو علم او ... سنت

... | چنین بده دادی او ... ما

تو ... | ... او ... تو ... خودا

... | ما ... ... گرند

عصر

مصطفی ... را برای در خواند | راه حق ... در ... که ... بند

هر که ... برای ... نهاد | پای ... نهاد

در ... و ...

دوره شرع ... سنت خویش | سنت حق شمر ... خویش

تو بحق ... قصد ... | هم جهان و هم جهان ...

هر که ... بدور ... آمد | او ... آورد

سر ... دادی آمد ... | بنده حق شمر ... خویش

حکایت

بهمه ... روزی ... | ... نیک ... روزی ...

روزی ... روزی ... | ... روزی ...

... تو بر تو | مردا ... تو

... داد ... روزی ... | ... نیک ... علم

روزی ... علم ... | ... خشم ... علم

... علت | ... اخوات

ازین گرد سرپرورِ زنهفت / گشت و تن حق و پرورِ نفس
گلی بمال نود بمال گهن / ارزِ تو برتر برحمه جواری
حسنش تو بگوی در نیت / گرشه ابر لی و خنده گشت
لی جمی از شه چیمان دانم / که هم از اشتیاق و نام
از نیراز بزاد به بلت او / از هم اندک جاننشو اندک او
تو براورا نه زان نه برد شکر / گر خط درعصی بود گبتر

۶ بهرامه

عجب بخشی مه بخشی ازار / رسیع بر حضر بخشی ازار از
علم او عشقی را چراغ افروز / حلم او طبع را نسیره افسر
گوید حسنش بدی بهشتر سیاه / سبد لی راهبره دانشی جلوه
چون بعیشش همه نگاهی برد / طبع حلم از او هزاری برد
عیب بود آمده عیوبِ نولغا / تو بدی له جهت جمال ثبت
او بود بهتر از دانه حال / تو چه کوی به گرد مهر و می

تو مگوید دو دل که از تو بد / تو مجو هر را که او جوید
دمی او ب تو گلگشت شو جوی / عادت او بی تو گلگشت شو بهوی
کاکچه او بهر سید کال ازات / ازاره الکمان بداند حوالت
روح را شه حرد شرف او داد / عشق را او نیز عشق او داد
سر عشوی اوزه گفتار / بر گرفت شه رسم اسعاد
عشو اورا قبول بهر حکایت / گرهش را دل بهر حکایت

۸ بیرق

ای مرد ای تو کارسازی را / بر رهای آب لی سازی را
لی نیازش را چه گفتو چه دل / مرهش را چه تنگ لعل
چه سلمان چه بر در او / چه گلشت چه چو سعه براد
با رسی که بهاب ادرا به / با وشن کو بهاب اورا چه
از کی دیر بنقت بیست هر زاده / در هر ازی او شک و اینعش را ک
لی نیازی لی نیاز اوزاد / دست داده بهار را ائیز او
لی سازی بهار جوی او تو / پا پس داری بهار تو ازو

معنی را چه بیت کلی سنجد | سخن‌سنجی در حروف کی سنجد

قول قرآن لغات او دهد | حرف او را حرکات او دیدی

حرفها را دان لغات او دیدی | حرف او را حرکات او دیدی

گر تو هیچ این ان دیدی | آن حرکات خوش بدیدی

حرفها را روی خوش نمودی | روایت بدان پیدا کردی

پاک تو تا نقطه‌ای ملکوتی | آمد از نقطه حروف بدان

چون به نقطه حروف الهی | روی پوشید آب کان علم غیب

چهره‌ها در سرای غیب ازند | بوده [illegible] روی خوش بود از ان

حرف قرآن تبعی قرآن | نسخه [illegible] لباس [illegible]

حرفها بر بال او ان را این | جان قرآن کرد او [illegible]

درین چاه جات را حق است | تو قرآن بجوی از آن است

آنچه بی‌سبب با نقد جاه | [illegible] دردی [illegible]

رخ از درد [illegible] | [illegible] خوش را بار [illegible]

[illegible]

وصی او دری عیش | قرع او اندر اسمای [illegible]

[illegible] در [illegible] حقیقت [illegible] اصول [illegible]
قوی او [illegible]

چه آدم اند این عالم | هست او قدم که زاده توام

این گوهر شد ملک آدم شد | جان به پا شد ادوی آدم شد

هر گاه قدم است آدم او | درجه او هست نقش عالم او

تو با دم به عشق ما شد | درنه او راه حق شد فروشو

چه تو امی ولاف عشق | سر [illegible] او شو حلقه

آدمی تو چه در نامه شده است | وادی علم دو بحر بوده است

در نامه رهبر چه جان نور است | تا شده کجه آدمی نور است

تو بعوت عقده به گوهر | قوت خوش العشق او را

او را حق جوت سر رشت | بهشت ورح تو جمله بهشت

علم وادی تحت شهوت او را | چه تو مردم چه دو دو [illegible]

ای بسا تخم از درد تو در [illegible] / شهوت و خور و خشم [illegible]

تا تو از خشم و از درد بهشت / بگذر از تو آدمی بهشتی

خشم و شهوت بر تو پای دار / تا مگر آدمی شوی معیار

خشم و شهوت بهر [illegible] حرود است / صحبت قطع سگ و دفع [illegible]

بهشت تن بمحو شهوت [illegible] / عشق دستور دل در راه [illegible]

چشم بخراب و آتش [illegible] / ای که عالم آن [illegible]

عاشقی از بیخ [illegible] / خرد اورا [illegible]

[illegible] / دل [illegible] خرد

[illegible] / [illegible]

[illegible] / [illegible]

[illegible] عشق [illegible] باشد / همه هم [illegible] هم [illegible] باشد

عشق [illegible] / در [illegible]

[illegible] / [illegible] چون خرد [illegible]

[illegible] فصول العقد [illegible]

[illegible] / [illegible]

[illegible] در [illegible] / [illegible]

حرف قرآن و معنی قرآن / [illegible]

[illegible] / [illegible]

[illegible] / [illegible]

[illegible] / [illegible] دوش [illegible]

[illegible] / [illegible] قرآن [illegible]

[illegible] / [illegible]

[illegible] / [illegible]

قول باری شنو [illegible] / [illegible] حق [illegible]

[illegible] / [illegible]

خود [illegible] قرآن / [illegible]

[illegible] / [illegible]

هرچه از حرف و نقش واداده است | حاصل آن از رو در داده است

مهبط روح جان لیل و نهار است | کاشف اسرار کلام خدای است

مرد دانا بکجا تن سماع کند | حرف صوتش همه سماع کند

از درون آن سماع صوتی دار | ترک درون صوت سماع صوتی بسیار

گنج گنج اندر سماع حقیقت جوی | حلق حلق اندر سماع حقیقت اوی

آب بر روغن چه در هم آمیزد | نار در جرم روغن آمیزد

لعل چه ز آتش بیش بر انگیزد | هم سنگ پا به آب در انگیزد

آه ز حقیقت لطیف نیست | راه جان گم ز لعل نیست

الصلوة بر شما در مدح نبی و اصحابه امیر المؤمنین حیدر و حسن و حسین علیهم السلام

آمد اندر جهان ز ناز بر سر | جان جانها مهر آمد در بس

کرده باشد به پرده داری | جلوه در جوسار دلداری

اندر آمد بار گاه خدا | دامن جامع زال در آ

اجل کمتر بهم آورد او | هرچه تیر دور او مهر تن

از سری بود عشق کردن او | از دلی بود احسان او

جلوه

بلکه از عشق پیش کردن او | جان او دیده را شعاع او

بود چون نقش صورت خوش | ...

... کرده در سالک ... | دیده چراغی بده در سینه ده

کرده به راه گشاده سیار | تا چراغی غیب درس پیش

مرد حق نبی رحمت اول او | بود دلها کوی در بحر غیب

تاب شمع ... | در در داده و شب بار

تا بحشر ابدی از ساحل | اول الفکر و آخر العمل او

هرکه چون حاجت گیرد او | آن مشکل چه او بداود یاد

ای ساکن لقوت ایمان | همه لطفی چه مصطفی هی

هرکه از چشم هیچ سر بر زند | گو فرشته است لب بر سر او

بحر هم دارد که در جهد دیان | مدح حیدر کوس او جان

هرچه از آن جام آتش سیدان | جام لعل جام بر عهد

جان هرکه با ما اسرار است | نام بردی بدار رسیده حدود

درس عین آتش سیدان | هرکه تو باش هم بدارم او

در مدح امیر المؤمنین علی ابن ابی طالب علیه السلام در نعت ...

قرة العین مصطفای گزین — شاه اسلام و شرع و خسرو دین

در دو عالم پناه او بوده — مملکت [illegible] او بود

شاخ تر ز باغ مصطفوی — دری از درج حقه نبوی

[illegible] در سما دولت او معدن — [illegible] در [illegible] دست او ادب

منبع صدق [illegible] درد [illegible] او — مهر حسن در [illegible] او

صبر پیرایه آدمی بار [illegible] — بر حسن باد تا بود [illegible]

در مدح حسین ابن علی علیه السلام

مملکت نعمی امام حسین — که جهان از لطف بود در کونین

[illegible] او دادی [illegible] — تم او گشته [illegible] در همه فرش

دهش و جودش همه عطا [illegible] — عفو و حلمش همه سکون [illegible]

مصطفی [illegible] — مرتضی [illegible] در آغوش

[illegible] در عصر عهد و [illegible] — گنه جرمی عهد جانش

[illegible] او اولیاست لیک احرار — [illegible] باطن [illegible] لیک ظاهر

دو دری از گهر مصطفوی — جوهر [illegible] مرتضوی

حکمش

جسمی از نور جان شود [illegible] — [illegible] شود [illegible] [illegible]

[illegible] شرافت [illegible] پاک — که بود جسم [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] — [illegible] از [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] — [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] — [illegible] [illegible] حورد

مدح [illegible] [illegible] — [illegible] [illegible]

[illegible] بود [illegible] چو [illegible] — [illegible] [illegible]

در نعت [illegible]

درد [illegible] لعلش [illegible] — [illegible] داد [illegible] دل و دین

درد باکه حسینی درد بود — درد [illegible] لعلش درد بود

[illegible] [illegible] کشتم [illegible] بار — [illegible] لعلش تیره [illegible]

[illegible] [illegible] عنبر آورد — [illegible] همه [illegible]

در دوران تو لعلش [illegible] آورد — [illegible] همه [illegible] آورد

[illegible] [illegible] دعوا [illegible] — [illegible] کس نه [illegible] کاری

در نعت [illegible]

نفس چون زنگ دل گردش تمام — از خودی مطلقه گیرد نام
از پس آن زنگ آید و [illegible] خود — با حق باید بارگاه خود
دایم ای خودپرست [illegible] بنده — اثر از نور عشق کن بنده
هم زبیننده است و هم شرمنده — هم گرانبار هم سبکباره
سوخته [illegible] صورت هوش — مانده زان گونه‌ها و [illegible]
نفس چون عشق را پناه کند — جرم و شکی [illegible] چو باشد
پادشاهی شود زمانه عشق — [illegible] شود در سایه عشق
چه شد از فیض عشق بوی شاه — عشق نوق باید از الله
شود آن چون [illegible] او را — عشق [illegible] بر [illegible]
تا که آن عشق بود پر سر — او شود [illegible] عشق [illegible]
چنین گر [illegible] خود ملک — بشود [illegible] [illegible]
بعد از آن سالکان [illegible] — علم حق [illegible] باید
بود [illegible] [illegible] — بر سر شارع [illegible]

چار

چه ز فیض مرید داد پیر آب — ده خوارش پیر داد شراب
بهشت نوح مادرش بیت — باده با عشق حال الفت و [illegible]

فی العشق

هر چه در دایره چرخ نیک و بد — خوش [illegible] حرم خرد [illegible]
عشق سلطان مادر خود یکتاست — آنکه [illegible] ضرای [illegible] است
سایه پادشاه باشد — سایه او ذات حق جدا باشد
که بود مصلاح دین و دل — چشم عشق او لی است آخر [illegible]
در مصالح مدبر جان اوست — در ممالک دبیر بود او [illegible]
عشق را از عقل باز [illegible] — تا بدانی تو و [illegible]
عشق کان ره‌های حلقه نیست — آن به عشق است [illegible]
عشق در دست [illegible] — چون جرای است در جهان [illegible]
سوی تو عشق [illegible] — [illegible] از سوی تو عشق [illegible]
[illegible] از عشق [illegible] — [illegible] [illegible]
عشق چشم و بصیری او است — [illegible] [illegible]

دید ابرو که بزوال دو جواب / بر کرد تعداد عقل او ثواب
عقل را هیچ مدح نتوان گفت / جز بدو در مدح نتوان گفت

در تعریف عقل و نقش

بدرود ما در جهان لطیف / نقش کو ساکن عقل شریف
این دو حضرت لطف و قس با / دانند این هر دو اصل دین ما
بدرود ما در این که او بد / حفظ عقل و نقش ما دارند
علت جمله آید و حاصل / عقل او حس آید درون دل
حق امداد شرف را علم او / حق این هر دو هم فرود علم او
زانکه در راه لطف از سر داد / و اثر این دو آن دیگر داد

در نقش

هیچ دیگر جز گشت بدوی شاه / بود آسوده ملک او دو سپاه
بد بود این چه هیچ شاه بود / ظلم لشکر ضعیف شاه بود
دل مدار ای گشته اسیر دل / سرور ذهن سیر دل خفی

اینچنین

اینچنین پرهیز و نیکو براش / دوده دو بند با تو راه این است
اهل حرص و ستار هیچ نبود / باشه هیچ راست لطف نبود
پاره که گشته ام هیچ کردی / هیچ تحقیق راه هیچ کردی
انکه هیچ نام کرده بجا / دو چشمی سال دوی امداد
هیچ جز با دل و جان دارد کار / این چه نیک دان این دو سرداد
باره راه نیک داری پیشه / او در لطف تا در دل خویش
اراده حق که صاحب کلمات / تا در دل بگذارد سیر است
هیچ بود بیچو مهر انجم سوز / که تواند نمود جهان برار
هیچ رو بی حضور جز در و باغ / هیچ چه روز آمده جز چه چراغ
آفتابی ساده انجم سوز / به چراغ تو شب هر دو روز
این دو نقش عقل دل عهد / دره او دلیل بدست آور
دیگر دل و هر دو هیچ هیچ / جز خدا بداد ملک هیچ

از در نفس تا کعبهٔ دل | عاشق رود همراه محمل

وصف دلشادی که از قرب شأن الدول که از دولت تحصیله و قدر
تیغ هنر قتله العصبی دول که امکان

حصه سر مهر ودان حیات | مهرهٔ مهر تو در امکان است
زره بود اگر بنده آرزی | بی نقش خبر بار عمرای
در هزاری تو تو بازی شش | پیشی پرورده کار خواه گوش
نقش جانستان در شریعت لعل | چه با پای رسی بحق نه نقل
در بهای تو قرار امکان است | عشق در کار خوش حیران است
هست شرع کار عشق دل | همچو پیشی کلام حق درمان

در الدس

با حیات تو دین روی نماید | شب پرتو نور دین را آید
ورد دین گوید حدیث بود | دین سازش که تو آیت بود
هر که بگرود مرد که دین است | هر چه گشت سراوان است

دین

دین دعوت در عدم وجود است | کم شنید تو برای کم زود است
آخر کم زود خود قدم را | گو چین خا در دادم را
کار دینی خود سر سری کار نیست | دین حقرا بهشت بار داد است
نه تو چه دین ارزشی است | که نشود تو دین دکتر تا است
چشم انصاف که را سرد گران | چه رسید به ترد او چه جواز
واجب شرع طلاق ناداده | دین بهی خود اخلاص اراده
دین پیچ گرفت علم بدن است | لا علم کاهش دین هلاک است
گو پس از جهم دعا است داد بد دین | در هوا ثبت جمعیت ده وادی او
نه در آید بوقت حقش نگ | گر به در بانک در اهی خیس
داند آتشی دل خرد نهاد است | نه از آن بانک تا نوی صدا است

در الکیف

آدمی بنده عقل را شنت | بی دریچه آدمی را ثقت

همه مقصود آفرینش اوست — وین تفضیل و این بینش اوست
هوش و گوش و زبان برای ویست — وین شه [illegible] که [illegible] های ویست
آن چنین شه چو دیده را داده — که درو ملکتی است آماده
باشد اندر سرا و حجره قفس — بر سرش [illegible] با اخلاص
تا بسیاری خواص گرد آرند — دور و نزدیک [illegible] دارند
در سرا [illegible] بار که باشد — زحمت از انجمن [illegible] باشد
آن وشاه [illegible] پرده قصور — شده دردی بجهد دل مشغول
دال علم زاده [illegible] خوار — [illegible] نگذارند [illegible] کار
[illegible] حیبت خود تو [illegible] — [illegible] مقصود [illegible]
[illegible] تخت و [illegible] مطرب — [illegible] تخت و تخت [illegible]
گر تو از [illegible] آدمی [illegible] — [illegible] از [illegible] همه [illegible]
کار کن رنج کش [illegible] پدر — [illegible] گهر پاک [illegible]
[illegible] آدمی و شغل [illegible] — هر چه خواهی [illegible] توجه داری

اسرار [illegible]

ای دل ای که قدر جوهر خویش — می ندانی سخن کنم پیش

در تعلیم

شرف آدمی است اول — [illegible] با [illegible] علم و [illegible]
علم گوی [illegible] بود — [illegible] نقش [illegible] بود
هر کرا علم نیست گمراه است — [illegible] سرای [illegible] آگاه است
[illegible] دان در [illegible] — [illegible] رهنمای [illegible]
[illegible] علم بود [illegible] — دیده [illegible] است [illegible]
توده [illegible] — [illegible] توده [illegible]
علم با کار [illegible] بود — علم بی کار [illegible] بود
علم را [illegible] ثمر [illegible] داده — [illegible] داده
آن [illegible] — [illegible] علم [illegible]
کار بی علم تخم در [illegible] است — علم بی کار [illegible] است

حجت است بر تو در گردن … خواندن علم و کار نا کردن

آنچه دانسته‌ای بکار درآر … پس دگر علم جوی از پی کار

دانشی کان شود ز کار بود … همچو دردانه و شکار بود

گر ز بهر هدایت اندیشی … در پی مال و جاه بیش مپوی

تا تو در علم با حجت تری … عالمی قطع دلیل نیستی

علم در معرفت همی لازم است … همچو نور چراغ و روغن است

وانکه همبر شود با خود یار … ادب از عمر و علم برخوردار

علم عالم علامت است شکی … شرف آن علم علم حرف

چند از دانش در لطافت جملی … حیف بود ورق کی‌ای

گر کند بر جو کسب یک دقیق … بسپارد قلم و خوان و رادق

دانش آن بهتر است تا داری … گر تو ای بی‌سبق بیاداری

دانش آن جو که بوقت هیچ … که بداند که می‌ … هیچ

العشق

دلبر دلربای عشق آمد … سربسر تماشای عشق آمد

عشق با سر بریده گوید راز … زانکه داند که سر بود غماز

همچو ابراز عشق فایده یاب … عشق و مقصود خویش ابتدا

خطر خاک لهو و بازی راست … عالم پاک پاکبازی راست

دلشان سر نهد ز آتش بار … تو برای چو چون بری دستار

همچو شمع از صبر در بند … زانکه جان بیند و بخندید

حکایت

عاشقی را یکی فسرده بدید … که همی مرد و خوش همی خندید

گفتش آخر بوقت جان دادن … خنده از چیست و خرمی ایشاد

گفت خوبان چو پرده برگیرند … عاشقان پیششان چنین میرند

عشق برتر ز عقل و از جان است … لی مع الله وقت مردان است

عشق دردی است چاره امید … عشق دردی است پای بی‌سر

آه عاشق چو راه برگیرد … هفت جوزا همه بر پر گیرد

پیش از آنکه عشق رهبر آیدت	کفر و دین هر دو پرده در ادت
هر چه در کائنات حرف کند	دره عشق عطاهای پیدا اید
پی بود بر دو رکوی آتش سره	چمن کنه شی برد چه بی صراره
پی عجب پیشش ناله کردی لکنت	چمن شدی لکی لا چه بحر و چه
قدمی را که با قدم چه لکنت است	سطح هر دولی محیط پی است
بلکه لعل اگر چه وشد بود	آنت در باش تا شیره بود
عشق را جان بوالعجب داند	راه لعیر بنهند تب داند
آتش بازو رک بجز عشق	ملک الموت ترک با شیر عشق
گر تو بری همی روان جوش	عاشقی باش تا سری پیشش
که آمدی جان ربدگان را بود	هر چه از عشق زنده کشت بود
صورت عشق پیت هم او	عشق بی عیب دیش داده پیت
عاشقی گار نیز مردان است	تو بدعوی است بی سر ما است
دعوی عشق دیدی لعل است	معنی آن را ملک و معنا را است

بالغ

بالغ حقی دو دیدی باید	بالغ عشق کم کسی باید
هر اضح عشق آن داری	در میان هر چه بدان داری

در توجیه

دلی اگر به دست آری داری	که در او بانگ آتش بری
راه ادان و ادان چه باید جست	درد خود در بهای شکسته است
گر دهر نهر هر ره چون کرد	هر دو آن ره عشق به کم کردی
میوه ای پاک جمیس پیوست	چمن در جان میوه دار هست
در حبابی روست بیری وار	دست در گرد حقیقت ش براه
دلبران به که باشند از خام	تنک تو رشک سکه
هر کرد در دل اهبر شود	هر دو ار ان جهان خبر بود

حکایت

آن شهدی که از پی شادان	لعل دشت رود بدالی
گفت ناداب ادان ماس جو	گفت ای آری بنک تو وای
بام ابرنج کوه تو لا داد است	چمن بوران تازه عی ما باداست

در شوق

از پس آن پرده شوق بود / شوق یکسر سوی ذوق بود

آتش عشقی چه گشت این / پس قدم عشق نه [illegible] دلش

آتش عشق از درون برافروزد / که از آن عشق دهان [illegible] بسوزد

هر چه در راه فتد بگیرد / پیش از آتش راه برخورد

در تجرد

تعلق غم تو از این دلم / چون [illegible] عشق شاید هم

غم بود [illegible] خورد به بحر / تو چه [illegible] که غم بحری

در دام تشویش کرکم [illegible] / ای [illegible] را تو هم همی [illegible]

آنکه داشت چه عشق فراوانست / جان [illegible] تو هم از [illegible]

در [illegible]

بود سبک هم و امیدات / [illegible] رفت و [illegible]

هم و امید از کمی بال / چه پی [illegible] ماند ز صعود

تا تو هم سبک باشی و [illegible] / پیش از [illegible] بود امید [illegible]

از تو هم و امید [illegible] / چیزی [illegible] امید هم [illegible]

عشق

عشق از دو شب [illegible] / چون که [illegible] ماند [illegible]

در [illegible]

تو [illegible] [illegible] [illegible] / [illegible] هر چه [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] / [illegible] [illegible] الحق

زمین [illegible] [illegible] / [illegible] [illegible]

آدمی [illegible] [illegible] / [illegible] [illegible]

همچو [illegible] [illegible] / همچو [illegible] [illegible]

تا تو [illegible] آن این [illegible] / تا [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] / هم [illegible] [illegible]

هر [illegible] با جهی [illegible] / [illegible] [illegible]

هر [illegible] [illegible] [illegible] / [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] / چون [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] / چون [illegible] [illegible]

گم شود با رهنما جهد ماندهٔ / من ز دور افتاده و خود آن ماندهٔ

رهبری راه اگرچه آن همی / دست با پی برون ز پا همی

از تو با دوست بست ره بسیار / ره تو لی خود برین پای دار

راه دور از پی دریا گسست / گفتمش دین از پی دور از ج گشت

در نهایت خلوت راه بود / سد باشی کوی تو شاه بود

در عشق غیر از راه

راه همراه حقیقت العدل / حق بدیدن بریدن او با علت

تا ز باطل رسته گردی حق پرست / کاندرین امر حق مطلق بست

مرد این راه چون حقیقی بود / که ز حق غافل او حقیقی بود

دل از بند ملک بر پا بند / ملکوت جهان بنما سند

تا ببیند مدینه الا هو / حظ دین ملک و حظ ملکوت

لطف حق را به اش اجتند برو / پس تو بر حد کنیف مد ملک

چون ز علت شد او سپید لمس / روی بنمایدش حقیقت الیمش

چون ز علت شد او سپار لمس / روی بنمایدش حقیقت المس

سش

پیش بنمایدش به چشم درون / فلک و طبع در یک بوقلمون

دیگر از فرش بر تا بوش / دیگر از چار روح تا عرش

ابتدای منزل عقل و شعور / چون شاه قمر در ای ورود کند

در کمال آن جهان بر او باش / تا تو لی رسیده بر در او باش

در علامات الطریق

صفت همراه همراه آن و پیک / این نشان از حکیم بر پس حکیم

دوزخ برای یک آیس برادر هم / با تو گویم صریح که بهم

ای سوی جهان حق کردن / عقبه ها از پی گردن

سعی کردن لعوس از بد / لعوس دادن روان مجرد

رهی از منزل سخن گویان / بر نشین بصر خاموشان

رشی از قتی حق سوی صفش / در صفت دی مقام معرفش

دیگر از سر فتت لم راز / پس رسی با نهان بناز

راه خود چون روی دادت نشست / راه عطار گشت و او را گشت

راه چون کرد نابها بی پیش / بی اجازت سپهر او باش

صورت او نقش دار آمد / سیرت او نقش بار آمد

نه بیهوده بود و نا واقف / یا برآید آنچه نقش سبحان

دل ز جا فش چه نشانهای را داد / چون دل گشت پیدا عطار

در صفت ابتدای سلوک

سالکان طالب مسافر آمد / همچو سیمای شان آسمان آمد

همه دست تهی کنند وارند / همه برتر نقش شکن دارند

قدرشان پیشی اهر بلند / کشف دیر نقش نا لیده

تهای امیدوشان تا او / قطع شان ادو ایشان باد

پیشی اهرش چو کلک حتر / سر قدم کرده و سایه شیر

رهبر مهر از دردشان وانند / شور شر بود شان دارند

دل ها تا نشان رسید نمودیم / جان شان تن حرز هر مع مقیم

پس از او حق بسیار رسید / چون رسیدن باشان بسیار

کرده

گر ترا که شد سه سپر تمام / روز جنش ده کند درس دلکام

کرده راه لکام رام کند / نام او ادب خوش لکام کند

باز کند چوک را نه بهر / بر در دو روش سیار آمد

چون عقد ریاضی در خور / بودن دیگره از خوش کند

باب یار آسیا باشد / دایم از یار در عقد باشد

کرده تا در مردی بود مرده است / تا تصور سال همچنان کرده

در تحقیق و انصراف عم

راه دیراه مجرد خواهی است / دوست دوست هر دو دلم توست

تیز علم آورد کرد راهی کرد / باد فرق هوا برای کرد

دل خود عشق داده از سر حق / گر تو دورت از دل داری چون

از تو راز تو گویند دو راه بدات / عمر دور ... خاک نور بدات

تا دو عالمی ... در دار / دیده ... کرد کوش کرده داری

در ... سلوک

در تحقیق در سپاه بدت سخن ... / در سر شاه به ارتح کش

گرد معنی نشستی محکم / که نگوئی تو باش یا ابکم

حکایت

سیاحی آمدم که شد در این ره پدید / رفت ملائی ببرد پیر هند
دیر؟ کرده بر او رخ چو دود / که مرادی و یا مرادی تو کی
پر گشته ممنوش باش ممنوش / بر در او برو نخل متصرفش
درده او نخل فروشی سست / دارهش بهتر از حموی سست
آن کرده که گفته که نیز / بر که شد رفتی دار قال اند
در تماشا جواب سیرابی ای / هر چه خواهی بوی دلی شائی
هر معنی نخل بدارد پت / رو کم معرفت سعود نقش بوب
تا بگوئی جواب و الحمد / در بگوئی چه بوی کوه نهان
همچو هر وال درای آن بیک دوی / نکته نقش از ابروی بتوش
کارگر کار بگیر از گفتار / کاهور اره کار دارد کار
در جهانی که مبیع بر کارات / دیو لا حول گوی بارات
اثور عیسی که بدر حضرات / بوده تا بوده امده رهراث

بر در قدسی ره گیر هوا / گوشه آن جهان دراد علیار
گوشه گیر از این جهان محار / چه چو حوش با حوش چه پیک وصیت
این دروازه حب رو حود / هرک برک این جهان صود
برک دنیا حود نه عیسیدم / با وصیت با عزای الهون
در دعای کوس طلایع چن /

نتیجه

اینه اصل اساس ذات دروصیی / راهبر مشتری بدارد اصیی
چار عیسر تو چو خیر الناس / بر چه ز چار طبع دیج حواس
دور شو دور کاین جهان سست / چه بوی آن اثر آن توشت
در جهانی چه با بدت بودن / که تم کاس لوائی بیمودن
ایکه امشیم چم د امدادت / حروح لاره راه حورشیدست
وین که امروز ربیع سوال است / قطره از هزار حیوانست
از پی هیچ لاره راه گهر / آب روی تقای خوش ببر

حکایت

داشت لعلی یکی کریمه سنگ / چون کلو گاه ما دیده حلک

بو العشقی سوال کرد از دوست / ظلمت اینجا به پیش بدت دانی
با دل گرم و چشم گریان پر / کس هدا لمن یموت کثیر
از رباطی مقام و قوم سفرش / بر سر پی بر ادهم [illegible]
چیستم گفته کل اوا وان / دل هم اینجا بگو تو احوال
عشق صرصر چراغ جه افروزم / بوسش پیش گرگ ده دوازدهم
بلک المعشوق بجوانم دیس / [illegible] وحصی سازم احیت [illegible]
چیستم حصش گفته در عباد / هوش من هی المجنون باد
[illegible] ایچا گواهی تو ست [illegible] / [illegible] هنوز [illegible]
قرب عیسی چو راسمان [illegible] / هم بدای [illegible] گفته [illegible]
بر فلک روان ریح سر [illegible] / که دراین [illegible] توده [illegible]

در [illegible]

[illegible] با [illegible] بر در گاه / [illegible] بر بد [illegible] راه
از بوی [illegible] آری [illegible] / [illegible] ها [illegible] بد آید [illegible]

تا توانی

تا توانی جز هوای [illegible] / سحرا [illegible] هیچ آید
هیچ دل در [illegible] می‌بینه / دل در او [illegible] بی ادهم و [illegible]
جز [illegible] گاه او [illegible] / [illegible] هیچ گفته گاه [illegible]
کان همه [illegible] هوس است / گفته که [illegible] هوای [illegible]

در [illegible]

تم دو [illegible] او در [illegible] / [illegible] دارم [illegible] دارد [illegible]
در [illegible] هوای خوش بگوش / همراه [illegible] خود [illegible]
[illegible] هوا [illegible] / [illegible] [illegible] بحوا
تا بحکم هوای [illegible] / [illegible]
تا [illegible] بر [illegible] / [illegible] داشته

در [illegible]

[illegible] در [illegible] [illegible] کوی / هم [illegible] و هم [illegible] کوی
هر [illegible] او بود تو [illegible] / جمله [illegible] [illegible] حی
حال [illegible] گیرد کار [illegible] / تا [illegible] باز

کانچه شد پاسبان تیر و سر / چون گهران بماند از پس در

جان و ایمان از او حفظ داری / پس دریغ آید ار نگهداری

هرچه بیند ز نعش و بارت / به اوان یا همان دهد بارت

دست او با حیات او هش جعفر / داد ابرد سیای و بیش پر

بدرقه سر حکم او جان کن / صرف او عشقش ایمان کن

عطرف مار حفظ خود ریان / تا تمامی حلاوت ایمان

حکایت

ان شنیدی تا حسن چه گفت / دفن آتش بحر تن بهشت

عصمت او دلیل هر مؤمن است / علم او جبر شی مؤمن است

چون حسن آن جوانش سوار / ایش او فتنی دست بهوا شت

آتشی را بهی گشت به نیم / راغ بمرود دماغ ابراهیم

سیه پرسی که بید که چه بود / بد جر کشد که چه بود

که در سرای بدیع کلمت / محمود صنعت ار شکفت دل

شوی بیده تا گردی خوب / سود آن گرد طرق پرورد پر

بیلم

هر که ارزو کرد ایمن است / حلقه در گوش و بنده بر بابست

نیک بخش آن کسی که بنده اوست / در همه کارها که بنده اوست

بنده او را بر همه اخلاص / تا نگردی ز بند حضرت رها

هر که جست چشم تحیرت کور / بود سرزده خیره وحش و ستور

هر که او بند هوای بود / بنده این دل آن هوای بود

شد جر به دارای باشد / بنده را اختیار کی باشد

چون شو حکمت قدم ساقی / تو کی اختیار در باقی

تو بمی‌ای فضولی رعنا / حریه سیادت ها آرا

جوشش را ذات ده که رها / بشود علم اشناه ارا

فی الحکمة

دل کلک از هر نقش باید شرم / که بیکشو فکنده الم

حالی تو شود به شد باطل / تو به دل تا شده برش ظهر

گرد کار تو هر بود سگران / تو بنهوشت تبع دیگران

پیش سلطان بپاسبان شکر / نظر پادشاه نزد بهتر

تو حی در سلم گر اس اذاراست / سا اسرار جگر که اس بارارست

وقت شد که درده آرام　　دارد از غم پشت چون تو شرم

شرم دارد از جوانی دلش بار　　دایم که در دل هیچ شرم مدار

فی المجود لاحقه آن بهر دل

خنک آنکس که نفس چون پیشت　　نه کس از او او کبر رحمت

خویش را با محوان درده　　کان با تو هیچ از ان یک بهر

ان ... در حساب کرد اعداد　　تم داری دلش خوانش زیاد

هیچ تماشای روی شهر افزود　　چون تموّدی بره سپید نمود

ان جمال و جهت هستی تو　　وان سپید و جهت هستی تو

بر مدار از مقام هستی پی　　سربها ماسر که خوردی می

فی القضاء والقدر

ای صرف جوی گوهر [illegible]　　جامه و [illegible] شه [illegible]

هست از جوهر حکمت مراد　　داد امراه هستی باشد

تا تو در هستی مکه تهی　　ادی امر لقا بره تهی

تا ترا با تو بود هم ذات　　لعبه با طاعت چرا بارات

در ذات تو بود تو بود ذات　　تکیه از تو بیت مشهورات

استوار ره به هیچ روی ثبات　　هست گردد هست کش هست

گر تو در قهر راه ثبت کند　　احسن الی لطف هست کند

جهد کن بار هست هست گوی　　در شراب هوای هست شوی

باشد دیر که دین کند هستش　　گوی و چوگان و [illegible] هستش

تو بجود و قمی پوش و مخمور　　چون بود دامی بلدار و بدار

فی الشکر

از سر این دلق سعی رنگ براد　　جامه رنگ دار عیبی دار

کین همه رنگهای په ریک　　حلم وصف هستی که عیب

پیش بودای رنگها سپری　　که کند عیبی تو رنگ آری

ور هم پوشی چو شب بگذرد　　که سیه هیچ رنگ [illegible]

باسیه روی خوشدلی ... ثبات　　طرب افزای صبح روی [illegible]

وار دل روی کودکی ... دانش　　باسیه ... و علم باش

دل تو رنگ سیه هم غم دارد　　[illegible] شیوه در علم دارد

باش تا رنگ غم زداید دل | باش تا عمرت خود خواهد گذشت

گلبن از جوروی تابید دل | باش تا عمر تو آید بهار

هر درویش را جوای عزیز | امروز لا تقف لی تیر

لعبتان را تلف بیاید آید | تو عنا کرد احتیاج را آید

سنگ شده پوسی در دل | دریغ چرخ را تن شده اسلان

فی التصوف

مرد صوفی لطیفی بود | خود تصرف لطیفی بود

صوفی است که توشی تو خواب | هر چه بد بیند حق ببیند بود

بود او دار او که علو دو | گشت سرا او از همه بر خواب

هر چه یابد زکرد کار جهان | خوابید و حق از او همه یابد

صوفی شد کاسه بردارید | چشم کشف را همه کار شد

صوفی لی که امی اسرار شد | در دل یارد بر سر دارید

تو لطف صفت صوفی باش | خواه بصری و خواه کرخی باش

بوید

چون آن اروی دو عقد گشید | عنکبوتان بیتش خاند کند

اعمی او دست تو ح کو خورد و | لی نهنگ زود عنکبوت خورد

فی الهمت

صو برادر حج زادراه آب | همت قاصرات کوتاه است

پایه لیمار برای بام عنبر | تو سنگ است چون اری خرد بند

پن که از لقمه بی باشند | داغم چون مرغ پای باشد

همتی آن بود که در آن خورد | دوش اعمی کرد ... برد

تو کو هر حبیبه ... هوای | نگاه و لی فردو نیای

هر چه جز حق خواه از نی حسنم | جز تو ساید اند ز چشم

چون ترا با دار برد درگاه | از دو رو مخواه از دو را خواه

هیچ از او رو مخواه هیچ از او | گر بلا عاقبت زآن بار

بر در شه گدای باش خواهد | ملک عش عرادی خواهد

قصیده ... در مثال ...

نیک دون همت ابحون چو بید | لیکه شیر معرفان چو بد
آدمی را ... بهتر ... | ... [illegible] ... چو ... کلاه
ستوری کر ... بر کنار ... | ... [illegible] ... هرم ...
گر چه داری حس ... | بسترم ... بستر ... [illegible]
نه چو ... آتش ... | ... چو ... [illegible]
... | چو ... چه ... [illegible]
هر که از حس ... | ... در ... [illegible]

در تجربه و الطمع

تا طمع چون ... | ... از ... [illegible]
... | ... [illegible]
... | ... [illegible]
پا ... باشد | ... باشد
از ... | تا ... از ... [illegible]
چون ... از ... | طالب دل ... [illegible]

...

دی ... آن | صورتش ... عشق ... دار
زین ... در ... | در ... از ... چو
... | گفته ... آن ... [illegible]
... | ... [illegible]
... | ... [illegible]
... در ... | ... [illegible]

در ...

تا ... بود | ... بود
... | همچو شمع ... دار
... در ... | همچو شمع ... باشد
... | ... [illegible]

در صحبت

هیچ ... | هیچ ... بود

رنگ سینه اش را لکه آرد　　　زود فرو شو بابت اول و نهار

فی شیرة القلقام

اولیس عصیره دوره آورم　　　بود نافع گلو و قصبه ریه شکم

طبع دنیاست میل تیره و تیز　　　میبرد بلغم خارج خود ...

علت چشم و شهوت از لطیف است　　　رفتن و من و نقش از لطیف است

پر خوری جوهر تخم لطیف بنشست　　　هر که لطیف است نقش بنشست

بهر کم خوردن آمده است ای اهلی　　　دهن بندی و نقش اعتدالی

هر که بسیار خوارد باشد او　　　دل که بسیار خوار باشد او

باشی کم خوار تا نگردی دیر　　　که وقتی اسراست و ریش ...

فی شراب

بود چون طاعت قاتل عیب دو　　　باده تلخ خمر شد علت

کوی پر دود ... پراوش　　　با ... چه خوش بود حسش

صحبت صاحبی بسوی شراب نرسد　　　از آتش سرد ... آب شد

دل از شراب ... مردی　　　هر چه ... داد جرعه ...

فی شیرة القلقاس

جامه از پهن صورت خامه است　　　جامه را خود ز بستان جامه است

خور باشد جامه دان که نه　　　هر که پوشیده پوز صورت نه

سود را در نیابد نقش خوبی　　　کیج در جامهای دیگران خوبی

حقوق

دیده شرع را کنده　　　دیده را جامه دیده

گفت ای رقه بخش ملعون است　　　گفت ... آن ملعون است

چون بحریم حرام دیده هم او　　　جامه ... تا جامه او

جامه خاص زیر آن علم است　　　عاری ... عالمان علم است

فی شهرة العطر

شکر ایزد را ... که آخر کار　　　... ... او بار

اول از عطر بیاید خورد　　　پس از آن ... دانه سرد

بربین خوش ... آتش است　　　... گرد ریش است

گر بمیری کند ... اش ...	کم کنی با تو ... خوش ببرد
در ... صفت چه روح باشد	با تو باشد حقیقی زنده
کاهران حقه را ... نقش نقش	مرگ میرد تو ... مرد کس
هراس ... شیر بر ...	هم ... حاش ... از ...
شیر ... چو رخ ... آید	بر ده ... حال ... آید
ترده آهو چون ...	در ... در ...
شهوت ... حرص از ...	گر ... تو ... دروغ ...
همتش در دور ... پرده	... تا ... حس کرده
پر که ... اسرار ...	... همتش ...

فی تفوق ... والتحصیله

هیچ بد تا بد آدمی را پیش	از ظلومی ... چهونکی پیش
چه حد بهتر است هرچه پیش آید	بود ... علم ... خویش آید
آدمی یکسره شکسته پر است	پای طاوس چشم زخم پر است

پای

پای طاوس اگر چو پر بودی	در ... روز میوه گر بودی
هر که خود را شکسته‌ای بیند	خویشتن را ... جمعی ببیند
او ... هوای کرم	الحق ... از ... بازه جحیم
لعل داود را هوای جهان	که بسیم با ... شکسته ...
حق بر بنده است کم و ...	بنده بر ظالم است که ...

الاصل الرابع فی الاعمال و ... فضول القصص ...

فی الکبر

هرچه خواهد حق عماری داد	هرچه خواهد ... بازی داد
جور با ظلم او همه داد است	عمر بی یاد او همه باد است
تو بیا ... چه بینی تر	تا ... شود برتر
گر خود ... دور لعنتی	که ... باید ...
تا بجایی رسی که گرد حضور	... هست ...
دگر ... مجلس ...	دگر در مجلس ...
ره ... اول ... یاد بود	... که یاد بود

گرچه دلداده پیش نماز است | گاه قنوت جبهه گردان باز راست
چون درآید وصال آن ... | سرو شد لطف ... لااله

در شکر

شکر گوی از دل و جان یا رب را | عالم الغیب والشهاده است او
شکر او را کسی چه داند حصش | گو هر شکر او کرد داند بعضش
گر همه موها زبان گردد | هر یک از آن هزاران گردد
پس بگوی شکر نعمتش اوبید | گر بگوید هم بدو گوئید
گر کسی شکر او فرود گوید | شکر تو پس شکر چون گوید
ایکیش پشت در گوش | ... پیش ... ابلیس

در تعقیبه داد آنش

با خوشی سوی نماز بیای | دامن ... ... در پای
چون کلید نماز ... | نقش آن ... ...
هرچه حرف ... نماز ... | هرچه ... از آن ...
... از ... نماز | گوش کرد ... آید باز

علب

طالب اول زغیبی در نگرد | گر حضور حق نماز ... رود
تا نگاه رویش بود لی راه | تو ... در سرای الله ...
تا پر از عشق و عشق از او باشد | غیبت ... گرده تو چون باشد
گرچه با پشت هرچه با پیش | همه در حضور حق ...
چون در دل نماز ... | هرچه خواهد به پیش یار آید
یاد اش ... از ... | گرده لبیک ... ...
یار لی از ... صد لبیک | یک سلام از ... هزار علیک
شمع نغمه نماز از دل | مطلع ... طلوع ... از دل
... ... | پس ... خود را ...
... ... | ... ...
از خشوع ... نماز | ... نماز ... خشوع ...
هفده رکعت نماز از دل ... | ملک ... هزار ... ...
... ... خواهند | ... دعا ... همه ... خواهند

نوروزی روز جمعی با خویش می شمرد حسن روان خوانی
مبین تو بیست حجله سوی علام شد بدار ز لطف و دود از سلام

الله مبین نی نیش الاحوال فیه تمس فصول الفصلی الاربعه الصحیحه

عمر بید دستی تا عمر بود عمر بی بار عمر عمر بود
عمر با دستی که دل ایب عمر شر هزار سال بهار است
واپسین همچو آن ره سپرید کاهها پا بهای عمر کردند
بار فصل سفر سفر باشد پی رفتگان سفر سفر باشد
پس بگو گفته بهار از خانه دارا ه دراه راه از
مردم از ملک یک جو گردد بار اگر بد بود هیچ او گردد
با مردان که آتشین حج بر پا خو بروی آب نقش دلی
تو مگوی از بد خود ترک بود بیش یکی کرک خود کرد
هیچ محبت نیاید با بیت که چو خود مختصر که باست
محبت ما بهشت از مرگ باشد هر که عاشی باد
مهر ما عاشق هر مهره کرد مهر که غفی خواب مهران

ازکاه

گر تحول هی دل اهلیت بیدی از فرش یک سر
گر صد صد بار بار گردد باز گوی از بار بود چون طومار
وستی از نیک بد لعبد حیف شهر یکی کلم شوان حیث
بار بار است حسن اتی بود بش بار بار است چون راه زرش
بار هزار من بخشم بیشتر سینه می روید بیشتر
هزار آن رقص و بار بود چه به یک دیدی کار بود
یار بی نقع و دفع بار بود شاخ بی برگ و میوه خوار بود
بار هم کاسه هست بیماری ملک هم کیسه هم بود باری
دوست خوانی که با تو باید آن ملک را که طبع عادت اوست
از تقصی در طلب از عطا از صرف در طلب را پیوسته
آتش گرد هیچ خوانی از صرف ملک جاه درا هوادار
که پدید است در جهان کار هر مرد مرد هر کاری

فی العزلة

عشق حرمه بند و هیچ عهد همه دار هر دو هم اپج

[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
هر که [illegible] از همه دل | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]

حکایت

[illegible] | مهستی نام دختری دلشاد
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]

[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]

[illegible]

[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] | [illegible]

[illegible]

[illegible] | [illegible]

یک سر مو ندیده هنوز | بدر شرح یار شبیه آن هنوز
همه در راه اشتهای کور | بسته خود و حقیقت همچو ستور
همه جویای کبر و کین اند | همه غافل ز شرع و دین اند
دور از افعال شان صبر کرده | هرچه فرموده راست ترک کرده
همچو بهایم در کف مفلوح | از پی حرص مال و مشی مروح
علم بسیار گوی و کم دانند | همه چون غول در بیابانند
در سخن چون شتر گسسته مهار | چون شترمرغ جمله آتش خوار
روی در حق مقصد آید از ایت | زده غم راه شواهد راه نمود
هرکه بیش دانش است دیو است | در غم دلر در کون نیج دانشم او
رتبه الله نه دوستی باشد | رتبه الله حمال دین باشد
باری او این سگار است اکو | مرغ دنیا مدام دنیا گیر
همه باور این جهان گیرند | با همه کس خوار ناخ ترند
سست ایرار جهان نقش نقش | بازتر مرغ که ترحم کن

همه در راه اشتهای کور | بسته خود و حقیقت همچو ستور
همه جویای کبر و کین اند | همه غافل ز شرع و دین اند
دور از آداب شان صبر کرده | هرچه فرموده راست ترک کرده
همچو سگ در کف مفلوح | از پی حرص مال و مشی فروج
علم در دست این زمره بیجواری | چون حمار در جهالت ...
همه بسیار گوی و کم دانند | همه چون غول در بیابانند
در سخن چون شتر گسسته مهار | چون شترمرغ جمله آتش خوار
روی در حق مقصد آید از ایت | زده غم راه شواهد راه نمود
هرکه بیش دانش است دیوان است | در غم الرا سخن نیج دانشم او
رتبه الله نه دوستی باشد | رتبه الله حمال دین باشد
بار ای او این سگار است گیر | مرغ دنیا مدام دنیا گیر
همه با او این جهان گیرند | با همه کس خوار ناخ ترند

هست اندر جهان نقش و نقش — باز سیمرغ گیرد خرمن کش
جنبش و حفظ افلاک هم ازوست — هرکه هست و حفظ تو هم ازوست
بی هوش شد همچو مدهوش بود — با هوش شد باز سیمرغ بود
اندرین عشق بود العصو چند — کرده او برداز فصلها هر چند
هیچ باز نماند از عموم اثر — هیچ ما نماند از ل خبر
از عشق همچو شر در بنده — در عشق همچو مرغ برکنده
شرح را شر نیستی زده — هرکس آورده جوش ازین زده
ای از اول خودی بی همتا — از پی دست زهر خورد
در بدم شیر اندک هر بر دار — که در پی که گشت بر سر دار
دست فرو شان گرفته سر تو — دار گفته سنبر و شیر تو

حکایت آتش قربان تحقیقاً بمعنی العصبی که گفته شد نقش لعد شیر

اندر آمد هر ماه در شب سیر — العلم لله صباح گوهر هر
گفته چشم آن زمان از کار بی — شر دنبی دره قرار دادی

وی چون آفتاب نور افزود — جامع چون ماه سهر گیرد
گفتش چون نقش از سر جنبد — گفته چرا هیچ اثر نهاد
بی نگاه عمر مانده اسیر — بر تو دی هر آن رست اسیر
خبر کن تا نه مرد سرای دوست — این هوس تا کیست جای دوست
گفتم ای امروز سرشار نور — دی زدی همه از کسی رخ تو و هر حور
این همه هایی جود بر جهان است — گفتش خود دایم از جهان آن است
که شمار رب سرای رنج بود — در حرامی سلام گنج بود
بنمود این سرای رنج نقش — ماه و خورشید هر حرامست طلب
از برگ او از حرم هر چه سراست — پوست و مغز خود کشته بود است
مغز ما را کس دوست نگوست — چون تو دی شد حجاب بادست
گفتم ای گمان بر او مولی تو — از که بی مولی ما مولی تو
گفتش من دوست بود کله بوم — تا کند ور همای نه سوم
از نهم تو هرات که هدا — هر صبحم هر صبح است جا نهاد

دانی زبس نامهٔ دانان بسیار که بیت / همچو خورشید آسمان آن شاهست

در عروسی که اسرار ان جا سید / گر هر بیت سرا سر بدون باشد

همه مشرق چو گل و دیدم / فارغ از نقص عالم و آدم

عنبر لیلان رو صفحه اش امد / سالکان خط‌زده قدش امد

وانچه در سخن او معنی وارد / تا نبیند که از خط چه افتاد

گفتم اگر کتاب آن شود / کفت که اینک در لب بر بر

انجمن چه لطف میرد / حور اسرار لعبت بخشش میرد

بشت حیثه و پیر فرزانه / سا به سرمن ز نکشش آ ده

از پی دولت اغلب خوا ده / سراسر نیک ... ادوار

بر جبین پیر در جوابش / خورده ام آب ... خوش

خوش تند زیر کار گشت / سر داش نه پر چرخ کهن

سر که کرد اش ساده بود / سر بود که شیر خواره بود

تا چرخ است رسم سر خوران / تا چرخ اس ... دانان

فی صنعت التشبیه

روی گم ماه و روزگار حسود / از پی ... طلب سجود

تو بخوش ... چه ل هر د محو / عارها همی سیده باز

هر بودم شدم هلال / ز نجیب ... ز هلال

شب رسانم به شهر رسید / صبح سر نیم از جهان بدید

به نمودیم تا بر یعنی / به ... صبح شام شب

فی المصرع والدعا

دی اوان بخش هر شو سیدی / آرزوی هر آرزو تمدی

زکی تعنی به کو در من / مهر بان آرام ... برین

کو ساز لعل نثار تو / که سر بند ... نثار تو

چکنم با لطف تو و همه / چون تو هستی باد بود همه

با تو باشم دست ستدانم / لیک تو باشم چه آسیا باشم

با قدرتو از حق پاک / چه بود خوی درشتی

بر درت خون دل برد هستم / چون تو هستی بهر آن هستم

در بهشت فلک همه ماهان / در بهشت تو ... اسماها

ای هوادار تنی نگار آن تو | وی هوا خواه دار آن تو
کس نخواهد همی هوا خواهد به | آنچه [illegible] آن ده
نه به بد نامی از تو سیر شدم | نه به نقش و نیز سیر شدم
تو هوادار ده و دلبری پیش | ده به خویش خواه ز شوخی بیش
نگری یک دو روی ور دو رو تو | از همه دار که ای بهتر تو
رانده ام ما لطف بدانم کلک | خوانده ما نعمت بدانم گفت
الحمدلله که گرد کار مستوره | بنده را از در تو گردون دور
بستر خویش کن بر خواهم | بستر خویش کن بده آنکه

در ختم الکتاب

این کتابی که گفته ام در بند | چون رخ خوب دلبرو دلبند
آنچه عشق است و آنچه اخبار است | دار شاخ هر آنچه اسرار است
دلکشی شهر از آن جمع آیات | مجلس آرای یار جامع آیات
شاه و ... جوی علم اثر | با چو دشنام یار و بیداد
گرچه بسیار و ... | هیچ ... مصحف

دو هزار و رسول ... دهم | اگر هر ... در ... دهم
گر بدانست این ... | هم ... بدانم ...
... | گر از این ... هوام داد
با لطف و ... | با لطف و ... تمام

یاد ... مصطفی درود و سلام
ابد الدهر ... علیه السلام

تمت الکتاب ... اصفهانی فی رابع شهر محرم الحرام سنه ۱۰۱۳

۲۴۸